

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI: 41

ADIM®

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni
Selin SIVARI

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
Selin SIVARI
Kıymet AVCI
Doğukan CANBAY
Çiğdem ÇATAL
Emre KURNAZ
Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SIVARI

Satış Yeri: Makro Kitapevi -Selçuk Üniversitesi
Gökkusağı AVM Girişi

Baskı ve Cilt

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri
Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd. No:30/A KONYA
Tel :0.332 350 2171 Fax: 0.332 350 7121
KONYA-MAYIS-2017

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
GÖNLÜMDEKİ GÖL	Aykut ÇAVDAR	3
BİBER KIZARTMASI	Selin SIVARI	4
BİBER SALÇASI	Yusuf GÖKBAKAN	6
SEVGİLİ	Cem Ali KUŞ	7
DİZİLER VE YALANLAR	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	8
THE RUSE	Berkan ÖZKAN	9
ÖZYAŞAR	Elcan BAYRAM	10
SHE IS MY MOTHER	Ahmet Yasin AVCI	12
SEVDALAR, BABALAR ÖLENE KADARDIR	Ramazan TEKER	13
SEN GİDİNCE	Ramazan TEKER	14
LES DÉBOUSSOLÉS	Kıymet AVCI	15
ÖLÜM UYKUSU	Sergen GÖK	18
AYRILIKÇA	Elcan BAYRAM	18
BARAKA (Hikâye-Şiir)	Yusuf GÖKBAKAN	19
BEN SANA MECBURUM- ATILLA İLHAN	Traduit par: Elif KARAER	21
SORUSEL	Refik Doğa KARAMEHMETOĞLU	22
TOPRAK	Muhammed Emin AVCI	23
GÖKYÜZÜNE ÂŞIK PİLOT	Emre KURNAZ	24
ALMANYA'DA EĞİTİM:	RHEINLAND PRIVATSCHULE	26
HİÇ	İrem YURDAY	28
BİR TÜRKÜNÜN HİKÂYESİ	Çiğdem ÇATAL	29
DİYELİM Kİ	Baran Can ASLAN	31
İZ ÇEKİMİ	Murat KULATU	32
HİS AYAZI	İsmail CƏFƏR	33
İNSANI TESPİT	Şahin NAYIR	33
ABSÜRDİZM VE TÜRK SİNEMASI	Atahan BUMİN	34
YOKUŞ AŞAĞI	Umut KÖKSAL	36
ZAMAN ZAMAN	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	37
GECE ON İKİ	Doğukan CANBAY	37
BOŞLUKTAKİ ADIMLAR	Mehmet ÖZCAN YASDIBAŞ	38
SERENCAM	Yusuf GÖKBAKAN & Selin SIVARI	40
AŞKIN TABİATI/ BENLİK	Ali SEVEN/ Ekrem AKSU	43
SONNET-İLHAN BERK	Traduit par Galip BALDIRAN	44

EDITOR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları...

41. sayımızla hepinize "Merhaba"...

41. sayımıza ulaşmamıza emekleriyle, eleştirileriyle ve destekleriyle yardım eden siz okuyucularımıza en içten selamlarımızı ve teşekkürlerimizi sunmayı borç biliriz...

Mayıs sayımızda, Anneler Günü ile 19 Mayıs Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı olmak üzere iki önemli günü, sizinle kutlayacak olmanın sevincini yaşıyoruz. Bilindiği gibi kadın, aile adı verilen toplumun en küçük birimini oluşturan müesseseyi kuran taraftan biridir. Toplumun en küçük parçası olan aile, kadın ve erkekten meydana gelmektedir. Türk toplumunda aile meşru zemin içerisinde oluşturulmaktadır ve ailenin önemli bir yeri vardır. Toplumun mutluluğu, onu meydana getiren ailelerin mutluluğuna bağlıdır. Bu mutluluğun oluşmasında ise annenin rolü büyüktür. Çocuk dünyaya getirme, onu besleyip büyütme, ona ilk eğitimi verme görevi anneye aittir. Bunları yaparken öyle içten, fedakâr ve titizdirler ki, dünyanın bütün hediyelerini önlere sersek, yine de teşekkür etmeye yetmez...

Atatürk, "Milletin bağrından temiz bir nesil yetişiyor. Bu eserleri onlara bırakacağım ve gözüm arkada kalmayacak!" sözüyle, Türk gençlerine verdiği değeri ve güveni dile getirmiştir.

Bütün annelerin, anneler gününü ve ulaşabildiğimiz kadarıyla milletimizin 19 Mayıs'ını ADIM Dergisi olarak kutluyor, içinizdeki ışığın, yüzünüzdeki gülümsemenin asla solmamasını, gün be gün artmasını diliyoruz. 😊

Sevgiyle, sağlıkla ve hoşça kalın... Keyifli okumalar.

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

GÖNLÜMDEKİ GÖL

Çok yorgunum, canımın son damlası düştü düşecek gönlümdeki göle... Sularını bulandırmasın diye rüzgârlarını tuttuğum bu yöre, artık benim bir feryadımdan azat olmak istiyor. Senin varlığını gören biçareler, bizim sevdamızdan yana nefes almak istiyor.

Bak, bir anlaşma yapalım; ben sana sevdayı feda edeyim, sen de benim zihnimin ormanını yakma. Orada ayrılmaz bekçiler var, bizi biz yapacak. Her seher vakti kuşlar zikri senin adıyla haykıracak. Şubatın soğuğu, temmuzun güneşi, bizi orada bulamayacak.

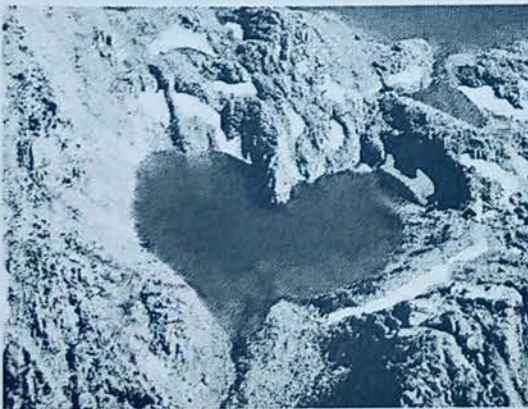
Ama sen sığ şehirlere öğrettiği kirlî sözlerin ardında ararsan beni; o ormanın ruhunun çılgılığı susturur seni. Şimdi boşveriyorum günlük rüzgârların yorgunluğunu. Gel gör yüreğimin derinlikleri ne kadar seninle dolu! Bir biz diktim o ormanın en kıymetli yerine. Her bahar, çiçeklerimiz aşkımdan tomurcuklanacaklar ve çiçeklerimizden bal yapacak arılar. İşte o zaman sevdanın tadını damaktan damağa taşıyacaklar.

Belki kırgın düşmüş anlayışların, belki de korkuların sıtmasındasın. Senin sevebileceğine inanamayacak kadar dargın bir yalnızlığın koynundasın. İsterim ki bir anlık olsun kaldır benden yana çehre ni. Tatlı bir düş görmemiştin senin kadar, gönlüm toprağa selama durduğundan beri... Beklentilerimi hatıralara defnettğimden beri, zihnimi açan bir şey kalmamıştı senin kadar. Zihnim... Varlığınla dirildi, hislerim gibi.

Şimdi sen beni olmazlardan olduran... Hayatı yeniden göğsüme dolduran... Ben lambanın cini değilim ne çıkar! Sen yine de dile benden ne dilersen. Bir olmaya koşalım suların üstünden. Herkes mutlu olsun ferahlığın fecrinde. Ricaya durdu sana bel bağlamış tüm ezginler. Adımızı not düşecek bu gölün kıyısına adım atmış tüm gezginler...

Dökme kahr damlasını gönlümdeki göle orada hayatın sırrı saklıdır. Sırrın selameti ne olur sen de gidersen. Mutlu olmaya bu kadar yakinken, ızdırabın yalazı kimin hakkıdır?

Biliyorum seçmek kadın yüreğinin laneti. Kaldırmıyor narin yüreğinin tarihindeki ihaneti. Söz vermek çare değil sil yağışındaki melaneti. Salayım rüzgârların yularını ve öpüşün gölün silüetiyle. Bizi çizsin yüzeyine, huzuru bulanların hikmetiyle...

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

BİBER KIZARTMASI

Ülkemin doğusunda bir yerlerde ve yaklaşık yirmi dört sene öncesinde bir tarihe gideceksiniz şimdi, korkmayın ben oraları biliyorum ve rehberlik edeceğim size... Tek katlı evler var burada ve bol bol terör korkusu... "Başı açık" denilen, eşarp kullanmayan kadınlara pek iyi gözle bakılmıyor. Fay hattı üzerinde bir yerdeyiz. Günlerden pazartesi, ülkemizin doğusunda bir coğrafyaya götürüceğim sizi...

Tek katlı evlerin düzensiz bahçelerinden birinde, iki-üç kadın dedikodu yapıyordu. Sanırım saat, "çay"ı "çörek" geçiyordu. Böyle bir şey miydi çay saati dedikleri? Kadınlar biber kızartması gibi kokuyordular ve bahçelerinde yetiştiriyorlardı biberleri. Evde, ağzının kenarı kurumuş babaannesine su içirmeye çalışan on beş yaşlarındaki bir kızın o gür örgülerine kınalar yakmıştı annesi. Muhtemelen diğer bahara kadar evlenirdi...

Aslında, bütün sokak biber kızartması gibi kokuyordu. Sokakta yaşayan bütün kadınlar dedikodu dokuyordu. Şehirde sadece erkekler okuyordu. Onlar da -teröre yenilmek için değil ama- asker oluyor, arkalarında kalbi kanatan ağıtlar bırakıyordu.

Sokağın başındaki evde, kocasını bekleyen kadın, perdeyle başını kapattı pencereden başını uzatırken. Henüz o zamanlarda kadınların ayağına gelen Overlok makineleri yoktu. Sokakta, evine dönen iki memurdan başka kimse görünmüyordu. Dağınık odanın içinde, bir şişe kolonya ve ilaçlar, sanki kullanan kişinin ilgi beklediğini bağırcasına düşüyor ve sehpanın üzerinde duran iki kullanılmış mendile yarenlik ediyordu. Biraz karnı şişmişti saçlarını perdeyle kapatan kadının, belli ki yeni bir birey bekliyordu. Gece gündüz, "Sağlıklı doğsun, babasız büyümesin", diye dualar ediyordu. Başına sarıldığı perde, biber kızartması kokuyordu.

Hüma Teyze vardı, komşusundan bihaber, dedikoduyu demeden ve dinlemeden bir kenara koyan, kokusu pudra ve gül suyunu andıran minik bedeninin içinde kocaman bir kalp taşıyan biriydi. Derin derin nefesler alıyordu, içine çekmeye çalışıyor gibiydi şehrin zehirini... Derin derin dondurucular yoktu evinde, eski ahşap dolaplar vardı, kapakları bakır telli... Çok değerli bir eşyası da yoktu, neredeyse bomboştu evi. Gerdanında, annesinden kalma hoş bir telkari; lâkin onu bırakmak için bile yoktu kimsesi, muhtemelen kendisiyle birlikte yok olup gidecekti bu zarif el işlemesi... Pencerelelerini ve balkonunu ağaçlar kaplamıştı, ne bir yıldız görünüyordu pencere önü iskemlesinden, ne de odası içeri kabul ediyordu güneşi...

Yatağının üzerinde ağılıyordu hanım hanımcık yeni gelin Şadiye Abla. Zulmediyordu kayınvalidesi kocasının olmadığı zamanlarda; anlayamıyordu da derdini ona buna... Dua ediyordu içten içe, her dakika, bozulmasın diye bu yeni yuva. Mümkün değildi dönmek baba ocağına... Şadiye Abla'nın çiçekleri hızlı büyüyordu, serpilip tomurcuklanıyordu, gözyaşlarıyla sulana sulana...

Sokakta dört ev vardı televizyonu olan ve o evlerdi özel günlerde topluca oturulan... Biri banka müdürü, diğeri ağanın torunu, biri Almanca amca, diğeri de kendi halinde bir adam, yemek yaparak para kazanan yıllarca... Yol üstü lokantasından ekmeğini çıkarmış ve gelip geçenlerin karnını doyurmuş o yoldan... Söz açılmışken televizyondan, Karaoğlan büyümüşü, Barış Manço havadisler veriyordu dünyadan, açlık ve sefalet yine fazlaydı da, karnı doğanlar o zaman da anlamazdı açlıktan...

Kuşçu Hasan Amca'nın altın dişinden tanıyarak mı ona geri dönüyorlardı havaya saldığı paçalı güvercinler? Adamın gözü kuşlarından başka birşey görmüyordu ve belki de gözleri görmediğı için okumadan yakıp duruyordu gazeteleri... Oğlunun çağrısına kulak asmıyordu, kullanmıyordu başkente giden otobüsleri. Kendisi yapıyordu otlu peyniri. Bir parçası olmuştu sanki ayağından çıkmayan hastane terlikleri...

Pazar kuruluyordu her perşembe, şehrin köylüleri bir baştan bir başa neşe katıyorlardı şehre. Pimpirikli Mesut, seçtirmezdi domatesleri. "Hepsi güzel ben çürük mal satmam! Söyle bana vereyim kaç kilo istiyorsan!" deyip, uzanan ele bir şaplak indirirdi. Okuldan gelen çocuğunun üstüne bir pazar önlüğü geçirirdi. Çocuk önlük üstüne önlükle, kırk yıllık pazarcı gibi, satışa girişirdi. Daha yeni çıkmıştı ön dişi. O şirinliğiyle babasını sevmeyen tüm müşterileri tezgâha çekerti. Çocuk evin bereketidir diye, boşuna dememişlerdi... Pazarın kurulmasına gelince, şehirde hayatın devam ettiğinin en sıcak işaretiydi. Ağırılık yapıyor diye patatesler ve soğanlar sona bırakılırdı, ya da kocalar alırdı iş çıkışı. Kimse bilmezdi pazarın sonundaki Salçacı Amcanın ismini. Biber salçasını denettirmek için poşetler dolusu ekmek taşıyan Salçacı Amca, karnı acıkan bütün çocukların öz dedesiydi. Pazarcıların ahenksiz seslerinden oluşan senfoni, bu şehrin haftalık müziğiydi. Sadece biber biterdi tüm tezgâhlarda. Acısından tatlısına kadar sevilirdi bu şehirde biberin her tonu. Rengi ayırt edilmezdi...

Genç bir kız turuncu ve pembeye boyadığı civcivleri satardı. Yüzü kızara kızara o delikanlıya bakardı. Ne kızaran yüzünü gizleyebilirdi ne utancını, yine de bakmaktan kendini alıkoyamaz, o esmer yüzü izlemeye doyamazdı. Derdini de civcivlerine açar, kimseyle konuşamaz, bu aşktan kurtulamazdı. İlk gördüğü anın üzerinden yıllar yıllar geçmişti ama vuslata erememenin büyüyen yarısından başka, değişen bir şey olmamıştı.

Ülkemin doğusunda bir yere götüreceğim sizi, hikâye henüz yeni başladı. Tek katlı evlerin birinde bir kadın sancılandı. Günlerden pazartesiydi ve beni o şehre bıraktılar. İlk kez güneşi gördüm ve ilk nefesle açılan ciğerlerime ilk dolan kokunun kaynağı, biber kızartmasıydı. Oysa tadına bakmama daha uzun yıllar vardı...

(Hikâye serisi/1.Bölüm)

Selin SIVARI

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

4.Sınıf

BİBER SALÇASI

(BİBER KIZARTMASI YAZISINA NAZİRE OLARAK YAZILMIŞTIR.)

Koy o silahı yerine Anton! Bildirisini okumadın mı Anka'nın? Daha da düdü hani. Kıyıda bir lo-dos asmıştı da duruyordu, kumsalın berisindeki çalıda.

Ölmek de öldürmek de hükümsüz bundan gayri aşta. Çekilmeyen nedir ki, çekilmeyecek olanı yaratmamış ki yaratıcı! Hayat çekilir be, asıl hayatsızlık onur kırıcı. Koy o kılıcı yerine Anton! Güneş yanığı salçalar ki acı... Tadiversen şöyle bir, kayı kayıverir içinden cız diye ipince bir sızı. Ötesi berisi acı sevememenin. Sevmenin değil, sevememenin yok ilacı. Biberlere kıran mı girdi? Hem biber de nereden çıktı Anton? Biberleri değil, vicdanları kurutuyorlar artık.

Ekim yapılmayan bir yerdir bu kanton. Çekim ve tüketim... Hepsi bu kadar, bu yerde, bu ayda: Ekim'de... Gülmeyi mi verdi Angel, yine bugün sana? Suratı bir tek mi sana asıktı? Bırak kürekleri Anton, açılma! Bulamazsın gülen bir yüz açıklarda. Bir tek o kanyonda, uçurum kenarı şebboyunda bulabilirsin güler yüz. O da alaycı... İronik... Ayaklarına değen dalgalar kadar da gıdıklayıcı ama. O kanyon nerede diye sorma bana, biliyorsun zaten... Bildiğin şeyleri sorup sorup can sıkıcı olma... Anlamazlıktan gelme lütfen! O sandal su alıyor Anton! Tıpkı gözlerin gibi...

Düdü balo. Kıvrık saçlı martılar... Bigudili yengeçler... Şatafatlı denizanası... Maskeli diye ilan edildiyse de maskeli değildi balo. Koy o gözyaşını kenara! (köz yaşı mı demeliydim yoksa?) Kişiliklerini kaybedip insanlar, maskeleri oldular epeydir. Ellerinden gelse dünyayı da maskeleyecekler. Angel de öyle Anton! Maskesini yaşıyor o da. Emaresini bulamazsın onda aşkın. Sürekli romantik şarkılar söyleyedurması aldatmasın seni. Zehirli sulara banmakla meşgul şimdi vicdanını... Vicdan ki böyle kalabiliyor sorgusuz... (Sorumsuz mu demeliydim yoksa ?)

Istakoz yeme bu saatte. Bırak o bıçağı yerine Anton! Papaz da istakoz yemiyor bu saatte; sadece istavroz çıkarıyor sık sık... İncancından değil, vakit öldürmek için. Aziz Lukas'da pelerininin altında saklıyor çorbasını. Çorba içebilirsin mesela; ısıtır ruhunu. Anton tit-re-me! Kızarma yüzünü yazdığın o içten, o saf, o samimi mektupların. Bazen turşu bazen salça kokan fakat içleri insan kokan o köylü kadınlar kadar içten, saf ve samimi. Hatırlıyor musun ne diyordun o mektupların birinde: "Sevgili Anjelic, gülde umut yoksa da hayat, yine de onun budağındadır." Koy o dikenini yerine Angel! Anjelic'in kanından vazgeç! Kesme sesini! Duy Anton, Anjelic ve nefesini!

Batıdan uzaklaş hemen Anton! Anjelic de olsun terkinde. Angel'i alma bence! Ona gideceğin yerde "Leyla" demeyecekler. Kendi gelmek isterse gelsin. Ama illa ki gelesin diyorsan bir fıçı da kırımı-zı koy heybene. Önce doğuya git! Git ama epeyce! Binlerce ufuk ötesi kadar git Anton! Sonra yüzlerce ufuk ötesi kadar güneye, aynı şekilde... Kimliğin değişecek oraya varınca. Koy o ipi yerine Anton! Atın da yularını bırak; o, yolu biliyor, kaç Anton taşıdı daha önce. Orayı sorma bana Anton, gidince göreceksin zaten. Seni Mecnun; Anjelic'i de Andelip (bülbül) diye çağıracaklar orada. Ama Angel'e "Leyla" demeyecekler, unutma! Ve mutlaka, gerçek Leyla'yı soracaklar sana.

Angel yanında olsa da sakın ondan bahsetme Anton! "Leyla içimde" de, anlayacaklar. Bırak o mızrağı çöle Anton! Çöle secde et, başını kaldır ardınca ve gör Abraham'ın Rabbini! Koy o hançeri yerine Anton! Mızrağı, ipi, gözyaşını, küreği, kılıcı ve silahı da... Özellikle de silahı; şeytan doldurur derler Anton, şeytanla uğraşma! Bu sefercik de ölmeyiver...

Yusuf GÖKBAKAN
ELAZIĞ LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

SEVGİLİ

Tüm benliğimle sevdim seni,
Tüm varlığımla sana adadım kendimi.
Öyle güzelsin ki,
Sana yazılmış olmalı dünya üzerindeki
Bütün destanlar ve aşk şiirleri...
Tutkun, bir heyecan fırtınası gibi
Yıkıp geçer benliğimi.

Şarkılar yazdınrsın güldüğün zaman,
Bir bakışın yeter, yakmak için kalbimi.
Nasıl bir kelime bulabilirim, bahsetmek için varlığından
Dünya üzerindeki en nadide şeysin sen eyy sevgili!
Bir eşi ve benzeri daha olmayan...
Her halin ayrı güzel, tıpkı dört mevsim gibi...
Sen benim kışlarıma çiçek açtıran bir baharsın sevgili...
Bazen yaz olur, kavurursun kalbimi.
Bazen de ayaz olur, üşütürsün bir yaz gecesi...

Bir yürüyüşünle bastığın toprak hayat bulur,
Solmuş çimenler yeşerir, belki bir tomurcuk olur
Bir kalbim var seni seven,
Yokluğun, o kalbin sonudur...

Huzuru tattım ben senin şefkatli kollarında
Huzuru tattım masum ve güzel bakışlarında
Sığındığım tek liman oldun, bazen fırtına olsan da,
Hüznüm de senle olsun, mutluluğum da...

Akçakoca'ya bakarım uzaklardan
Senden başka bir güzellik bulamam.
Sanki tüm dünyada kusurlar var da
Tek sensin tamamen kusursuz olan...
Ve hiçbir yerde bir güzellik bulamayan gözlerim
Hayat bulur sana baktığım an.

Yani sevgili,
Anla ki,
Hala nefes alıyorsam sensin sebebi...
Ve sensin, yaşamı değerli kılan o eşsiz inci...

Cem Ali KUŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Gazetecilik Bölümü

DİZİLER VE YALANLAR

Bugünler bir dizi merakıdır gidiyor bende. Bakalım hayırlısı. Lakin dizilerin içeriğinde bir tilsim var gibi. Konu olarak basit bir düzlemde ilerleyen, oyunculuğun pek öne çıkmadığı daha ziyade dekor ve müziğin etkilediği dizilerin izleyenleri özentiye sevk ederek ekran karşına çektiklerini düşünüyorum.

Haksızlık olsun istemem. Gerçekten yayın ekibinin usta kalemleri vardır. Onca sayfa her bölüm için senaryo kaleme almak oldukça zor bir iş olsa gerek ki gerçekten küçümsemiyorum; ancak yetmiş alınan senaryonun sonunu ebelerimiz bile tahmin ederken nasıl oluyor da bu denli izleyiciyi karşına çekebiliyor, diyorsunuz. Ben de bunu diyordum işte; nasıl oluyor da ben bile ekran karşısına karşı zamani put gibi dizileri izleyerek geçiyorum? Cevabı da geç olmadan bulduğumdan- tabii kendimce umarım sizler de katılırsınız buna- kaleme alıyorum bu satırları.

Öncelikle insanın bilenen en zayıf noktasından vuruyorlar: nefis. Nefsimizin derinliklerinde yatan rahat ve lüks hayat isteğinin kamçılандığı ve yoğun olarak empoze edilen zenginlik hormonlarıyla şişirilmiş yeme, içme, giyim gibi vs durumların dizilerin ana gücü olduğunu görüyorum. Bizler evlerin de günün tüm yorgunluğunu atmaya çalışırken televizyon başında buhrana dönen ana haber kuşağının tüm negatif etkilerini, asla ulaşamayacağımız bir hayatın resmedildiği dizilerle nefsimizin toz pembe etkisiyle de bir hayal dünyasına dalıyoruz. Oyuncuların diyalogları emin olun ben dâhil kimsenin üzerinde etkili değil. Ekran karşısında ilk darbeyi lüks evlerden alıyoruz. Bir memur maaşıyla ya da diğer geçim yollarıyla ayakta durmaya çalışan orta kesim asla sahip olamayacağını bildiği bir evin tüm şaşaaşı ile ekrandan tüm ruhumuza azap verir gibi gösterilmesi işte bizi etkileyen ilk etken.

Arabalar ama önce giyim kuşama el atayım. Bayramdan bayrama giyinen bir toplumun ki abartmıyorumdur gerçekten bayramdan bayrama yeni elbiseleri olan insanların yoğun olduğu bir ülkede yaşadığımızı unutmamalıyız. İşte o kıyafetler. Bizler için artık bir lüks olan ve yine her gün bir diğerini giyebileceğimiz gardirobumuzun olmayışı ekran karşısında yerle bir olan nefsimizle bizleri o dizilerin müptelası etmekte. Sabahtan giyiniş işe gidip akşamına evimize geldiğimizde yarın yine giyeriz diyerek ütüsünün kırışmaması için özenle asıp hemen pijamalarımızı giyip ekran karşısında; asla giyemeyeceğimiz o giysileri taşıyan insanlara öyle içten bir hevesle bakıyoruz ki işte dizinin bağlayıcılığının bir etkeni daha.

İnsanlar hele de bu yüzyıldaki tüketim neslinden olanlar, ihtiyaçtan giyinmekten ziyade gösterişten dolayı giysilere kendilerinden fazla önem vermeye başladığından beri – ki biz buna güzel ad bulduk: moda- kazancın büyük bölümünün gittiği ana harcama kalemlerinden birini teşkil etti giyim kuşam. Evet, giyinecek ya da kıyafetler güzel olacak. Ama itirazım buna değil ki zaten. Tüketimin temel unsurlarından olup var olanın üzerine ihtiyaç olmadığı halde elzemle alınan hatta bazıları giyilmeden eskiyen kıyafetler israfı. İtirazım buna. Ve televizyonlardaki dizilerde yer alan oyuncuların kıyafetleri işte bir sebepte o. Ah o kombinasyonlar ah...

Şimdi arabalar. Gençlerin en büyük arzuları... Kızların tav olduğu, erkeklerin hayalini kurduğu kırmızı –genelde kırmızı olur- gösterişli arabalar... İşte onlar da dizilerin çekim gücünden biri. Düşünün yine hayatta asla sahip olamayacağınız bir evde, en moda kıyafetlerle, son model, lüks bir otomobil gümüş ekranda... Her şeyin çok hızlı tüketildiği bir zamanda sizin hiç tüketemeyeceğiniz üçlü... Sizlerin nefislerine saldırıların başladığı akşamdan geceye dönüş saatinde; iş-güc, maaş, taksitler, çocukların sorunları, eşlerin muhabbetleri, hastalık, cenaze, konu komşu halleri, siyaset, ekonomi, politika, savaş, dış borçlar, ithalat-ihracat, savunma sanayi, milli eğitim... Emin olun her şey unutuluyor her şey ve sadece odaklanılan ev-kıyafet-araba üçgeninde bir hayal dünyasının asla doruğunda bir hayatın kapıları sonuna kadar açılıyor, aile fertlerinin tümü bu yalan dünyanın sanal zevki âlemine dalarak birkaç saatlik mutlulukla yataklarına giriyor.

Bir sonraki gün izlenme oranları. X dizisi tüm Türkiye’de; ev-kıyafet-araba üçlemesini en çok, en iyi işleyen dizi olur.

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
ADANA YAKAPINAR SELAHATTİN AFŞAR ANADOLU LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

THE RUSE

You've got to never give up
You've got to reveal your strength
They hide something that we know
It's hard to win

Struggle along the way
They will try to shot you down
They will continue to steal our life
Open your third eye

So explain us why,
When will you die?
What are you waiting for.

Tell us the truths,
Tell us your dirty tricks,
You've played on us.

Berkan ÖZKAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

ÖZYAŞAR

(İlk 4 bölümü, 39. Ve 40. Sayılarımızda yayınlanan hikâyə dizisinin devamıdır.)
5.Qurtuluş

"Eeeyyy, Uinstoonn!!! Eeeeyyy eheeyyyyy! Uinston!"

Uinston küçədən gələn bu səsə yuxudan oyandı. İstəksiz bir şəkildə ayaqlarını yorğanının altından çıxarıb, yerə uzatdı. Ayaqları soyuq döşəməyə dəyən kimi bir anlıq sanki Uinstonun yuxusu qaçdı. Əli ilə üzünü tutub, əlini üzünə sıxıb, dərindən bir nəfəs alıb aşağı əyildi. Uzanıb yatağın altında başmaqlarını axtarmaq istəyərkən, çarpayıdan yıxıldı. Amma bu yıxılış Uinstonun sanki vecinə deyildi, elə ordaca qıvrılıb yenidən yuxuya gedirdi ki yenə o səs...

"Eeey tənbel ayı! Oyan çıx çölə gözəl hava var"

Uinston səsdən narahat olmuş, bezgin bir üz ifadəsi ilə dodağının altında nə isə mızıldana – mızıldana ayağa qalxıb soyuq döşəmə üzərində ayaqyalın bağlı pəncərəyə tərəf getməyə başladı. Pəncərəyə çatar çatmaz aşağıda Susanın günəş altında parıldayan saçları gözünü qamaşırdı. Aşağıdan qışqıran Susan idi. Susan Uinstonun yuxulu olduğunu görüb:

-Ey Uinston, sən hələ yatırsan? Bax aylar belə qış yuxusundan ayılıb və sən hələ də yatırsan, çox ayıb! Tez! Tez düş aşağı!

-Gündə 15 tablet dərman qəbul edən bir insan üçün pis performans deyil mənəcə.

-Gəlirsən ya mən gəlmişəm çıxardım səni? - deyib gülməyə başladı və - istəyirsən səni geyindirə də bilərəm – deyə də əlavə etdi.

-Yox, yox çox sağ ol əlim – ayağım sağlamdı özüm geyinərəm. – deyə Uinston deyirmiş kimi qəribə bir səs tonu ilə cavab verdi və - amma çox istəyirsənsə də gəl, etiraz etmirəm – deyib gülümsündü.

Uinston pəncərəni bağlayıb, şüşənin arxasından əli ilə Susana gözləməyini işarə etdi. İçəri keçib, dolabın qapısını açdı. Susanın yanına bu xəstə xalətə ilə düşmək istəmirdi. Dolabda özünə uyğun bir-iki paltar tapıb əyninə keçirdi. Hamama keçib, üzünü tərəş edib, saçını daradı. Elə bil ki, çoxdandır gözlədiyi bir qadınla görüşə gətirmiş kimi çox tətirgin idi. Redin ətirindən üzünə vurub, birdə onun çantasından siqaret və alışqanını götürdü. Bunu niyə elədiyini bilməsə belə, nədənsə özünü bunu etmək məcburiyyətində hiss edirdi. Uinston geyinib hazırlaşarkən gündəliyi yadına da düşməmişdi. Dünən onu kimin apardığını belə düşünməmişdi. O çəkməcinin üstündəki dərmanları içməmək üçün, tez bir şəkildə otaqdan qaçmağa çalışırdı. Redi o yatmamaq üçün qapını arxadan astaca bağlayıb otaqdan çıxdı. Özündən razı və vecsiz bir şəkildə dəhlizin ortasında siqaretini yandıraraq, damağına qoydu. Əmin addımlarla irəliləyirdi ki;

-Sən nə iş görürsən, bura sənin üçün hər hansı bir restoran və ya pivəxana deyil ki, istədiyin kimi harda gəldi siqaret çəkəsən. Burda yüzlərlə xəstə var və sən həyasızca dəhlizin ortasında tüstülədə-tüstülədə gəzirsən! Tez söndür onu yaramaz! – deyə bir səs gəldi arxadan. Uinston arxadan gələn səsdən qorxub, təlaşa qapıldı, ani bir hərəkətlə siqareti ağzından çıxarıb yerə atdı və ayağı ilə tapdıyıb əzdi. Əli ilə havadakı tüstünü dağıtmağa çalışdı.

Arxaya çöndükdə yaşlı bir qadın əsasını göyə qaldıraraq onu sanki vurmağa çalışırdı. Uinston qadının üzünə gülərək arxasını çönüb sürətli addımlarla ordan uzaqlaşdı. İçində qaribə bir çılğınlıq hissi yaranmışdı. Hər an hansısa binanın üstündən atlaya, narkotikin dozasını artırıq qəbul edib ölə, içkili vəziyyətdə dəmir yolunun üstündə uzanıb qatarın üstündən keçməsinə gözləyə bilirdi sanki. Hər addımını Sirat körpüsü üstünə atmış kimi ehtiyatla həm də sevincək atır, içində doğulmuş bu enerjinin, sevincin hardan gəldiyini düşünmədən xəstəxanadan çıxmaq istəyirdi. Qapını açdı və günəşin ilk şüası onun gözünü qamaşdırırdı. Susan. O necə də gözəl görünür. Günəşin şüaları onun kürəni saçlarını darayırdı. Üzündəki çillərdə yox olmuşdu günəşin işıqları altında. İndi o gözəl qadının simasında insanı valeh edən bir təbəssüm, gözlərində isə boğula biləcəyin bir dəryə gözəlliyi var idi. Uinston, onu görər-görməz duruxdu. Deyəsən ona aşiq olmuşdu... Susan heç vaxt onun gözünə bu qədər gözəl görünməmişdi. Uinston gözlərini Susandan çəkə bilmir və bununla yanaşı bunu ona bildirməmək üçün də hər donu girirdi. Susan ona yaxınlaşarkən arada məsafə saxlayır, əlindən tutmaq istəyərkən sanki günəş gözünü qamaşdırırmış kimi əlini gözünün üstünə tutur, oturduları zaman yavaş – yavaş kənarlaşırdı.

Uinston bu çəkingənliyin səbəbini anlama bilmirdi, eləcə də Susan bu münasibətdən incimirdi. Əlini Uinstonun əlinin üstünə qoyub, möhkəm yapışdı. Uinston üzünü qaldıraraq Susana baxdı. Susan elə bir sifət ifadəsi almışdı ki, sanki toxunsan ağlayacaqdı. Uinstonun gözlərinin içinə baxıb:

-Sən nə etməyə çalışırsan? Gözlərin başqa şey deyir, hərəkətlərin başqa. Mən səni başa düşə bilmirəm. Məndən nə istiyirsən. Başa düşürsən Uinston? Mən səni sevirəm! Bu hissi unutmamısan ki? Sevmək nədi bilirsən? Boğazıma keçən kəndir sənin əlindədi və sən onu sıxırsan. Çox sıxırsan! Məni öldürürsən. Bir qəti qərar ver, ya məni öldür ya da çıxar bu kəndiri boynumdan.- deyib ağlamağa başladı.

Uinston donub qalmışdı, hisslərinə bir məna verə bilmirdi. Susan çox gözəl və tərbiyəli qadın idi və bu birlikdəliyin onu xoşbəxt edəcəyini bilirdi amma nəşə onu içdən-içə Susandan çəkirdi. Uinston hisslərinin qarışıqlığına dözə bilməyib, ani bir hərəkətlə onu özünə çəkib qucaqladı.

- Mən...!...!...

- Bir söz deməyə məcbur deyilsən Uinston, sus!

Susan ağlamağa davam eləsədə Uinston'un bu hərəkəti onu çox xoşbəxt eləmişdi. Deyəsən hisslərinə qarşılıq tapmışdı. O bu anı korlamamaq üçün Uinstonun boynundan möhkəm-möhkəm sarılıb sanki onu içinə çəkməyə çalışırdı. Heç bir şey demədən sakitcə qucaqlayırdı. Düşünürdü ki, əgər ağzını açıb bir söz desə Uinstonu itirəcək. Ona görə də özünü sıxıb susurdu. Bir müddət belə davam etdikdən sonra Uinston geri çəkildi və üzünü tutub dərinədən bir ah çəkdi. Redin cibindən götürdüyü siqaret qutusunu cibindən çıxarıb, siqaret yandırdı. Əlləri əsirdi. Siqareti dərinədən çəkib tüstünü ciyərlərində bir müddət saxladı. Sonra ayağa durub qaçmağa başladı...

Elcan BAYRAM
HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
3. Sınıf

SHE IS MY MOTHER

Hi everyone!

I want to talk about my mother's unusual life. Her name is Kıymet.

Firstly, I am going to talk about her life in France.

She was born in 1975 in France. Before this time, her parents emigrated from Konya. She studied primary and high school there. Although she wanted to study university, her parents didn't let her. When she was 19, she came to Konya in order to spend the summer vacation. Then, she married to Yakup, who was a young teacher, while they knew each other for a week. After getting married, they decided to live in Turkey.

Finally, I am going to talk about her life in Turkey.

They started to live in a village of Erzurum that had 15 homes, due to Yakup's job. When she was 20, they had a daughter. The daughter was named Elif Sümeyye. Living in the village is very hard for Kıymet because there isn't any market, bakery, car, hospital. Moreover, neither water nor electric is available in their house. In 1998, the family came to their village in Konya, and this year, Ahmet Yasin was born. In 2007, the last child Muhammet Emin was born. They lived twelve years there. In 2010, they relocated center of Konya. Kıymet has been doing something constantly since she got married. She always tried to learn something. She joined many courses such as English, driving licence, computer, needlecraft. They weren't enough for her. In 2013, after 20 years, she and her daughter took university exam and they succeeded. Elif Sümeyye succeeded in department of Law at Ankara University, and Kıymet succeeded in department of French language and literature at Seljuk University. After so many years, she found herself at school. Now, she is 42 years old, and two months after, she is going to graduate becoming first at this university. At the same time, she is a teacher in a private school. Otherwise, she loves writing. Therefore, she regularly writes in magazine.

In conclusion, this person is Kıymet AVCI. She isn't famous. She is my mom. I love her so much.

Ahmet Yasin AVCI
ODTÜ
İnşaat Mühendisliği
Hazırlık Sınıfı

SEVDALAR, BABALAR ÖLENE KADARDIR

Ve babalar da ölür.

Sonra bütün cenazeler içimize gömülür.

Yüzümüzün her zerresini işgal eder gözyaşı

Ben Mecnun olurum, çölde kendini avutan

Sevdalar unutulur.

Arka mahalledeki bütün öpüşmeler yalandır.

Benden adına şiir yazmamı bekleme Leyla,

Sevdalar, babalar ölene kadardır.

Ve babalar ölür.

Bütün şiirlerin babası ölür.

Günde bin defa gözyaşında boğulup ölürüz biz.

Biliriz ki, ağlamak acılara gülüş biçimidir.

Ağlamak, bütün gidişlere dua biçimi...

Şimdi döksem sana içimi

Artık bütün dinleyişler sahte

Bütün çocuklar yalandır.

Benden gözlerine bakmamı isteme Leyla

Sevdalar, babalar ölene kadardır.

Babalar ölür.

Ölmeyen tek şey;

Üzeri dantelli ne varsa sıkıştırılmış vesikalıkmiş.

Cennetin üzerine toprak atarken öğrendim.

Anne dedim;

Bu fotoğraflar niye konuşmuyor?

Ne kadar açarsam açayım,

Kollarım resmine kavuşmuyor.

Kaldır odamdan şu utanmaz saati anne

Babasız bir çocuğun önünde

Bunlar her gün on ikide buluşuyor.

Zaten dakikalar hayal, eylüller yalandır.

Benden tebessüm bekleme Leyla,

Sevdalar, babalar ölene kadardır.

Ölür.

Dünya, evren

Cennet ve cehennem...

Ve huzurunu bozacak her günah ölür.

Sular bile ölür buhar olurken.

Bir ikilemdir hayat,

Sıkışmış, küfretmek ile şükretmek arasında,

Şimdi ben burada, dünyanın arafında.

Rabbim; geçerken al beni

Dünya, toprağın altından daha derin.

İyi acı çekerim ama, sıkıldım derim.

Bir dağ yıkılınca üzerime,

Sadece kalmak elde kalandır.

Benden elini tutmamı bekleme Leyla,

Sevdalar, babalar ölene kadardır.

Ramazan TEKER

SEN GİDİNCE

Ne zor şeymiş unutmak seni.
Ne bela şey...
Tam unuttur gibi oluyorum
Artık olmayışını.
Coğrafyaya adını veriyorlar.
Bir yıldız resmin,
Bir hayale de hüznün kazanıyor.
Ve daima,
Önce giden kazanıyor.

Sen gidince.
İçimdeki çocuğu öldürdüm.
Ve mezarlık çiçeklerine
İsyan etmeyi öğrettim kendime.
Cenazelerde dik durmayı,
Susmayı sonra.
En gülünesi yerlerde susmayı.
Fakir mahallemin kanadı kırık parklarında
Sabahı etmek dışında,
Birkaç günah daha öğrendim.
Tanrım; çok kızacaksın ama,
Unuttum sonra.
Cehenneme götüren günahı unuttum.

Sen gidince.
Sosyal sorumluluklarım azaldı.
Kötü alışkanlıklar da edindim kendime.
Mesela, müziği damardan almaya başladım.
Yemek yemek ve nefes almak gibi
Mecburiyetlerden sıkıldım sonra.
Yani utanmasam.
Gece yatağa aç giren bebekten,
Ağlarım gidişine.
Mendil satan gözleri yeşil kızdan utanmasam,
Ağlarım diyorum.
Cesedi kıyıya vurmuş çocuktan,
Utanmasam.

Sen gidince.
Bir harf eksilir.
Haritadan bir yeşillik.
Denizden bir mavi.
Babadan bir tebessüm.
Veya bir hayal çocuk beyninden...
Bende bir dert artar.
Ve kahretsin,
Artık şiirler cenneti anlatmaz.
Ve kahretsin,

Artık şiirler cenneti anlatmaz.

Cennet dedim de, aklıma geldin.
Gözlerin nasıl?
İyller mi?
Onlara gözün gibi bak.
Ben içini bilirim.
Şimdi de kaybolduğum yerimi.
Senden uzak,
Ve soğuk.

Meğer ne zormuş unutmak seni.
Rehberden adını silince,
Ne bileyim.
Birkaç gün sesine denk gelmeyince
Geçer sanmıştım
Yokluğunun genzimi yakan acısı.
Altında kaldığım sevdayı
Sana şikâyet ediyorum Rabbim.
Yanıma koyma bunu,
Razıyım, yak bu duygumu.

Sen gidince.
Tek yanlış bütün doğrularımı yanında götürdü.
Ve isminle uykudan sıçrayınca dedim ki kendime.
Bu seva işlerinin anayasada yeri olmalı.
Ya iki taraf da bitmeden gitmek olmalı.
Ya da gidenlerin cenazesi kalanın omzuna yıkılmamalı.
Sen gidince,
Dedim ki kendime...

Ramazan TEKER
Din Kültürü Öğretmeni
ŞIRNAK

LES DÉBOUSSOLÉS

Il était une fois une jeune fille appelée Nadine. Elle vivait auprès de sa mère dans un petit appartement au centre-ville de Strasbourg. Son père, elle ne l'avait jamais connu. Sa mère ne lui faisait pas un seul mot de lui. La seule chose qu'on lui contait c'était qu'il fut décédé dans un accident de voiture. Sa mère, pour la rendre heureuse, la comblait d'amour et d'affection.

Nadine poursuivait des études de droit. Il ne lui restait plus que quelques mois pour les terminer. Elle voulait devenir avocate. Ses amis, pour les vacances de Pâques, lui firent une surprise: ils réservèrent un hôtel en Turquie pour une semaine. Tous étaient très fatigués après les examens, ils avaient tellement besoin de se reposer. De plus, la mer, le soleil et un peu d'exotisme feraient du bien à tous. La destination choisie fut Antalya.

Nadine était autant surprise qu'heureuse car cela faisait bien des années qu'elle n'avait pas pu aller à la mer. La dernière fois qu'elle y était, c'était quand elle avait 11 ans, chez sa tante Mirelle, à Marseille. En plus, elle n'avait pas pu en profiter, elle ne savait pas encore très bien nager. Cette fois-ci, elle allait partir à l'étranger. La Turquie, elle n'en savait pas grand-chose. Elle connaissait certaines Turques de l'université. Mais, elle n'avait aucune idée du pays, ni de la culture. Ainsi, elle surfa sur internet et s'informa de ce dont elle avait besoin. Enfin, elle pouvait se faire une petite idée de ce pays exotique dont elle en avait entendu parler à la télévision, parfois négativement, et dont elle avait lu les souvenirs de Pierre Loti dans *Ayizadé*.

Nadine et ses amis, dès l'atterrissage de l'avion, furent surpris du climat si étouffant, si humide. On aurait dit qu'un climat chauffant céleste les enveloppait. Tous, pleins d'émotion et de curiosité, s'impatientsaient pour aller à l'hôtel.

L'hôtel était comme les palais qui ornaient les contes des Mille et Une Nuits. Ils se croyaient dans l'un des contes. Ils pouvaient faire tout ce qu'ils voulaient, manger tout ce qu'ils désiraient, danser, faire les fous à fond, se détresser. Ils n'avaient qu'à profiter de leurs vacances qui n'allaient durer qu'une semaine.

Nadine, de bonne heure, se jeta à la mer, nagea pendant une heure. Puis, elle s'allongea sur la chaise longue et pris un bain de soleil. Ses amis continuaient de nager. Comme le soleil était brûlant en ce mois d'avril, pour se désaltérer, elle commanda une limonade. Un jeune serveur la servit et lui demanda en français, avec un accent, si elle désirait quelque chose d'autre. Elle resta un moment en contemplation de ce jeune, puis, s'immergea dans une multitude de rêves inconnus, perdus dans son imagination. Le serveur attendait qu'on lui réponde. Nadine n'avait pas l'air d'être ici. Lorsqu'il intervint, elle sursauta et paraissait désemparée. Elle lui dit qu'elle ne désirait plus rien. Que lui arrivait-il? Bien qu'elle boive sa boisson glacée en quelques gorgées, sa soif ne passait guère. Elle rejoignit ses amis pour se rafraîchir à nouveau. Tous s'amusaient comme des enfants, s'éclaboussaient l'eau salée. Nadine, elle, nageait tranquillement toute seule. La mer la berçait dans ses vagues qui lui murmuraient une berceuse enchantée, si douce, si relaxante qu'un moment elle faillit s'endormir; ses oreilles, son nez s'emplirent d'eau de mer. Elle se résigna à se retirer dans sa chambre. Après s'être douchée, elle se plongea sous les draps tout blancs embaumés de lavande. Elle était tellement fatiguée qu'elle n'avait plus la force de juger sa journée.

Nadine et le jeune serveur étaient au bord de la plage alors que le soleil se couchait. Vêtue d'une longue robe blanche transparente, Nadine se laissait caresser les longs cheveux ondulés qui flamboyaient par la brise. Le jeune homme aux cheveux châtain la regardait en lui tenant sa main droite. Son portable sonnait. Ses amis l'attendaient pour dîner. Ce n'était qu'un rêve ! Que pouvait-ce être d'autre ?

Nadine ne voulait plus nager, elle se contentait de bronzer, de se reposer au bord de la plage pendant toute la journée. Elle commandait de la limonade presque toutes les demi-heures. A chaque service, elle entreprenait une discussion avec le jeune serveur. C'était pour mieux le connaître qu'elle ne voulait plus nager avec ses amis. Il s'appelait Ozan. Il avait 27 ans. Il habitait à Ankara et avait appris le français à l'université. Il travaillait dans cet hôtel depuis trois mois.

Les journées, elle les passait avec lui ou seule tandis que les autres les passaient à se divertir, profitaient de ce pays de rêve. Les jours s'écoulaient si vite que le jour du retour fut là ! Tout le long du vol, chacun étalait les bons moments passés dans l'hôtel. Seule Nadine s'immergeait dans ses pensées clouées au bord de la mer. Elle ne voulait pas parler, ni partager leur gaité. Elle ressentait une sensation amère, une flamme étrange à l'intérieur de ses veines, laquelle s'emparait de tout son corps. Son cœur battait à toute vitesse. Elle demanda un anti-inflammatoire à ses amis. Enfin, elle put prendre sommeil un peu.

Les jours, les semaines se succédaient. Sa mère s'inquiétait de l'état de sa fille. Elle n'était pas malade, mais avait changé. Elle ne prenait plus plaisir à vivre comme jadis. Elle ne prenait plus goût de sortir avec ses amis. En dehors des cours, elle s'enfermait dans sa chambre pendant des heures. Elle venait d'être diplômée quand elle parla à sa mère du jeune Turc qu'elle avait rencontré en Turquie. Elle voulait repartir pour le revoir car elle ne l'avait pas oublié un instant depuis. Choquée de cette nouvelle, sa mère donnait maintenant un sens aux malaises de sa fille. Pourtant, elle s'opposa à cette liaison. Nadine ne pouvait donner de sens à sa contestation. Sa mère refusait qu'elle aille le rejoindre sous prétexte des différences de cultures et de religions. La mère fut pieds et poings liés face à la décision de sa fille qui était décidée de le revoir. Elle ne résigna pas.

Elle retrouva le jeune serveur dans l'hôtel et lui avoua tous ses sentiments. Lui aussi n'avait pu l'oublier depuis, mais il n'avait aucune coordonnée à laquelle il pouvait aboutir. Ils consentirent à se marier. Mais d'abord, il fallait que la famille d'Ozan approuve le mariage. Aussitôt, ils partirent pour Ankara pour faire connaissance avec ses parents qui respectèrent la décision de leur fils unique. Tout se passait tellement vite que la date de mariage fut fixée pour le septembre prochain. Ozan et Nadine n'y croyaient pas. Ils allaient se marier dans quelques mois.

Aussitôt, Nadine mit sa mère au courant de la nouvelle et l'invita à son mariage. Malgré les angoisses, sa mère lui promit de venir. Nadine était tellement heureuse qu'elle ne pouvait qu'accepter cette union. Qui sait ? Peut-être que tout se passera bien ? De toute façon, ils allaient vivre en France. Alors, pourquoi s'inquiéter tellement ?

Sa mère arriva la veille des noces. Elle fut accueillie chez les parents d'Ozan. Ozan traduisait les conversations. Le soir, son père rentra à l'heure du dîner. Ozan présenta sa belle-mère à son père. Etrangement, tous les deux restaient figés debout sans parler un mot, puis se saluèrent froidement. Etonnés, Nadine et Ozan se regardèrent un moment, puis tous se mirent à table pour manger. Une

heure était passée, chacun avait fini son assiette excepté la mère de Nadine qui attaqua le poulet rôti et le brocoli cuit à la vapeur avec des coups de fourchettes et le père d'Ozan laissant son assiette inachevée en disant être fatigué d'avoir couru toute la journée pour les préparations de dernières minutes. On décida que tout le monde se couche; une journée fatigante les attendait le lendemain. Personne ne put plonger dans le sommeil. Les futurs époux ne purent s'endormir tout de suite par enthousiasme et bonheur. La mère de Nadine ne ferma pas l'œil de la nuit. Le père d'Ozan non plus. La mère de Nadine décida de reparler une dernière fois avec sa fille avant le petit déjeuner. Quand la mère de Nadine s'apprêtait à parler à sa fille pour la persuader de rompre cette liaison, le père d'Ozan, les yeux enflés, vint vers elle. Il voulait trouver une réponse aux questions qui le tracassaient depuis la veille. Il redoutait le pire. Il avait connu cette femme quand il était en France, avec laquelle il avait eu une liaison passagère. Elle lui déclara que Nadine était sa fille et qu'il fallait faire quelque chose à tous prix. Ce dont il eut peur se réalisa. Ils n'avaient pas le temps de discuter. Il rassembla tout le monde au salon et déclara que ce mariage ne pourrait avoir lieu. Ni Nadine, ni Ozan ne comprenaient la décision du père qui avait changé du jour au lendemain. Son épouse lui demandait des explications. Ecervelée, la mère de Nadine avait la bouche cousue après tout ce qui se passait. Le père, en fixant des yeux son ancienne amante, commença à raconter:

-Vous ne pouvez en aucun cas vous marier! Ozan et Nadine, vous êtes mes enfants. Vous êtes frères et sœurs.

-Mais comment est-ce possible papa? Tu racontes n'importe quoi pour nous empêcher de nous marier. Fallait faire ça plus tôt! Personne ne pourra nous séparer!

Nadine demanda à Ozan ce qui se passait. Il lui traduisait ce qu'il venait d'entendre de son père. C'était au tour de Nadine de s'opposer. Mais, la mère de Nadine l'arrêta et continua:

-Depuis ton enfance tu me demandais ton père, tu n'acceptais jamais sa mort. Mais pour moi, il était mort le jour où il m'avait quittée. Le voilà maintenant! Le destin nous a menés ici dans une circonstance incroyable!

-Maman, comment tu as pu me cacher la vérité? Tu n'avais pas le droit de me faire ça! Je ne sais plus quoi penser, que faire. Oh mon Dieu! Aide-moi!

Les deux jeunes, complètement déboussolés, tombèrent sur le tapis et fondaient en larmes. Les parents, eux aussi, pleuraient de façon irrémédiable. En cachant la réalité de leurs enfants, ils étaient la cause de cette catastrophe.

Cette histoire peut vous sembler utopique, exagérée ou invraisemblable. Il est vrai qu'un tel événement, on en témoigne pas ordinairement. Mais, j'ai peur que des histoires similaires se présentent dans le futur. Peut-être en avez-vous déjà entendu?

D'après mes observations lors de mes voyages en France, les rumeurs qui courent, beaucoup de surprises nous attendent car nombreux sont les gens à avoir des liaisons extra-conjugales d'où naissent des enfants qui ne connaissent pas leur père pour la majorité. Ceci est une face cachée de la migration! Une tache noire!

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

ÖLÜM UYKUSU

Uygunun bedenimi sarstığı
 Çalkantılı dakikalarn
 Ortasında cereyan etti hasretin.
 Perdemi kontrol ihtiyacı duyan gözlerim,
 Battaniyenin vücudumu tam kapattığını
 Tescillemek isteyen ayaklarım
 Ve hırçın hıçkırıkları susturmak adına
 Gözlerime yelken açan ellerim...

Biriken yutkunmaların
 Tek sebebiydi sözlerin
 Daha yeni yeni unutmuşken
 Ah çalmasaydı o şarkı
 Dudaklarım mırıldanmasaydı bizi
 "Dönülmez akşamın ufkundayız..."

Geciken dualarımın
 Tek sebebiydi sensizlik.
 Daha adını konduramamışken
 Nasıl yalvarırdım...
 Dermanı kalbime yükleyerek
 Can kırıklarım kaplıyor geceyi.

Rüyaların uykuyu istilası
 Sensizlik kâbusundan sığınmama vesile
 İçimi ısıtmakla kalmıyor
 Kadeh de çalkalanan rakı
 Onca acıya kafa tutuyor
 Masa da şahlanan hayalin...

İlk günkü gibi fısıldıyorum
 Değişmemesi için yalvardığım
 Huyumu da katarak işin içine
 Benimle uyu.
 Şayet ben düşünemiyorum
 Seninle olmayan bir ölüm uykusunu...

Sergen GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

AYRILIKÇA

Bir şeyler yazılmalı şu ana dair,
 Böylesine bir yarayı sarmak,
 (Pek ala sarmak gerekir)
 Sarıp da içine yılların verdiği ne varsa,
 Senden alınan, senden kalan,
 Seni hatırlatan
 Keder ve bütün tatların bir arada olduğu,
 Şu delidivane destanın
 (Elbet dstandır şüphe etmemelisin)
 Tenime hiç silinmeyecek bir iz bırakması.
 Senden bana kalan bu olacak,
 Bir de göğüsümün hırıltısı.

Ey, ben bu güzelliği kimlere teslim edeyim.
 İhmal edilmiş sokaklardan geçiyorum,
 İhmal edilmiş kadınlar seçiyorum,
 İhmal edilmiş bir geceye doğru,
 Derbeder bir tını ile,
 İhmale doymuş türküler söylüyorum.

Elcan BAYRAM
HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
3. Sınıf

BARAKA

(Aynı adlı hikâye ve şiir çalışmasıdır.)

Biraz Londra, biraz Paris, biraz Milano katmalısın içine. Sahte okyanuslarda, samimiysiz dalgalar olur diyorum ben de. Katmalısın, buna mecbursun diyor tekrar, hin hin gülümseyerek. Beynime yumru yumru bir fitne düşürme peşinde.

Direniş... Tüm kalbimle. Pohpohluyor beni habire: Sözün gücü var sende. Sana bir tek onu parlatmak kalıyor. Sözün gücüne değil, sözü söyletene benim sorumluluğum diyerek karşı koyuyorum yine. Direniş... Kuvvetlenen kalbimde. Sözü söyleten zaten parlatır sözü. Cilasız, saf bir parlaklıktır hem bu. Sau Paulo, Sidney, Tokyo da olur şimdilik. Dene bir kere, denersen ne kaybedersin? Özümü, gönlümü, midemi... Midemi bulandırıyor senin saydıkların, cafacalı iğrençlik. Hazmedemiyor, sindiremiyor işte kalemim boyalı çürümüşlüğü, parfümlü kokuşmuşluğu. Bana sizin alkışınız gerekmiyor, masallara karnı tok gayrı doğulunun. Ben doğunun tam ortasında, insan olmaktan memnunum. En güzel alkış, en anlamlı ödüldür onurum. Gururunu sunma bana iblisin... Küçümser bir gülüşle büzülüyor dudakları. Gerici diyor yüzüme değilse bile içinden. Bunu, o iğrenç ve alaycı gülüşü eleveriyor apaçık. Bırak bu nutukları, yolun açık, diyor kapama kendi elinle. Kendi nutkuma sarılırım senin nutuklarına kanmaktansa diye cevabı tokat gibi indiriyorum pişkin yüzüne.

Yeni bir hamle... Ne var senin doğu diye tutturduğun şeyde: kan, nefret, ölüm. Sen sanatçısın, sanatta bunların yeri yok; kır kabuğunu. Benim kabuğumu siz, yıllar önce kırdınız zaten. O kanı, o nefreti, o ölümleri siz ektiniz bu kutlu coğrafyaya. Kendi insafsızlığınıza modernizm adı verip pisliğiniz gizlemek için tüm uğraşınız. İnsan olma vasfınızı da yitirdiniz bu arada, farkında mısınız? Ben mazlum olmayı, mazlumdan yana olmayı, mazlumun sesi olmayı yeğlerim. Sizin zihninizdeki gibi bir sanatçı olmaya ne bir talebim, ne de bir gayretim var. Ben Mutlak Sanatçı'nın eseriym senin gibi. Sadece ben bunun farkındayım, sen değilsin. İçinde insanlığın emaresi olmayan bir medeniyetsizliğe mi beni davet ediyorsun? Kusura bakma, yapamam! Ben barakamda mutlu ve onurluyum. Sen bilmezsin o huzuru ve onuru.

Hiddetleniyor, köpürüyor, hakaretler savuruyor sanki. Bense onu ne görüyor, ne duyuyor, ne de önemsiyorum. Ben bir tek Mutlak Sanatçı'yı önemsiyorum. Bu halim daha bir zivanadan çıkarıyor acınası sözcüyü. İblisin sözcüsü! İnadına çokça İstanbul, çokça Konya, çokça Anadolu katıyorum sözlerime. Epeyce Grozni, Kabil, Arakan. Olabildiğine Kahire, Şam, Bağdat... Tika basa Gazze. Ve alabildiğince Kudüs, Yesrib, Mekke... Söz ve dize dergâhında parlıyor böylece sanatçılığım, git gide. Huzur yoğun bir tekke... Sarıp sarmalıyor her hücremi bu huzur, aşk yoğunuyor bu tekne. Hamuru da mayası da şark benim kalemimin. Var git barakamdan. Acılarımıza olsun saygı duy. Hamlesi tükeniyor ikiyüzlülüğün. Şah ve mat. Dayanamıyor, aldatıcı reklamını da koyup heybesine, ardına bakmadan topukluyor, geldiği o batı denen dehlize, salyalarını dökme dökme.

Kaybolmaktansa, kaybetmeli vaat edilen suflî geleceği. Yaratımışların en şerefli olduğunu bilen her insan bunu yapabilmeli. Terk etmiş de olsak yeniden dönmeliyiz o eski barakamıza. Harap da olsa onarmalıyız yeniden o lekesiz yeri. Paslarını sökmeli, pusunu gidermeli. Baharları içimize getirmeli. Aseton, karton, piton ve slikon...

Yusuf GÖKBAKAN

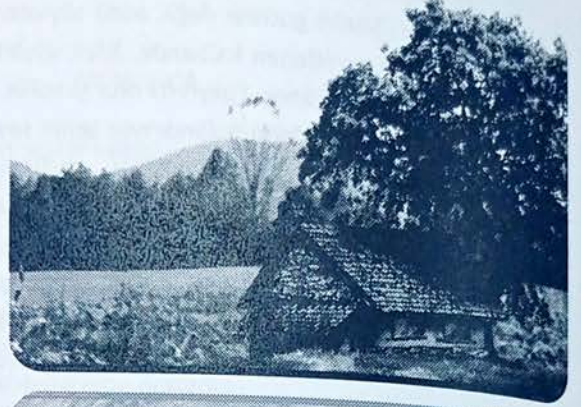

BARAKA

Pürüzsüz bir gök istiyor martı,
Denizin köpüğü alınmış olsun bir de,
Martıların ojeleri kazınmalı...
Aseton.

Bir ressam kumsalda,
Kumdan tasvirler düşlüyor.
Yitiyor kirpik kirpik fırçası.
Harap, terk edilmiş bir baraka düşüyor tuale...
Karton.

Barakanın teneke çatısında,
Ojesi kazınmış martılar.
Buruş buruş bir hayat koyuyorum içine;
Ressam çevrimdışı.
Sarı bir darbe kasvetini katıyor ağırdan.
Yaz kayıp,
Hazan yaprak yaprak getiriyor kışı.
Tersi düzü bir aşk titriyor her tarafta.
Pörsük yanaklı,
Dudakları sarkık bir hüznün...
Zehir zemberek sancılar voltada.
Yılanca, sinsisi...
Piton.

Derken bir çağrı,
Ezgin düşlerim yazdan kalma sarmaşıktaki.
Kıvrık bir pus,
Gülüşlerin cilalıyor pasını barakanın.
Küpür bir perde penceresinde: soluk.
Kazınmadı mı hâlâ ojeleri martıların?
Ben duramam gerisinde,
Gizemli perdelerin.
Yeri yok artık dudaklarda,
Afilli söylemlerin.
Övgüler kabarkı,
Cafcaflı sözler, şatafatlı ilhamlar.
Slikon.

Yusuf GÖKBAKAN
ELAZIĞ LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

BEN SANA MECBURUM

Ben sana mecburum bilemezsin
Adını mih gibi aklımda tutuyorum
Büyüdükçe büyüyor gözlerin
Ben sana mecburum bilemezsin
İçimi seninle ısıtıyorum.

Ağaçlar sonbahara hazırlanıyor
Bu şehir o eski İstanbul mudur?
Karanlıkta bulutlar parçalanıyor
Sokak lambaları birden yanıyor
Kaldırımlarda yağmur kokusu
Ben sana mecburum sen yoksun.

Sevmek kimi zaman rezilce korkuludur
İnsan bir akşamüstü ansızın yorulur
Tutsak ustura ağzında yaşamaktan
Kimi zaman ellerini kırar tutkusu
Bir kaç hayat çıkarır yaşamasından
Hangi kapıyı çalsa kimi zaman
Arkasında yalnızlığın hınzır uğultusu

Fatih'te yoksul bir gramfon çalıyor
Eski zamanlardan bir cuma çalıyor
Durup köşe başında deliksiz dinlesem
Sana kullanılmamış bir gök getirsem
Haftalar ellerimde ufalanıyor
Ne yapsam ne tutsam nereye gitsem
Ben sana mecburum sen yoksun.

Belki haziran da mavi benekli çocuksun
Ah seni bilmiyor kimseler bilmiyor
Bir şilep sızıyor ıssız gözlerinden
Belki Yeşilköy'de uçağa biniyorsun
Bütün ıslanmışsın tüylerin ürperiyor
Belki körsün kırılmışsın telaş içindesin
Kötü rüzgâr saçlarını götürüyor

Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Bu kurtlar sofrasında belki zor
Ayıpsız fakat ellerimizi kirletmeden
Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Sus deyip adınla başlıyorum
İçim sıra kımlıyor gizli denizlerin
Hayır, başka türlü olmayacak
Ben sana mecburum bilemezsin.

ATILLA İLHAN

JE SUIS OBLIGE DE TOI

Je suis obligé toi, tu n'en sais rien
Ton nom est comme un clou dans mon cerveau
Tes yeux grandissent de jour en jour
Je suis obligé toi, tu n'en sais rien
Je réchauffe mon âme avec toi.

Les arbres se préparent à l'automne
Cette ville est-elle la vieille Istanbul?
Les nuages se déchirent dans le noir
Les réverbères s'allument d'un coup
L'odeur de la pluie sur les trottoirs
Je suis obligé de toi, tu n'es pas là.

Aimer est parfois vilement effrayant
Au crépuscule, soudain l'homme se fatigue
De vivre comme un détenu sur lame de rasoir
Parfois, sa passion brise ses mains
Il soustrait de son vécu quelques vies
Parfois, quand il frappe à n'importe quelle porte
La maligne rumeur de la solitude derrière elle.

Un pauvre gramophone marche à Fatih,
Un vendredi des anciens temps passe
Si je l'écoute sans cesse dans un coin
Si je t'apporte un ciel non usé
Les semaines s'effritent dans mes mains
Quoi que je fasse, quoi que je tienne, où que je m'en aille
Je suis obligé de toi, tu n'es pas là.

Tu es peut-être l'enfant en robe à points bleus en juin
Ah! Personne ne te connaît, personne!
Un navire suinte de tes yeux solitaires
Tu prends peut-être l'avion à Yeşilköy
Tu es toute mouillée, tu as la chair de poule
Tu es peut-être aveugle, brisée, pressée
Le vent méchant emporte tes cheveux.

Quand j'imagine une vie
A cette table des loups, c'est peut-être difficile
Sans avoir honte, néanmoins sans nous salir les mains
Quand j'imagine une vie
En me disant "chut", je commence par ton nom
A travers moi, remuent tes mers secrètes
Non, ce ne sera pas autrement
Je suis obligé toi, tu n'en sais rien.

Traduit par Elif KARAER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

SORUSEL

Artık kendimi tanıyamıyorum. Yaptıklarım, söylediklerim, düşündüklerim, hepsi bana yabancı sanki. Aynanın karşısına geçip kendime küfürler savurmak istiyorum. Artık bir şeyler üretemiyorum, kelimelerim yorgun, iki kelimeyi yan yana koyup kendimi anlatamıyorum. Yorgunum ve gün geçtikçe yoruluyorum. Neyin nereye gittiğini bilmiyorum, freni patlamış bir arabada son sürat bariyerlere de gidiyor olabilirim, ya da her şeyimin kontrolümün altında olduğu bir arabada hız sınırını aşmadan yolculukta yapabilirim. Bunu nasıl seçeceğim muamma.

İnsan her şeyi Tanrıya bırakmamalı, kendi hayatına müdahale edebilmeli, buna gücü olmalı en azından. Direksiyon ne taraftaydı memur bey? Saatleri bulan kin ve nefret dolu telefon konuşmaları günlerimin çoğu. Biliyor musun az az yaşıyorsun içimde, oysaki seninle güzel olmak var, Edip Cansever'in dediği gibi, sen biliyorsan da ben bilemiyorum, ne nasıl... Sorunlar soruları sarmalıyor. Her şey ne zaman düzelecek, ne zaman arkamıza yaslanıp, güzel bir şarkı eşliğinde güzel günlere seyre dabileceğiz? Ölüncü mi, toprak altında uzanmış, benliğimizin bile farkında olmadığımızda mı? Lakin ölüm korkunç bir şey, ölüm hiçbir şeyin olamayacağı kadar gerçek ve bir o kadarda ardının ne olduğu bilinmediğinden sürreal...

Şimdi Davut heykeli kadar eşsiz olabilecekken, para için yapılmış bir sanat eseri kadar yetersiz. Ve böylece tek bildiğim güzel müzikler, güzel filmler, güzel insanlar, güzel muhabbetler, güzel eserler ve niceleri ve de her şey bir gün güzel olacak...

Refik Doğa KARAMEHMETOĞLU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

Çalınır kapı. Ardına kadar açılır kapı.
Girer içeri sessizce yolcu. Geçiyordur.
Uğramıştır. Kalır.

Nazan Bekiroğlu

TOPRAK

DÜNYANIN EN DEĞERLİ ŞEYİDİR

Bir gün Seyhan Ali adında bir adam varmış. Bu adam zengin mi zengin istediği her şeye sahipmiş. Bir gün, Ali şirketinden baktığında, her yerin demir ve beton olduğunu, kendince, güzel olduğunu görmüş. Şirketindeki adamlarını odasına çağırıp topraklı alanları göstererek:

-Bana bakın, şu kırmızı yerlerde bundan sonra hiç toprak görmeyeceğim! Oralari demir ve betonla donatın!

-Emredersiniz efendim!

Ali böyle kötü şeyler düşünürken, elindeki yetinen Seyit adında fakir biri varmış. Seyit, orta boylu, cömert ve çok iyi kalpliymiş. Evinin etrafı ağaç ve toprakla doluymuş. Bu nedenle her yer kırmızı ve yeşilmiş.

Birkaç gün sonra, Seyit'in evini Ali'nin adamları basmış. Seyit neler olduğunu anlamadan sopasını almış onların üzerine yürümüş. Adamlardan biri onu tutup sopasını kırmış ve ondan evi boşaltmasını istemişler. Ali de gelmiş ve Seyit'e bakarak:

-Hemen çık evden!

-Çıkmayacağım. Bu ev ve bahçe sahip olduğum tek şey.

-Onu bunu anlamam. Çıkacaksın, o kadar!

-Benden, evimden ne istiyorsunuz?

-Sen toprağı seviyorsun musun?

-Evet seviyorum.

-İşte seni bu yüzden kovuyorum.

-Bunu yapamazsınız.

-Yaparız.

Seyit evinden, toprağından ayrılmak zorunda kalmış. Ayrılmadan evvel, Seyit, Ali'ye şunları söylemiş:

-Bana bak! Eğer böyle yapmaya devam edersen dünyanın en değerli varlığını, yani toprağı öldürmüş olursun.

-Bunlar boş laflar. Hadi git işine, diyerek Seyit'i toprağından kovmuş.

Seyit o şehirden ayrıldıktan sonra, her yer demir ve beton olmuş.

Ülkenin durumundan haberdar olan Hükümet şu bildiriği yayınlamış: "Dünya'da en değerli şey topraktır. Toprağıımızın değerini bilelim. Yeryüzünü demir ve betona kaplayanlar cezalandırılacaktır".

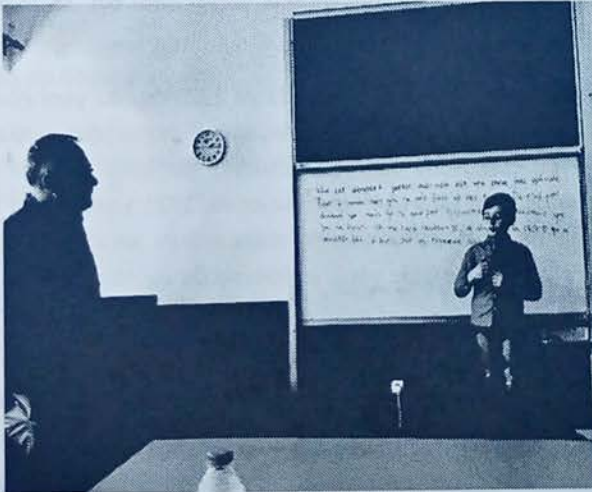
Bunları duyan Ali ne yapacağını bilememiş, çok korkmuş, yaptıklarından hem pişman olmuş hem utanmış.

Muhammet Emin AVCI

KONYA

Ahmet Haşhaş İlköğretim Okulu

4. Sınıf

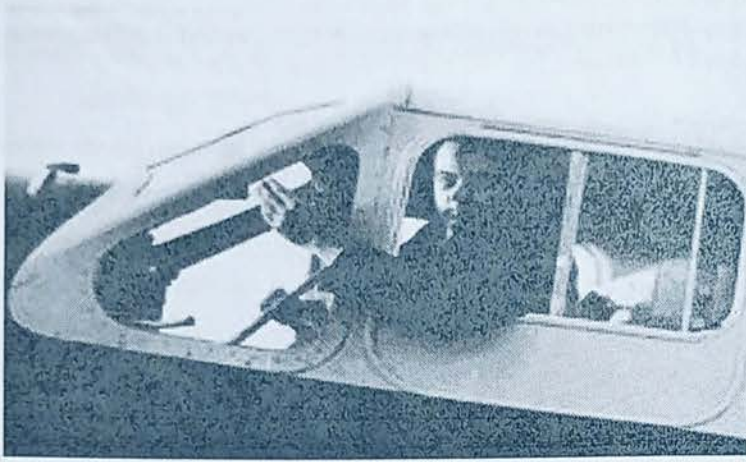

GÖKYÜZÜNE ÂŞIK PİLOT

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

1900 yılının Temmuz ayında, Lyon'da doğdu Antoine de Saint-Exupéry. 1904 yılında babasını kaybetti. Annesi Marie ile birlikte teyzesinin yanında yaşamaya başladılar. Küçük Antoine için masalların yazıldığı zamanlar oldu. En büyük hayali başının üzerinden salınan uçaklardan birinin içinde olmaktı. 1918'de Birinci Dünya Savaşı başladı, Hava Birliği'nin deneme pilotlarından biri olarak ilk görevine atandı.

İlk kitabı Pilot, bu tutkunun romanı olarak 1926'da basıldı. 1927 yılında Cape Juby'de keşif pilotu olarak göreve başladı. Cape Juby, Casablanca ve Dakar arasında İspanyol'lara ait bir bölgeydi. Asıl görevi bölgede kaybolan uçakları aramaktı. Kaybolan uçaklar ona bildirilir sonra da bekleyiş başlardı. Bazen günler sürerdi bulmak. Çaresizlik içinde bekleyen insanlara yardım etme uğraşı çoğunlukla sonuç vermezdi. İspanyol çöllerinin arasında, deniz, gökyüzü ve sonsuzluğun kesiştiği yerdedi. Küçük bir kulübede, daktilosu, kahvesi, kumların üzerinde serilmiş incecik yatağı oldu evi. 18 aylık görevi bittiğinde eski bir dosta veda eder gibi terk etti çölü.

Arjantin Postası servisinde hava postacılığı yapmaya başladığında yıl 1929'du. Bu yeni görevi ona uygun değildi. Her gün gidecek postaları denetlemek, sorumluluk almak değil, uçağın içinde, gökyüzünde olmak istiyordu. Ama tüm bu tutkusuna rağmen kusursuz bir pilot değildi. Gündüz düşlerine dalıp, gittiği anlarda yaptığı kazalardan şans eseri kurtuluyordu. 1931 yılında gece uçuşları sırasında yaşadığı korkuları, bir pilotun heyecan patlamalarını, maceralarını anlattığı ikinci kitabı yayınlandı. Gece Uçuşları kitabının önsözünü, Andre Gide yazdı ve Femina Ödülü'nü kazandı.

Aynı yıl çalıştığı şirket batınca yeniden Casablanca-Dakar arasında çalışmaya başladı. Ama 1934'te yaşadığı ciddi kaza sonucu arkadaşlarının ısrarıyla pilotluk kariyerine ara verdi. Air France'ın reklam departmanında görevlendirildi. Hiç değilse yolcu koltuğunda dünyayı dolaşabiliyordu. Ama bu onun için kabullenilecek bir durum değildi.

Yeniden pilot koltuğuna oturmak için zamanın en hızlı uçağını aldı, adını Simoun koydu. Paris-

Saygon arasındaki uçuş rekorunu kırmak istedi. Ama ilk denemesinde ölümden döndü, çölün ortasında yaralı, susuz günlerce kaldı. Bu durum onu yine bir müddet pilotluktan uzak kalmaya yöneltse de, bu dönemde yaptığı gazetecilik nedeniyle New York uçuşunu bahane edip, okyanusu geçmeye karar verdi. Yine büyük bir kaza atlattı, günlerce komada kaldı, iyileşmesi aylar sürdü.

İkinci Dünya Savaşı başlamıştı. Yine Hava Kuvvetleri mensubu olarak orduya alındı. Fransız hükümeti savaşmayı reddeden bu adamı (çünkü o göklerde olmak istiyordu) Amerika'ya gönderdi. Posta servislerinde, keşif uçuşlarında, herkesin uçmaya korktuğu okyanusun üzerinde gezindi, yıllarca. İşte Küçük Prens Amerika yıllarında doğdu. Uzak kaldığı hayallerinin, ölen arkadaşlarının, sendeleyeni uçağının kitabı oldu.

1942'de Amerika savaşa katılmaya karar verdi. 42 yaşında sakat omuzlu kumandan Saint-Exupery de göreve atanan pilotlardan oldu. 31 Temmuz 1944'te dokuza çeyrek kala Amerikan Hava Sahası'ndan ayrıldı. O gün bir Alman uçağı tarafından vurulduğu söylendi. Kimi kaynaklar ise uçağının teknik bir arıza nedeniyle düştüğünü söyledi. Ancak uçağı ve cesedi bulunamadı, ta ki 1998 yılında Marsilyalı bir balıkçının ağından Saint-Exupery'in bilekliği çıkana dek... 2000 yılında uçağın enkazına ulaşılsa da cesedi bulunamadı. Kimbilir belki de Asteroid B612'de Küçük Prens'i görmeye gitmiştir.

"(...) 'Ama yargılanacak kimse yok ki burada!' dedi Küçük Prens. 'O halde, kendi kendini yargılasın sen de' diye yanıt verdi kral. En zoru budur. Kişinin kendi kendini yargılaması, başkalarını yargılamasından çok daha güçtür. Kendi kendini yargılamayı beceriyorsa, hakikaten bilge bir kişinin demektir.

'Ne tuhaf bir gezegen bu!' diye düşündü bunun üzerine Küçük Prens. Kupkuru, sipsivri ve çok tuzlu. İnsanlarda da hayal gücü yok.

Bütün tavuklar birbirine benzer, bütün insanlar da birbirine benzer. Ama dost satan bir satıcı olmadığından, insanların dostları da yok artık. En iyi, yüreğiyle görebilir insan. Gözler asıl görülmesi gerekeni göremez."¹

Emre KURNAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

¹ <http://www.leblebitozu.com/goklerin-kucuk-prensi-antoine-de-saint-exupery/>*

Rheinland Privatschule

Deutschkurse ♦ DSH-Vorbereitung ♦ Studienkolleg

Almanya'da Dünyanın En İyi Üniversitelerinde İstedığınız Bölümü Ücretsiz Okuma Şansı
Almanya'da Üniversite eğitimi almanın izlerini ömür boyu taşıyın. Kaliteli ve prestijli eğitimin adresi Alman üniversiteleri size istediğiniz bölümü okuma imkânı veriyor. Siz de üniversite eğitiminizi Almanya'da alın ve geleceğiniz için sağlam bir adım atın. Yüz yıllardır köklü eğitim geleneğine sahip olan Alman üniversitelerinde okumak için Türkiye'de üniversite sınavında 4 yıllık bir bölüme yerleşmeniz yeterlidir. Özel veya devlet üniversitesi fark etmeksizin yerleştiğiniz bölüm veya başka bir bölümü Almanya'da okuyabilirsiniz. Dünya da ki üniversitelere rol model olmuş Almanya üniversitelerinde eğitim almanın çok fazla avantajını ve önemini bir arada yaşayacaksınız.

Uluslar arası alanda tanınan bir diplomaya sahip olacaksınız.

İsteddiğiniz üniversitede okuyacaksınız.

İsteddiğiniz bölümü okuyacaksınız.

Lisans veya Master eğitiminizi ister Almanca ister İngilizce okuyabilirsiniz.

Her alanda mükemmel bir eğitim alacaksınız.

Mühendisliğin her alanında öncü olan Almanya'da mükemmel mühendislik eğitimi alacaksınız.

Avrupa'nın en çok konuşulan dilini öğreneceksiniz.

Disiplinli ve kaliteli çalışmak prensibine sahip olacaksınız.

Sınavsız Master veya Doktora eğitimine devam edebilirsiniz.

Üniversitelerde verilen ücretsiz yabancı dil kursları sayesinde başka dillerde öğrenebilirsiniz.

Mezun olduktan sonra çalışma ve ikamet izni alabilirsiniz.

Bunların hepsine sahip olurken üstelik ÜCRETSİZ okuyacaksınız!

Saymakla bitmeyen avantajların hepsini bir arada Almanya üniversiteleri size sunuyor.

HAYALLERE GİDEN YOLDA ALMANYA

Öncelikle merhaba arkadaşlar eğer bir hayaliniz ve hedefiniz varsa kimsenin size "Bunu yapamazsın!" deyişine maruz bırakmadan kalbinizi/isteklerinizi/hedeflerinizi bunun doğrultusunda ilerleyin.

Almanya yüksek lisans ve lisans eğitimi için başvurabileceğiniz en güzel ülkelerden birisi.

Gelin şimdi bunları birlikte inceleyelim.

ALMANYA DÜNYADAKİ BİRÇOK ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİ İÇİN NELER SUNUYOR?

Almanya, hem tarihi hem de şu an dünya üzerindeki konumu açısından çok özeldir ve sadece Avrupa'da değil, ayrıca uluslararası anlamda da önemli bir ticaret merkezi ve partneridir.

Alman çalışanların, uluslararası bir işletmede iş sahibi olmaları konusunda şansları tüm dünya üzerinde çok yüksektir. Almanya'nın kendisi de ilerisi için iyi ve ilgi çekici bir çalışma ortamı ortaya koyuyor.

Hemen hemen her ülkede, Alman üniversiteleri ve buralardan alınan diplomalar işveren için, temel eğitimin sağlam alındığının ve derinlemesine ayrıntı bilgilerin verildiğinin göstergesi olmakta. Ayrıca üniversite eğitimi esnasında edinilen deneyimler de Almanya için büyük bir rol oynuyor. Stajlar birçok bölümde zorunlu tutulmanın yanı sıra öneriliyor da.

Geniş çaplı sanayi ve büyük şehirlerin merkezleri bunun için birçok olanak sağlarken, öğrenciler için çeşitli kuruluşlar ve iş alanları hakkında bilgi sahibi olma şansı sunuluyor.

Almanya'nın hangi bölgesinin tercih edileceği hususunda, birçok seyahat ve aktivite imkânı sağlanarak ülkeyi daha iyi tanıma şansı sunuluyor.

Zaman açısından sıkıntısı olmayıp bütçesi de uygun olan öğrenciler için sadece Almanya içi değil, tüm Avrupa'yı gezme imkânı da bulunuyor. Böylece yüksek seyahat masrafları olmadan çeşitli Avrupa ülkeleri gezilebiliyor.

Almanya'nın içinde de Kuzey ve Baltık denizinin sahillerini, kültürel ve tarihi açıdan önemli şehirleri ve yapıtları ve güneydeki kış sporu alanlarını bulmak mümkün.

Almanya, öğrenimin dışında da kesinlikle sıkıcı olmayacak bir öğrenci yaşamı vaat etmekte.

Bologna süreci Almanya'da da Lisans ve Yüksek Lisans sistemine uyarlanmış durumda. İlk hedef ilgili tüm ülkelerde olduğu gibi, Lisans mezuniyetidir. Daha sonra isteğe göre derinleştirilmiş veya tamamlayıcı bir yüksek Lisans ve Doktora öğrenimi görülebilir. İkisi de bağımsız ve kabul görülen mezuniyetlerdir. Tüm bunların yanı sıra, Alman üniversitelerinin yüksek oranda araştırmacı kimlikleri uluslararası iyi bir isme sahip olmalarını sağlıyor. Ülkenin araştırmalar için sunduğu yüksek bütçe sayesinde yeni alanların açılması ve öğrenim esnasında doğrudan uygulamaların yapılması sağlanıyor. Öğrenim programları birçok ülkeye göre daha zor olarak tanımlansa da, bu durum doğal olarak bölümlerin itibarını yükseltiyor. Almanya' da iyi bir eğitim almak için diğer ülkelere göre biraz daha fazla ders çalışmak gerekebiliyor. Alman üniversitelerinden alacağınız bir mezuniyetle her durumda geleceğinizi olumlu etkileyecek bir konum ve tüm dünyada çalışma olanağı elde edebilirsiniz. Almanya'daki üniversite öğrenimi sadece ilgi çekici alanlar değil ayrıca boş zamanınızı değerlendirebileceğiniz aktiviteler ve seyahat imkânları ile de cazibesini korumaktadır. Eminiz ki çabalarınız, yüksek öğreniminizi Almanya' da tamamlamaya ve Avrupa'nın kalbindeki bu ülkeyi yakından tanımaya değecektir.

PEKİ BU İŞLER NASIL YÜRÜYOR?

Ülkemizde bu işleri yapan birçok eğitim danışmanlık şirketi bulunmaktadır fakat talep ettikleri fiyatlar oldukça yüksek 1400-1500 € gibi fiyatlarla öğrencilerin hayal ettikleri geleceğe ulaşma konusunda adeta bir set kuruyorlar. Fakat Rheinland Privatschule dil ailesi olarak danışmanlığımız ücretsizdir ve sadece 150 € öğrenci profiline göre en iyi üniversitelerden kabul alabilmekteyiz.

NEDEN RHEINLAND PRIVATSCHULE?

Türkiye'de istediği öğrenim ortamını bulamayan, ya da daha kaliteli ve uluslararası eğitim almak isteyen birçok öğrenci Almanya'da üniversite eğitimi seçeneklerini değerlendiriyorlar.

Fakat birçok öğrenci, Almanca bilmediği için veya Almanca öğrense dahi yetmeyeceğini düşündükleri için kimi zaman öğrencilerin zihninde bu durum sadece hayal olarak kalmaktadır.

Biz bu durumun bir hayal olmasından çıkması ve gerçeğe dönüşmesi için 2000 yılından beri sizlere hizmet sunmaktayız. Gerçek bir destek, profesyonel ve deneyimli bir danışmanlık süreci ile sizlerin de Almanya'da eğitim alması, doğru bir üniversite eğitimi ile geleceğe profesyonel olarak hazırlanması mümkün hale geliyor.

Üstelik bunun içinde çok ciddi bir harcama süreci içerisine girmeniz, maddi bir yükün altında kendinizi bulmanız gerekmiyor.

Gayet makul bir harç ile Almanya'da eğitim almanız mümkün.

Yeterince Almanca bilmiyor olsanız dahi bizimle iletişime geçerek en önemli ve büyük adımı atmış olabilirsiniz. Biz, tüm işlemleri halledelim ve her an sizlerin yanında yer alarak rehberlik yapalım.

Ne yapacaksınız? Nereye gideceksiniz? Nerede kalacaksınız? Ne gibi bir maddi güç gerekli? Nasıl bir üniversiteye gireceksiniz? Tüm sorularınıza cevap verelim ve sizi Almanya'da yaşamaya, üniversite eğitimi almaya hazır hale getirelim. Ayrıca biz, sadece lisans düzeyinde bir üniversite eğitimi için değil, Almanya'da yüksek lisans yapmak isteyenler yani aldığı üniversite eğitimi Almanya'da daha ileri bir seviyeye taşımak isteyenler için de profesyonel hizmet sunmaktayız.

Sunduğumuz tüm bu hizmetler sizlerin kısa süre içerisinde Almanca diline ve Almanya'da yaşamaya adapte olmanızı sağlıyoruz. Böylelikle doğru ve vakit kaybı yaşamadan, kaliteli bir rehberlik servisi almış oluyorsunuz. Haliyle " çok vakit kaybettim, yaşım geçti, yapabilir miyim" gibi olumsuz düşünceler içerisinde olmanıza da gerek kalmıyor. Bugüne kadar hizmet verdiğimiz öğrenci referanslarımız, yapmış olduğumuz kaliteli ve profesyonel hizmetin açık bir göstergesidir.

HIÇ

Her şey geçiyor aslında hiçbir şey geçmiyor.

Zamanın göreliliğine inanmamak için direniyorsun, direndiğin gibi her şeye/tüm şeye.

Hayatın direnmekten ibaret gözüküyor sıcak bir duşun arkasından korkarak baktığın buğulanmış aynadan. Aynalardan korkmak insanın doğasında mı yoksa bu senin doğan mı seçemiyorsun.

Seçememekte haklısın belki her şey sisli/buğulu/duman altı. Düşüncelerin duman altı, zihnin duman altı...

Havalandırmak istiyorsun zihnini açacak bir kapı ya da pencere arıyorsun sırf biraz hava girsin diye.

Zamanın göreliliği diyorsun sanmaktan ve anmaktan ibaret yaşamında zaman aslında hep aynı geçiyormuş.

Buğulu zihninden bakıyorsun Dünya'ya Güneş doğuyor, martılar uçuyor, kelebekler, dolmuşlar çalışıyor henüz gün doğmazken, insanlar bir yerlere koşarak yetişiyor ya da yetişmeye çalışıyorlar. Sen uzaktasın tüm bu telaşeden, koşuşturmadan...

Bazen iç sesini hoparlöre veriyorsun. İç sesin korkunç, cızırtılı/frekansı karışmış bir radyo adeta asla dünyaya frekansı tutmayan bir radyo.

Durup devam ediyorsun puslu zihninden uzaktan izlemeye insanları.

Bazıları arabasına biniyor, kimi yatağında ölü bulunacak, bazıları geceden kalma, kimi aslında hiç sevmediği ve gitmek zorunda olduğu işine gidecek.

Kimisi akşamki rüyanın etkisinde, kimi umut dolu bir güne uyandığını düşünüp aptal pijamalarıyla zavallı midesine ilk giden şey olan kahvesini/umudunu yudumlayacak.

Dünya yorgun olacak belki sen kendinle bağdaştıracaksın Dünya'yı. Yaşlı bir dünya parçasısın belki de. Tüm yalanları bilip susman bundan... Dibi tutmuş kalbin bir daha asla atmayacak eskisi gibi.

Dibi tutan tencereler gibi zor durumda kullanılmak üzere arka raflara kaldıracaklar kalbini. Sonra binlerce şeye ve türe olan alerjilerin yüzünden tam üç kere hapşıracaksın. Kimsen yok durup "Çok yaşa" diyecek, puslu zihninin dışında çok da istemiyorsun zaten çok yaşamayı. Demesin kimseler sana "Çok yaşa."

Biraz uysun zihninin duman altı kalmış frekansı şu Dünya'ya biraz uysun istedin sen hep dibi tutmuş kalbin diğer kalplerin ritim sesine.

Oysa sen sadece hiçbir yerlisin. Hiçbir yaştasın 28 hissediyorsun ama yaşın yok. Gecenin sadece/ dibi tutmuş bir kalpsin/ ilaçsın /uykusuz geceler/ karamsarlıklar/ bıkmışlık/ tüm kaçmalar/ tren rayları/ uçak biletleri/ otogarlarsın belki de/ yalnız olan kim ve ne varsa o'sun/ kâğıt para üstünden arda kalan 1 kuruşluk bozuk paralarsın değersiz görülen lüzum bulunmayan almaya...

Doz aşımının sadece ciğerlerine fazla çekmiş hayatı, damarlarına fazla acı verilmiş ve sonra doz aşımından ölmüş bir ruh. Güzel giyinip, makyaj yapıp insanların arasında dolaşan bir bedensin sadece. Ruhun doz aşımından öldü çünkü kalbin ise dibi tutmuş bir tencere...

(Juniperus)
İrem YURDAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ
Harita Mühendisliği
3.Sınıf

BİR TÜRKÜNÜN HİKÂYESİ

Herkesin müzik kültürü bambaşkadır. Toplumların günden güne değişmesi ve gelişmesi ile müzik kültürü de doğru orantıda gelişmiş ve de değişmiştir. Bana ve birçoğumuza göre müziğin tadı eskilerden geliyor. Eski tarz müziklerden... Dünyada birçok müzik tarzı vardır; caz, blues, pop, rap...

Bu sayıda ben bunların dışında bizden "içimizden" bir tarzdan bahsetmek istiyorum. Türküler... Anadolu halkı bütün acılarını ve sevinçlerini türkülerle dile getirmişlerdir. Halkın derdini, neşesini ve dünya görüşünü yansıtır türküler. Hepsinde bir hikâye yatar. Ozanlar âdeta yaşarlar onları.

NEŞE-DERT-AŞK

"Nerde bir türkü söyleyen görürsen korkma yanına otur. Çünkü kötü insanların türküleri yoktur!" Bozkırın tezenesi dendi ona, ülkemizin olağanüstü ozanlarından biri olan Neşet Ertaş yine kendi gibi ozan olan babası Muharrem Ertaş'dan etkilenmiştir. Bu baba-oğul arası, Neşet'in Leyla'ya âşık olması yüzünden bozuldu bir dönem... Bugün biz, kendi aramızda konuşarak bile iletişim sağlayamazken, o dönemin güzel insanları türkülerle, şiirlerle kuruyorlardı iletişimin en güzel halini.

"Ahirim sensin", dinlerken bizi alıp başka diyarlara götüren çok sevdiğimiz bir Neşet Ertaş türküsü. Ve bu türkünün ortaya çıkmasına sebep bir yaşanmışlık var.

Neşet Ertaş, Leyla'ya gönül verir ama babası bu duruma şiddetle karşı çıkar. Ve oğluna 'evladım' redifli bir türkü söyler: "Aslı bozuk alma dedim evladım"

Temiz ruhlu, saf kalplisin şöhretsin
Hakkın vardır evlenmeye evladım
Mevlâm sana yapanları kahretsin
Aslı bozuk alma dedim evladım

Dokunsalar nazif tene kir gelir
Bizden önce ceddimize ar gelir
Köle olmak şanıma zor gelir
Aslı bozuk alma dedim evladım

Babasının, Leyla'ya 'aslı bozuk' demesi, Neşet Ertaş'ı inanılmaz yaralar... O da babasına 'ana' ile cevap verir: "Analar insandır, biz insanoğlu"

Ulu arıyorsan analar ulu
Sevmişiz biz onu olmuşuz kulu
Analar insandır biz insanoğlu
Aslı bozuk deme gel şu insana

Aşkı kimden aldın sevgiyi kimden
Aslı bozuk deme gel şu insana
Soracak olursan eğer ki benden
Aslı bozuk deme gel şu insana

Yazımızı felek yazdı Mevlâdan değil
Senin dediklerin evladan değil

Her hata suç bende Leylâ'dan değil

Aslı bozuk deme gel şu insana

Muharrem Ertaş, oğlunun bu 'ulu ana' göndermesine boyun eğer ve şöyle der: "Küsmedim Neşedim kahrettim sana"

Küsmedim Neşedim kahrettim sana

Baban değil miydin sormadın bana

Olan olmuş yavrum ne deyim sana

Sen aklını yitirmişsin evladım

Neşet Ertaş, babasının isteksizliğine rağmen Leyla ile evlenir. Ancak bir süre sonra ayrılırlar Bu iki büyük sanatçı(aynı zamanda da baba-oğul) arasındaki şiirsel atışma, bu ayrılıktan sonra da sürer...

Ve Neşet, Leyla'ya hatanın kendisinde olduğunu söyler: "Körümüş gözlerim görmedim seni, boşa mecnun eylemişim ben beni"

Bilemedim kıymetini kadrini

Hata benim günah benim suç benim

Eliminen içtim derdin zehrini

Hata benim günah benim suç benim

Bir günden bir güne sormadım seni

Körümüş gözlerim görmedim seni

Boşa mecnun eylemişim ben beni

Hata benim günah benim suç benim

Sonra da Neşet Ertaş, babası ve Leyla arasındaki bu hikâyenin sonucunu anlatan türkü çıkar ortaya: "Cahildim dünyanın rengine kandım"

Cahildim dünyanın rengine kandım

Hayale aldandım boşuna yandım

Seni ilelebet benimsin sandım

Ölürüm sevdiğim zehirim sensin

Evvelim sen oldun ahirim sensin

Sözüm yok şu benden kırıldığına

Gidip başka dala sarıldığıma

Gönlüm inanmıyor ayrıldığına

Gözyaşım sen oldun kahirim sensin

Evvelim sen oldun ahirim sensin

Garibim can yıkıp gönül kırmadım

Senden ayrı ben bir mekân kurmadım

Daha bir gönüle ikrar vermedim

Batınım sen oldun zahirim sensin

Evvelim sen oldun ahirim sensin

Bu türkünün hikâyesi, usta sanatçının hayatına dair küçücük bir kesit belki ama her şeye rağmen, onun düşünce derinliğinin bir kanıtı...²

Çiğdem ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

² * <http://listelist.com/neset-ertas-turkusunun-hikayesi/>

DIYELİM Kİ

Diyelim ki, parça parça ölüyorum,

Her seferinde daha fazla...

Diyelim ki,

Girdiğim bütün savaşları başlamadan kaybediyorum,

Sürekli damlayan o küçük su damlaları,

Bardağı taşırılı çok oldu.

Diyelim ki,

Harman olmuş hülyalarım.

Kapalı gişe tiyatro oyunu gibi...

Tutkulu ve heyecanlıdır

Benim için arta kalan, şarapların en ucuzu,

Aşkların en imkânsızdır.

Zira anladım güzel şeyler benim için değil.

Şarkılar hep dümen çevirir,

Sigara aslında kırmızı olandır,

Bütün bu yollar hiç bir yere varmaz.

Dedim ya güzel şeyler benim için değil.

Her şeyden kaçmak gerekirmiş,

Özellikle muhtemel olan sonlardan...

Kendime şaraplar söylüyorum,

Kendime şaraplar...

Bir kadeh daha içsem geç kalacağım, olan her şeye,

Pis pis sırtarak el sallıyor bak şurada,

Bak şurada, ya da bilinmeyen çevrelerde

Mutluluğu ve huzuru hak ediyorum.

Baran Can ASLAN

HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ

Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik

3. Sınıf

İZ ÇEKİMİ

Sözlerimin diline acı biberler sürüldüğünden beri,

Lal oluyor çiğlıkla karışık söz yağışlarım.

Kalemlerim şeffaf yaşlar döküyor kâğıtlarıma,

Yaşlar bir ömür üzerine inşaa edilmiş nehirlere dönüşüyor.

Pencere kenarındaki küllüğüm gecedен kalma nefessizliklerimi taşıyor,

Nefesim bir küllükte değil, mis kokulu bir papatyanın kokusunda hapsoluyor.

Yastığıma bulaşan iki uzun saç teline elini atıp gökyüzüne tırmanıyor hayallerim,

Yarı yolda kopuyor sevincim ya da elim kayıyor, ben kayıyorum düşlerimden,

Düşüyorum...

Dizelerimde yarım yamalak bir öykü gibi,

Gözlerim yarı kapalı yürüyorum tam ezberlenmiş hayali çizgilerden.

Yer çekimi değil, iz çekimi olsa gerek,

Alışılmış yollardan yürür oluyor bedenim artık.

Ah yüreğim,

Vah yüreğim,

Penceresiz, parmaklıksız, karanlık ve kapalı bir cezaevi yüreğim,

Sevdadan mühebbet yemiş binlerce duyguyu mahkûm bıraktım içinde.

Bedenim ise gardiyanı olmuş bunca hüsrân mahkûmlarının...

Murat KULATU
SIİRT ÜNİVERSİTESİ
Hemşirelik Bölümü
2.Sınıf

HİS AYAZI

Kaşlarını çattı

Bir sararmış yaprak düştü ağaçtan,

Yüzünü astı

Sonbahar kapiya dayandı,

Kendini astı

Üşüdüm.

Tabiatı böyleydi

Sıkıldı mı camı açar

Soğuşa karşı ağladı

Oysa soğuşu seviyordu,

Beni de sevdiğini söylemişti bi kaç kere,

Bana sarılıp uymanın

En sevdiği şey olduğunu söylerdi

Sonbaharı camıma getiren kadın...

Şarabı kadehte, sigaranı dudağında

Beni de içinde severdi,

İçtiğimizde söylerdi tüm bunları,

Bu yanını hep kendime benzetmişimdir

İçtiğimde söylerdim onu sevdiğimi.

Oysa ben,

O kaşlarını çattığında üşümeliydim

Yüzünü astığında

Sonbahar geldiğinde,

Camı kendim açmalıydım mesela...

İsmail CƏFƏR

AZERBEYCAN

DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ

Uluslararası İlişkiler Bölümü

4.Sınıf

İNSANI TESPİT

Bir insan olabilmek zor galiba?

Doğumumuzdan itibaren yaşlanana kadar,

Yalnız bir insan olarak kalabilmek...

Hiçbirimiz annemizin o masum yavrusu değiliz,

Hiçbir katil, katil olarak doğmamıştır zaten,

Hiçbir güzel insan da

Dünyayı güzelleştirsin diye doğrulmamıştır.

Bizler, insanlar yani

Evrim teorisini itiraz dahi ederken

Evrim kadar makul bir gerçeklikle değişiyoruz.

Kimse lise sıralarında ki o sessiz çocuk olarak kalmıyor.

Ve yine kimse

Çocukluğundaki masumiyetle sevmiyor hiç kimseyi

Belki artık en yalnız insan olabiliriz,

Belki bütün kapılar size çıkıyordur.

Yazdıklarımız, yazdıklarımız olarak kalmıyor zaten,

Aynı eksenin etrafında farklı kelimelerle süslüyoruz

Ve her şey dâhil kabul etmeliyiz;

Bir insan olarak dahi kalınamayacağını...

Yazdıklarımız bir tekrar ve fiyaskodan ibaret

Alkışlayalım yazı yazmayı bildiğinin sanan bizleri

Çiçekler boynumuza,

Yarın uyandığımda yine farklı bir adam

Ve yine aynı eksen etrafında şiirlerle görüşmek üzere...

(Kabardey)

Şahin NAYIR

ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ

Elektrik-Elektronik Mühendisliği

1.Sınıf

ABSÜRDİZM VE TÜRK SİNEMASI

Sinema, kendisinden önce var olan; edebiyat, resim, müzik, tiyatro, heykel, dans gibi sanat dallarının hepsiyle iletişim içindedir. Ancak sinemanın diğer sanat dalları içerisindeki en güçlü bağı edebiyat ile dir. Bu güçlü bağın etkisiyle makalede absürd komediyi Türk sinemasıyla buluşturan Natuk Baytan ekolünden bahsedeceğim.

Öncelikle edebi bir akım olan absürdizmden kısaca bahsetmek gerekirse, herhangi bir yaratıcı olmadığından insanlığın evrende bir anlam bulmasına yönelik uğraşlarının boşa bir çaba olduğunu ve eninde sonunda bu anlam uğraşının başarısız olacağını söyleyen felsefi düşünce akımı olduğunu söyleyebiliriz.

Günümüz Türk komedi filmi yönetmenlerinin örnek alması gereken büyük insan Natuk Baytan'ın Kemal Sunal filmlerine kattığı lezzeti, televizyon izleyen her Türk genci tatmıştır. Filmlerdeki absürd mizah öğeleri, yarıp geçmek fiilinin vücut bulmuş halidir. Bu filmlerin belli başlı özellikleri:

Filmlerde kullanılan kemikleşmiş bir olay örgüsü vardır.

- Garip bir rastlantı sonucu Kemal Sunal'ın hayatı bir anda değişir.
- Kemal Sunal'ın başı mafyayla bir şekilde derde girer.
- Kemal Sunal mafya elemanlarını abuk sabuk şekillerde alt eder.
- Kemal Sunal son derece sıra dışı bir şekilde mafyanın başındaki adamı yok eder.

Her filmde olaylar az buçuk değişir ama konsept hep aynıdır, bunların yanında filmlerde güldürme garantisi amacıyla kullanılan kötü adam tiplerini ve kötü bir adam isimleri ve lakapları vardır. Örnek olarak Gardirop Fuat, Sansar Selim, Komodin Bahattin ve Barut Osman isimlerini söyleyebiliriz. Bu olay örgüsünü filmlerde incelemek gerekirse

Sakar Şakir,

Şakir'e İstanbul'da bir dükkân miras kalır. Şakir İstanbul yolculuğunda Gardirop Fuat ile karşılaşmaya başlar. Koskoca İstanbul'da Fuat ile Şakir aynı mahalleye düşer. Şakir Fuat'ın kız arkadaşına asılır. Fuat Şakir'i her seferinde öldürmek üzereyken komiser gelir, bir şey yapamaz.

Korkusuz Korkak,

Mülayim bir kaç aylık ömrü kaldığını öğrenir. Hayatta korkusu kalmaz herkese posta koymaya başlar. Mafyayla başı yine derde girer. Mafya babasının limona olan korkusunu kullanarak tepkileri iyice üzerine çeker. Kendisini öldürecek bir katil bulma amacıyla Sansar Selim'e gider ve Gaddar Kerim'i kiralar ve hastanede raporların karıştığını öğrenir. Filmin sonu yazılamayacak kadar güzeldir o yüzden izlenmesi gerekir...

Ayrıca filmlerdeki ana olarak adlandırılabilen hadiseler dışında, her birinden ayrı bir film çıkartılabilecek şekilde yan karakterler ve olaylar vardır. Bu karakter ve olaylar da absürtlüğü sınırlandıranı zorlar. Örnek olarak; **Korkusuz Korkak'** da;

- Mülayimin parayı dik durdurması
- Lotodan çıkan paraya umumi tuvalet yaptırması
- Kendisini öldürmesi için kiralık katil tutması

Sahte Kabadayı' da;

- Diyalog kurma yeteneğine sahip papağan
- Kemal Sunal'ın şef garsona kâğıt yedirtmesi
- Bombacı adamın çakmağa bomba koyması, mercimeğe bomba koyabileceğini iddia etmesi

Atla Gel Şaban 'da

- Dolmuş yolculukları
- Şiki şiki baba kasedinin aranması
- Mafya üyelerinin at yarışı sevdasına bin bir türlü şekle girmesini verebiliriz.

Natuk Baytan ekolü etkisindeki Kemal Sunal filmlerinde bu olaylar yaşanırken karakterler olabildiğince gerçektir. Öncelikle bu filmler haklıdır. Diyaloglar, hareketler sokakta görebileceğimiz türdendir. Dedikoducu kaynana, şirret ev sahibi, mahallenin delileri, sarhoşlar vs... her gün gördüğümüz, duyduğumuz, yaşadığımız şeyleri temsil eder. Absürdlüğe çok güvenilir, çılgınca olaylar yaşanır, ama herkes bizdendir.

Belki bir gün günümüz yönetmenler bu ekolü örnek alarak filmler yaparlar. Biz de 'Recep İvedik'siz Kolpaçinosuz, rahatça yaşarız...'³

Atahan BUMİN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı

³ <https://www.turkedebiyati.org/edebiyat-sinema-iliskisi-nedir/>
<https://seyler.eksisozluk.com/kemal-sunal-filmlerine-absurd-komedi-tadini-getiren-natuk-baytan-ekolu>
<https://tr.wikipedia.org/wiki/Absürdizm>

YOKUŞ AŞAĞI

Tüm kontrolü kaybettim
Yokuş aşağı yuvarlanıyorum saçlarına
Elmacıklarında son bulan yolları seçiyorum
Buz tutmuş parmakların, uzaklaşma
Üşüyorum...

İşte ortasında duruyor göğün koskoca bir ay
Bulutlar geçiyor üzerimden tam yarısı gecenin
Martılar uyuyor şu karşiki çatıda
Ne geçiyor aklımdan, benim tenine sarılı,
Bilmiyorum...

Gözlerini terk etmiş mutluluk uzunca zaman önce
Kolların kavuşmuş kendi göğsünde
Kapıların kapanmış, surlar uzanmış yüreğine
Ben, oturdum bileklerinin dibine
Bekliyorum...

Çizgileri var herkesin, aşılmaz tepeler gibi yüksek
Göğe tırmanamaz kanatsız kuş
Şarkılar yarım kalır, birlikte söylemezsek eğer
Müziğin ritmi aksak, adımlarım kadar
Korkuyorum...

Şimdi bir akşam üzeri, ellerim ellerine uzanıyor
Sırtın bana dönük, yüzün görülemiyor
Asılı kalıyor kelimeler boşlukta
Ellerin göğsümde, beni yanından kovuyor
Susuyorum...

Her gidiş biraz eksiltir insanı, ellerimde kibrit ateşi
Sen yakıyor sen üflüyorsun
Şimdi yollar uzun ve soğuk oluyor geceleri
Geldiğim yeri anımsıyorum, yavaşça
Gidiyorum...

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
VETERİNER FAKÜLTESİ
4.Sınıf

ZAMAN ZAMAN

Bir rüyadır zaman,
Zamandan dem alırken insan
Soyut bir bahçenin
Sonsuz baharlarında açan
Gülleri derer, sakın sakın...

Bir rüyadır zaman
On yedisinde başlar insanın
Kırkında bir anda bitiveren
Kısacıkmiş gibi yaşanan...

Bir rüyadır zaman
Öyle acılar bileşkelerini
Avucuna bir bir sunar garibanın.

Bir rüyadır zaman
Asla gerçek olmayan
Yaşandığı sanıldıkça yanılan
Bir doğum bir ölüm
Her ikisi arasında bir anlık can...

Bir rüyadır zaman
Aşkı yaratıp
Fanilere hediye sunan
Biz ki üç günlük ömürde
Aşk için yanıp tutuşan...

Bir rüyadır zaman
Varmış gibi asıl olan
Ama asla somut olmayan...

Tanrının insancıklara
Oyunlarını kursun diye
Dünyasına bırakılan
Bir rüyadır zaman.

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
ADANA YAKAPINAR
SELAHATTİN AFŞAR ANADOLU LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

GECE ON İKİ

Karnımdaydın.

Sonra ciğerlerimde.

En çok orada hissedilir...

Çırpınıyordu ciğerlerim.

Korkunc soğuktu.

Katlanabilmekti seni düşlemek.

Ellerimden bahsedemeyeceğim.

Legolarım yanarken kaybettim ben ellerimi.

"Bir kez tutabilseydin, dünyayı solduracaktık."

Hala yanıyordu ellerim.

Adını tirajı düşük bir derginin sayfalarında arardım.

Seninle aynı şiiere atılacak imzaydı hayalim.

Oysa hayallerimde çok satıyordun sevdiğim.

Sabahlar kime kismet?

Biyojik saatim hep gece on iki!

Ve on ikiden sonra sen,

Öyle güzelsin ki sevdiğim...

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

"...ve acılar bir yerde bizleri en derin yerimizden hep aynı ritimle vurur. Ölmek, aslında bir kurtuluş değildir. Bu acılar bizlerin bu fanilikte devamlı olarak hissedeceğimiz her türlü duygunun alt beşiğidir."

BOŞLUKTAKİ ADIMLAR

Terler içinde uyandı eli, komodinin üzerindeki telefonuna gitti. Saate baktı. Sırt üstü uzandı. İlk gördüğü; tavandaki loş karanlık içinde koca bir boşluk oldu. Sol eliyle yatağı kontrol etti. Eli, karısının bacaklarına değince elini çekmesi bir oldu. Sırtını, karısına dönüp perdelerle bakmaya başladı. Hala loş karanlık... Yataktan kalkıp lavaboya yöneldi. Işıkları yakmadan yürüdüğüne şaşırıldı. Lavaboya girip ışıkları yakınca, aynada gördüğü kendine acıdı.

Elini yüzünü yıkadı. Kurulanmadan; ışığı söndürmeden çıktı oradan. Işıklar açık olmadan adımladı. Loş karanlıkta bu denli rahat yürümeyi ummuyordu. Her zaman bir yerlere çarpar ya ayak başparmağı ya da küçük parmağını yaralar, canını çok yakacak acıları çekerti; kendine her zamanki küfürleri ederdi, sakarlığına söverken de az da olsa acısını unuttur hemen bir lamba düşmesine dokunurdu. Nutfak. Ne yapacaktı ki mutfakta? Kendine bir şey bulmalıydı, amaçsızca daldığı mutfaktan balkon kapısına yöneldi. Mutfak balkonuna çıkınca temmuzun kavurucu sıcaklığında tek serin saat olan sabahın bu ilk saatinde yüzüne hoş bir serinlik çarptı. Sabah olmasına ne kadar vakit vardı ki kestiremedi saati. Ama bu serinlik ona gün doğumunun yakın olduğunu düşündürdü.

Apartmanın arka cephesinde bulunan mutfak balkonun manzarası hiç de güzel değildi. Bu evi aldıklarında balkonun gördüğü yerde genişçe bir arsa varken şimdi iki bloktan oluşan on beşer katlı "rezidans" diye adlandırılan ucube beton yığınları dikilmişti. Ki kendi, bu balkonu neredeyse hiç kullanmaz; her zaman salon balkonunu kullanırdı. Salon balkonunda apartmanın ön cephesinin sunduğu manzara daha iç açıcıydı. Şehrin bir bölümünü görüyor, insanların sıklıkla gelip geçtiği bir trafiğe sahipti. Bu balkonda sigarasını içer, ara arada - hanımı anasına yolladığında - birasını yudumlardı. Ama nedense bu saatte istemsiz bir şekilde, şimdi kendini mutfak balkonunda buldu.

Devasa rezidansın çoğu katlarında hala ışıkların açık olduğunu gördü. İsteksizce baktı hepsine. Kafasının içinde de loş olmasa da koca bir boşluk vardı. Bulunduğu kat hizasında- tam karşısına denk gelen bir balkonda - sigara tüttüren birini gördü. Kendinin de canı çekti ama sigarası neredeydi? Yormadı daha fazla kendini sigarasının nerede olduğuna dair merak etme adına bir belirti yoktu zihninde de gerçi içip içmemek arasında bir duyguya da sahip değildi.

Korkuluklardan aşağı baktı. Başı dönmedi. Oysa her zaman yükseklik onu çarpardı. Ankara gezisinde bindiği şehir içi teleferikte neredeyse kalp krizi geçirecek hale gelmişti de zor sakinleşmişti. Bu gece ya da sabaha karşı -her neyse işte- kendince zamanın durduğu bu vakitte korkmuyordu.

Bilinçaltında daimi bir sesin etkisindeydi. Gözleri olabildiğince iyi görüyor var olan korkularının da geçmiş olduğunu hissediyordu. Hatta gözlerini biraz kısma karşındaki sigara içenin gözlerinin içine dek görebileceğini biliyordu. En güzeli de şu an yaptığıydı. Dokuzuncu kattan ayaklarını aşağı sarkıtmak onu müthiş bir heyecan-zevk karışımı bir duyguya itmişti.

Oğlu Samet'in ellerinden tuttuğu bir gün küçük, ayaklarını boşlukta yürüyormuş gibi sallamış her ikisi de bu andan mutlu olmuştu. Hatta küçük, "Baba bak havada yürüyorum ne güzel" demişti de kendi "Evet, buna uzay yürüyüşü derler oğlum" yanıtıyla karşılık vermişti.

Şimdi balkon pervazlarından sarkıttığı ayaklarını oğlu gibi sallamaya başlayınca o anı, o hazzı yeniden hatıralar silsilesinden alıp yeniden, ilk günkü tadıyla canlandırmış; zihninden tüm vücuduna yayılan bu doğal esrar kendisine apayrı bir hoşluk katmıştı. Gülümsediğinin farkındaydı. Ellerini iki yana kaldırmış anlık aksi bir durumda dokuzuncu kattan yere çakılabilir ve ölümüne neden olabilirdi. Korkusuzca denediği bu hareket onda bilinen adrenalin salınımından öte müthiş bir rahatlık veren,

kendini sonsuzluğa ileten bir his gibi; benimsediği ve sanki hiç yabancı olmadığı hazlara dâhil ediyordu.

Farkında değildi ama tam karşısında az önce sigara içerken gördüğü kişinin dikkatini çekmiş, kadıncağızı hiç gerek yokken bir panik içine sürüklemişti. Kadıncağız, balkondan ayrılmıyor ayrılmak istese de onun her an düşmesinden endişe ederek el kol hareketleriyle uyaramaya çalışıyordu. Onun da gecenin bir yarısında balkona çıkış sebebi bambaşka iken şimdi bir insanın ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu görmesiyle içindeki dertlerinden bir anda uzaklaşmasını; adamcağıza bir şey olması için tanımadığı bir insan için duaya başlamasına neden olmuştu. Anlık kararsızlıkları yaşamak kadını çileden çıkardı. Bir an önce içeri girip telefonunu almalıydı ya da bir şekilde adamın dikkatini çekip düşmeden onun içeriye girmesini sağlamalıydı. Ayağı bir adım içerde, vücudunun geneli adama ulaşabilirim gayesiyle el kol hareketleriyle dışarıdaydı. Sanki içeri girdiğinde adamcağız düşecekti.

Adamın tüm bunlardan haberi yoktu tabii. Karşı bloklar yokmuş gibi sonsuz bir boşlukta adımlıyordu. Kulaklarındaki sese ise yeni yeni anlam vermeye başladı. "Baba, baba..." sürekli olarak tekrar eden "baba" sesi o denli hoştu ki balkondan aldığı zevkle birleşince içinde bulunduğu duygu durumu adamcağızı en "keş" hallerinde bile zevkten dört köşe olan eroinmanlardan bile daha üst seviyeye çıkarıyordu. Bir anda kocaman bir güneş karşısında beliriverdi. Boşluktaki adımları onu, güneşe doğru öyle bir yaklaşıtıyordu ki hem aldığı haz artıyor hem de ışığın tüm bedenini sardığını hissediyordu. "Baba" sesi dur duraksız artmış adamın tüm benliğinde yankılanmaya başlamıştı. Korku adına içinde bir his kıvrıntısı bile yoktu. Özgüven mi demeli, yeniden doğuş mu ya da tanımlanamayan bir duygu durumu mu bilinmez, lakin yaşadığı bu hal kırk yıllık ömründe benzerine rastlamadığı en güçlü duyguydu. Doğüstü bir varlık gibi boşlukta kocaman bir güneşin içine doğru en müthiş hazlarla ve korkudan, kederden uzak bir süper kahraman gibi ilerliyordu. İşte en iyi tanımlama bu olurdu: boşluğun sonsuz hazzı.

Güneş içine almış, bütün ışığını adamın ruh gözeneklerine doldurmuş; onu yaşanabilecek en güzel hazlarla donatmış ve tüm gücünü adeta adamcağıza zerk ederek kendini adam için feda etmişti.

Gözleri kapalıydı. Elleri, sadece elleri kımıldıyordu. Vücudunun hiçbir yerinde hareket adına bir kıpırtı dahi yoktu. Az önceki huzurun yerinde şimdi yeller esiyordu. "Baba" sesine bambaşka sesler karışmaya başlıyordu. Kendini zorlayarak "baba" sesine odaklamaya çalışsa da dış sesler o kadar baskındı ki odaklanması oldukça zor oluyordu. Bu arada gözlerini açıp "baba" sesinin geldiği yeri tayin edebilirim diye bakınmaya çalıştı. Az önceki koskocaman güneşin yaydığı bembeyaz ışıkların yerini devamlı birbirini kovalayan mavi ve kırmızı ışıklar almış. Etrafında dönerek onu bir kötülükten koruyormuş gibi sarıp sarmalamıştı. Yoğun bir mavi ve kırmızı tonu her halde ona yine bir başka haz vermeye başlamış adeta bir karaltıya onu yöneltmişti. Gözleri mavi ve kırmızın tonlarının en ilerisinde bir silüete yöneldi. On yaşlarında havada, dahası boşlukta duruyormuş gibi bir çocuğu fark etti. Ve dudakları kıpırdayan bir çocuktaki bu. Mavi ve kırmızı ton o kadar yoğun ki çocuğun yüzüne bir türlü odaklanamıyordu. Ancak havada yani boşlukta duran bu çocuk mütemadiyen "baba" demektedir.

İşte o an "baba" sesi anlamlı bir hal almaya, silüetin hatları belirlemeye başladı. Bu, geçen yıl trafik kazasında, kendi ellerinde can veren oğlu Samet'di. Ellerini uzatabildiği kadar uzattı. Dokunabilecek kadar yaklaştığını biliyordu. İçinde bu sefer bir sessizlik hissetti. Duyduğu hiçbir şey yok, hissettiği hiçbir şey; ne kocaman bir güneş ne de birbirini delice kovalayan mavi ve kırmızı ışıklar, hiçbir şey yok.

Sadece uykusu var olan birinin gözleri kapanma esnasında yarı hayali yarı gerçek görüntüleri zar zor seçer hali vardı. Ve oğlu Samet, boşlukta öyle bir koşuyordu ki; o sersemlemiş, bayılma hali varmış gibi olan adamın cılız bir sesi duyuldu: Gitme oğlum...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
ADANA YAKAPINAR SELAHATTİN AFŞAR ANADOLU LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

SERENCAM

Pespaye bir serçe dokunuşu
 Cırtlak ama
 İncitmeyen öpüşler konduracak kadar;
 Sülünler arasında narin.
 Resmederken yok oluşu
 Bugün ufuk niye dar?
 Kaydededurur aşkla yeniden
 Ta en baştan
 –manidar –
 Tepeden tırnağa savruluşu.
 Bu olsa gerek
 Fi bir aşkın, tutkulu var oluşu.
 -madara-
 Ezcümle çatlak dudaklara
 Mehlemdir gül yaprağının suyu.
 -matara-

Kayıp matemler çıkar bana güneyden...
 Kap gel hadi serpelim bozkırlara
 Akli baştan, alı alıveren meyleri;
 Hisli duyularla dizelim dizeleri
 Yumuşatalım sonra kaskatı kayaları
 Okşayalım karayelleri
 Merhamet yüklü okşayışlarla.
 Bir de biz oyalım bacalarını perilerin.
 Akşamları kerpetenle
 İsterik yıldızlar sökelim gökyüzünden
 Sırtımızda pelerin.
 Diken üstünde çikalım doruklara
 Bir aşı, tam kalbine tepelerin,
 İlk sarmaşık gibi hevesli
 Gözlerin sürgün versin; taze, nazenin
 Bir kristal kâsedan,
 Mehtabı içelim yudum yudum.
 Gözlerim sürgün versin,
 Uyuyalım serencamıyla titreyişlerin
 Dokunulmazlığına sığınsın umudum...

Kerpetenle kısırılmış bir kırık gecede,
 Bunalan bir gece ya da sağanak bir hecede
 Duvarda bir sürüngen gibi âşık
 -bir kertenkele-
 Giriyordu satırlar şekilden şekle,
 Yönünü kaybetmiş vapurlar şimdilerde,
 Yoktu pusulaları oysa fırtına da çoktu
 -bir kerteriz-
 Hansel ve Gratel örnek olmuştu bana,
 Seni bulmak için bir iz bırakayım dedim dolunaya...

Ben üç destan bilirim üçü de birbirinden kara
 Ankara, Kalyanamkara ve Papamkara
 -siz bilmezsiniz-
 Ben bir aşk yaşadım,
 İlkti, sondu ve tekti
 -siz sevebilir misiniz?-
 Bitiremedim sonra seve seve,
 Bitirdim sonra seve seve,
 Üzüledebilirdik, bir nebze
 Bir meze olabilirdik yahut rakılı masada
 Bir dize olabilirdik ya hu, kara bir destana
 Bitmeyi se(ç)vdik.

Ben açık denizin unuydum,
 Sen kapalı notanın kumu.
 Mehtabı bir martı kadar çok içtik,
 Bazen kumru olduk, yitiren eşini
 Bazen akıntı tersine uskumru...
 Unutu unutuverdik, unutulmuşun unuydum.
 Mehtabı içelim yine yudum yudum.
 Gözlerim sürgün versin, sürüngenden ziyade
 Uyuyalım serencamıyla titreyişlerin
 Dokunulmazlığına sığınsın umudum...

Yusuf GÖKBAKAN & Selin SIVARİ
ELAZIĞ LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

EDITÖRÜN 'Son'u

Ben, burada bir durup soluklanmak ve geçmişe doğru bir bakmak istiyorum.

Bakınca, geçmişin aslında çok da geçmiş olmadığını ve henüz yolun başında olduğumu görüyorum.

Hayat ağacından topladığım meyveleri, tecrübe sepetimde biriktiriyorum. Sizin bildiğiniz meyvelerden değil bunlar, adlarını söyleyeyim: ilki "boyumun ölçüsü", ikinci meyve "emek", üçüncüsü "beklenti" ... Sepette en çok yer kaplayan meyve ise "tutku". Daha net açıklayacak olursam, yaptığım işi tutkuyla, bin bir emek vererek yaptım; beklenti çıtamı hep yüksek tuttum ve bu "hep daha iyisi olsun" istediğim içindi.

Hayat, hatalara mahal verecek kadar geniş bir saha değil. Alçak tavanlı, on santim genişliğinde upuzun bir yol olarak tanımlayabilirim ben hayatı. Düşmemeye çalışırken ayağım da kaydı, yere kapaklandığım da oldu. Boyumun ölçüsünü aldım kısacası... Sanırım, mükemmeliyetçilik, şu hayatta düşülebilecek en büyük yanılgı... Mükemmeli bulamamak da, mükemmel olamamak da yıpratıyor böyle insanları... Ancak, tutkulu insanlar, alanlarında en iyi olmaya adaydır; bir işi severek yapmak, tutkuyla yaklaşmak, o işi en iyi şekilde yapmanın püf noktasıdır. Meselâ babam, Fevzi SIVARİ, bir baba ve bir bankacı olarak, işini en iyi şekilde yapması ile; dört sene boyunca, bana çok şey öğreten ve üzerimde büyük etkileri olan saygı değer hocalarım Galip BALDIRAN ve Ahmet GÖĞERCİN, hayata, bilgiye, Fransızcaya ve edebiyata olan tutkuları ile, bir işin iyi yapılmasında tutkunun ne kadar önemli olduğu konusunda bana örnek oldular. Hayatımdaki rol modellerime, hocalarıma, üzerimde emeği olan herkese yeri gelmişken teşekkür etmek istiyorum.

Yazın hayatıma, yakın zamanda, yeni bir dergi, iki kitap yayını, bir kitap editörlüğü ve bir sözlük projesi ile devam edeceğim, bu su gitgide çoğalacak, çünkü edebiyat denizinde yüzmek benim için vazgeçilmeyecek bir eylem. Hobim, yaşam biçimim, belki de var oluş sebebim... Hayatım boyunca edebiyat ile iç içe olacağım çünkü insan mutlu olduğu işi yapmalı ve çünkü ben bu işten büyük bir keyif alıyorum. İnsanların yazdıklarını okumak, düzenleyerek başka kişilerin beğenisine sunmak, onların iç dünyasına girmek, iç dünyamı onlarla paylaşmak, okuduklarımı bir araya getirerek dergiler oluşturmak, okunmak... Bütün bunların verdiği hazı, bu edebiyat sevgisini ADİM Dergisi'nde çalışarak sonuna kadar hissetmiş olmak, benim için büyük şans... Bana bu şans veren değerli hocam Prof. Dr. Galip BALDIRAN'a tekrar en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Bana bu dergiyi mezun olurken devreden biricik arkadaşım Melike ÖZKAN'a da kucak dolusu özlem ve teşekkürler... Şimdiye kadar beni, yazılarıyla, destekleriyle, önerileriyle yalnız bırakmayan çok değerli yazarlarımız... Hepinize teşekkürler. Özellikle sürekli yazar kadromuzda olan Mehmet Özcan YASDIBAŞ, Elcan BAYRAM, Umut KÖKSAL, Kıymet AVCI, Sami KARAKAŞ, Yusuf GÖKBAKAN, İsmail CƏFƏR ve Ekrem AKSU'ya emekleri için, dergimizi sevip benimsedikleri için teşekkür ederim. Umarım edebi hayatınızda büyük gelişmelervebaşarılar elde edersiniz ayrıca, hem ADİM'in yeni editör ve yayın kurulu ile okuyucularımızı yazılarınızdan mahrum etmeyeceğinizi umuyor hem de kendim için, bir başka dergi çatısı altında sizler ile yeniden çalışabilmeyi ümit ediyorum.

Bu zor. Burada, masamın üzerinde 17. sayısından 41. sayısına kadar birlikte getirdiğimiz bu dergileri artık çıkaramayacak olma durumumu, "Üzerimden bir yük kalktı", şeklinde yorumlamam mümkün değil. Ayrılıklar her zaman üzmüştür beni... Yaşadığım his, resmen ayrılık acısı! Bu kadarını

tahmin etmemiştim. Bu, resmen, insanın uzun yıllardır sahip olduğu, kendisiyle özdeşleşmiş bir alışkanlığını bir anda bırakması gibi bir şey. Zor. Ama edebiyatı sevmekle kalmayıp, bir şekilde icra etmenin mutluluğu var içimde.

Bu işi yapacak olanlara öneriler bırakıyorum:

-İşinizi tutkuyla yapın.

-Hata yaparsanız da, yaptığınız işten vazgeçmeyin, soğumayın. Daha titiz çalışın. Karşılaştığınız her engel, sizi yıldıran değil, güçlendiren faktör olsun.

-Sıradan olanla yetinmek yerine, her zaman gelişmeyi tercih edin.

-Eleştiri bir sanattır. Eleştirmeyi öğrenin. Çok okuyun, çok eleştirin.

-Kırıcı olmayın, bu kolaydır. Zoru seçip, yapıcı olmayı yeğleyin; bireye ve fikirlere önem verin. Kaç yaşında olursa olsun, karşınızdaki insana saygı gösterin.

-Edebiyattan başka bir gayeniz olmasın... Bu işin maddi ya da siyasi bir boyutu olamaz. Sadece edebiyat... Edep, sevgi, aşk gibi, insana ait tüm güzel hisler gibi, baharın ılık esintisi gibi edebiyat... Sosyal mesaj vermek için kullanacağınız pek çok araç var, edebiyat bunlardan biri olamaz. Lütfen böylesine güzel bir eyleme yaşamsal lekeler bulaştırmayın.

Öğrenim hayatınızda ve iş hayatınızda başarılar diliyorum, mutluluk ve sevgi sizlerle olsun...

Ben gidiyorum, içimde biraz mutlu ve biraz buruk hisler taşıyarak...

Ve sizleri seviyorum...

Selin SIVARI
Sonu Gelen Editör

AŞKIN TABİATI

Hiçbir ilişkinin içinde kamp kurmak doğru değildir. Asıl önemli olan ilişki değildir. İlişkinin gelip geçici olduğunu, önemli olanın ilişki değil ilişki içinde deneyimlenen kendilik olduğunu bilmeli insan. Ne demektir bu? Ötekiyle ilişkide hissettiklerinin kaynağının kendisinde olduğunu bilmesi demektir insanın. Tapılan ilişki bir gün bitebilir. Delicesine sevilen sevgili terk edebilir. Ya da daha trajik bir şekilde (belki ölüm yoluyla) hayatımızdan çıkabilir. Hayat sonsuz olasılıkları barındırır. Ve tüm olasılıklar ilişkiler içinde geçerlidir. Eğer kişi ilişki esnasında yaşadıklarının, hissettiklerinin kaynağının, başlangıç noktasının kendisi olduğunu farkındalığına sahip olursa sevilenin yitimi ya da ilişkinin bitmesi nede niyle elbette üzülecek ama yıkılmayacaktır.

Hiçbir nehir "Suyum azaldı" diye üzülür mü? Ya da kış ayı geldiğinde güneş "Ya yaz gelmezse?" diye endişe eder mi? Çünkü doğa kaynağın gücünün kendisi olduğunu, herşeyin kaynağı olduğunu bilir. Öyleyse neden doğanın parçası olan insan ilişkide hissettiklerinin kendisiyle ilgili olduğunu yani o hislerin kaynağının kendisi olduğunu unuttur da bu kadar acı çeker? Neden bu kadar üzülür, kaygılanır, öfkelenir, bu kadar uzun süre yas tutar? İnsanoğlu neden bir kere sırf bir şekilde edinmeyi başardı diye verimsiz bir ilişkinin içinde kamp kurmaya bu kadar ısrar eder? Neden varoluş gerçeğimizi yani kaynağın kendi içimizde olduğunu unutturuz da ötekinin varlığı ya da yokluğuyla, yaptıkları ya da yapmadıklarıyla övünürüz devamlı? Sevgi mi istersin ötekinden? O sevgi zaten sensin. Kaynak senin için de... Sev öyleyse! Aşk mı beklersin diğerinden? Aşk da sensin, âşık da. Âşık olacağına hale getirsene kendi benliğini... Bak bakalım aşk olunca sen, aşık sana doğru gelecek mi gelmeyecek mi? Ne yaşarsa yaşasın unutmamalı insan, kaynağı sadece kendisidir hissettiklerinin. Öyleyse kamp kurmayın verimsiz ilişkilerde. Bırakın geldiği gibi gitsin. Dönün kendi içinize. Dönün kaynağın olduğu yere. Seven de sizsiniz, sevilen de...

Ali SEVEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

BENLİK

İnsan için dünyada beş güzel olay varsa, birisi mutlaka insana kendinden bahsetmektir. Çünkü hep çok karmaşıktır. Tıpkı gökyüzünden dümdüz görünmesine inat içi karmakarışık bir şehir gibidir. Ve en çok kendi durgunluğunu özler. Hep kendi saat kulesini arar. Dışarıdan baktığın zaman her şey o kadar sade ve yalındır ki her şey ukala bir mutluluk verir insana. Ama madalyonun hep diğer bir yüzü vardır...

Her insan bir dünya biriktirir içinde. Dışardan bakınca sessiz, ama içerisi içler acısı. Tıpkı dünyamız gibi. Uzaydan çekilen fotoğraflara bakınca, sanırsın ki; birinci dünya savaşı yapılmamış, Zalim, halkların kardeşliğini savunmuş yıllarca. Çocuklar hiç ölmemiş. Anneler hiç ağlamamış... İnsan da dışardan çok durgundur. Sanki hiç yaşanmamış gibidir onca sene...

Biz en çok çocukken uzağız kendimize. En çok çocukken dışarıyındayız kendimizin. Ve her yaş bir adım daha yaklaşır kendimize

Her doğum günü kendimize bir adımdır aslında.

Her yeni yıl haritamızın ölçüğü biraz daha küçülür, biraz daha belli olur kırılğan fay hatlarımız. Ve biz biraz daha bulanırız, akarsularımızda.

Günümüz teknoloji kanunları da böyle ya! Ne kadar büyütürsen bir resmi çözünürlüğü o kadar düşer. İnsan her pikselde biraz daha düşer içine. Her düşüşte daha karmaşık bir hal alır dünya.

İnsan, kendini bulabilmek için önce bir yerden başlamasını bilmelidir. Bizim en büyük kısmımız vicdanımızdır. Orası bütün duygu istasyonlarının son durağıdır. Oradan kalkar bütün karar trenleri, bütün vazgeçiş vagonları. Vicdan, çorabın en güçlü düğümü, gerisi söküğünün kolaylığı gibidir.

Ekrem AKSU
19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ
Radyoloji Bölümü

SONNET

Siz ne güzeldiniz benimle bilemezsiniz
A harfinden bir çarşı güneşi yüzünüzde
Helene uyuklu bir rüzgârdınız her şiirde
Benimdi, Ronsard'ın bir ülkesiydi yeriniz.

Şimdi kim bilir İstanbul'sunuz değilsiniz
Bir f'diniz Önyasalarda o şey evlerde
Şimdi nasıl bir yalnızlık eser yüzünüzde
Uzun sular olur duymak gibi bir şeydiniz.

Şimdi h, şimdi M sesi ilk nasıl karanlık
İpek gibiydiniz iyisi mi anlatmamalı
Ben yoktum ya yoksunuz bakın artık.

Şimdi nasıl bir yalnızlık vuran benden
Şimdi şiirlerde benim yazdığım sıkıntı
Bayılırsınız bir rüzgâr oynatsam ülkemden.

İlhan BERK (1918-2008)

vous ne le savez pas

SONNET

→ Tu ne le sais pas combien vous étiez belle avec moi
Un soleil de bazar en forme de A sur votre visage
Vous étiez un vent d'origine Hélène dans chaque poésie
C'était le pays de Ronsard, votre patrie.

Qui peut le savoir vous êtes Istanbul ou pas
Vous êtes un P dans les maisons closes devant la loi
Maintenant comment une solitude souffle sur votre visage
Comme on entend des eaux débordantes, c'était votre cas.

Maintenant h, maintenant M que ces voix sont obscures
Vous étiez comme la soie il vaut mieux ne pas en parler
Vous le voyez, j'étais absent ou vous étiez absente.

Maintenant une telle solitude me frappe
Maintenant c'était l'angoisse que j'avais rédigée dans les poésies
Vous seriez ravie si un vent soufflait sur mon pays.

İlhan BERK (1918-2008)
Traduit par Galip BALDIRAN

Şehrin
EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100

33x70 cm Baskı

Her Türü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DiJiTAL

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horozluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA
www.konyahazirbeton.com.tr

Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70
konyahb@vicat.com.tr

Fax: +90 (332) 346 16 12

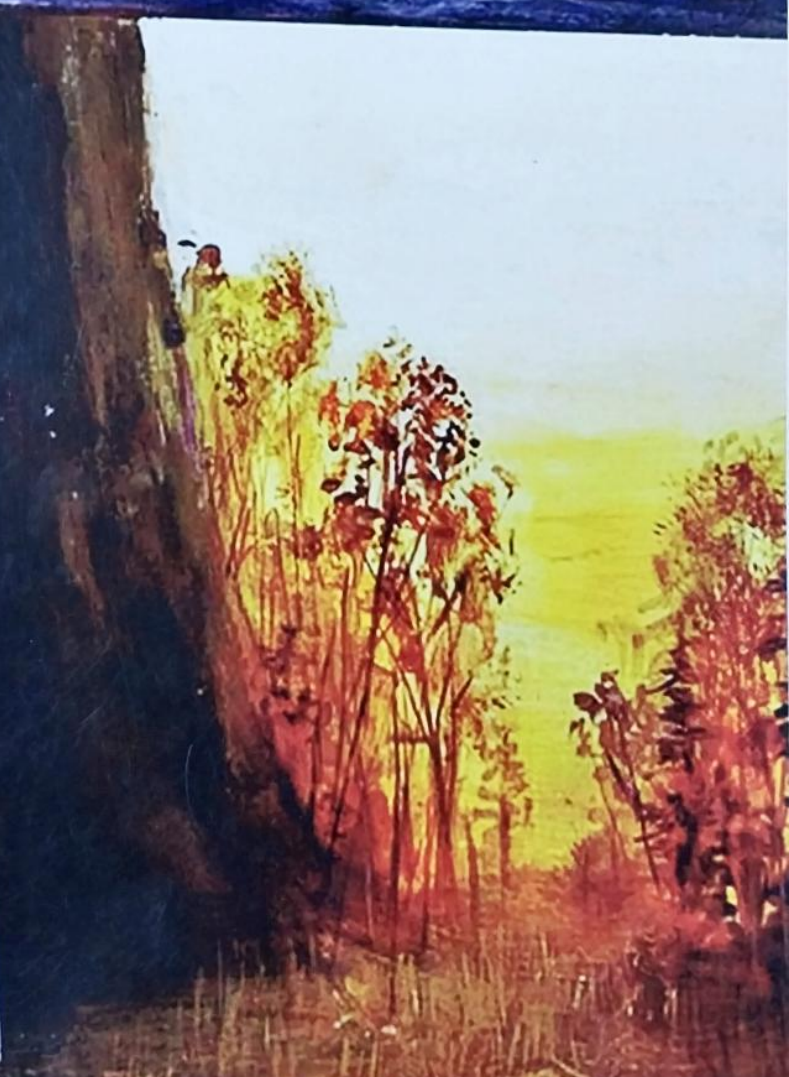

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI: 42

ADIM®

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Çiğdem ÇATAL

Yayın Yönetmeni

Selin SİVARİ

Yayın Kurulu

Selin SİVARİ

Kıymet AVCI

Doğukan CANBAY

Çiğdem ÇATAL

Emre KURNAZ

Yayın Türü

Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SİVARİ

Satış Yeri:

Makro Kitapevi - Selçuk Üniversitesi

Gökkuşuğu AVM Girişi

Baskı ve Cilt

AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ

Ferhuniye Mh. Sultaşah Cd. No:30/A KONYA

Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21

KONYA-HAZİRAN-2017

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
MESAİ ZAMANI	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	3
HASRET/ANSIZIN	Sergen GÖK	7
SAĞOLSUN VATAN	Hatice KAYA	8
RUHUN AYRILMA HALİ	İbrahim Eren AYVAZ	9
VEYSEL'İN TELLERİ	Serkan BAŞ	10
KALP SAVAŞI	Sergen GÖK	10
KEDİLERİN ALIŞKANLIKLARI-DİDEM MADAK	Yayın Kurulu	11
O'NLA ONSUZ	Selin SIVARI	12
YALANLARDA AŞK	Ekrem AKSU	15
DÜŞÜNSEL MÜREKKEP İZLERİ	Süleyman Berç HACİL	17
BAK!	Umut KÖKSAL	20
YANAN GEMİLER	Mazlum Ali TÜR	21
BİR TEMBEL BULUT	Deniz TUĞER	22
ZEYTİN DALI	Elcan BAYRAM	23
KULUÇKA	Yusuf GÖKBAKAN	24
ENKAZ	Murat KULATU	25
HEP	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	26
DERDESTE SİTEM	Aykut ÇAVDAR	27
AY SİĞİNAĞI/ RÜZGÂR UYKUYA ÇEKİLDİ	Yusuf GÖKBAKAN	28
BİR DİLİM MUHTAÇLIK	Elcan BAYRAM	30
BEN BÜYÜDÜĞÜMDE YEDİ YAŞINDAYDIM	Ramazan TEKER	31
TEŞEKKÜR- BİRAZ DA SİTEM	Çiğdem ÇATAL	32
HEUREUSE ET TRISTE A LA FOIS	Kıymet AVCI	33
HAYAT FUTBOLA BENZER FENA HALDE	Sami KARAKAŞ	34
ÇİÇEKLERİ OCAKTA UNUTTUM	Selin SIVARI	35
BİR DOST ADI RÜZGÂR	Onur MOCU	36
DÜNYANIN EN UZAK MESAFESİ/YORGUN	Ramazan TEKER	37
OTAĞ-İLHAN BERK	Traduit par: Galip BALDIRAN	40

EDITÖR' den

Sevgili Adım Dergisi Okurları...

2016-2017 öğretim yılında çıkardığımız son sayı olanımızla hepimize "Merhaba"... Bir sene daha, her sayı olanımız açılıp kapayınca kadar geçti; yorgunluklarımız, hayal kırıklıklarımız, geceyi gündüzle birleştirdiğimiz zamanlarımız olsa da hepimiz daha tecrübeli ve olgun bireyleriz. Geçmiş giden zamanlar iyi yanı da bize bıraktığı tecrübeler değil midir?

Birlikte geçirdiğimiz dört seneyi, bir sayfalık yazıya sığdırmamız mümkün olmasa da, kucak dolusu güzel anıyla sizlere ederken mezun olacak arkadaşlarımıza hayat boyu mutluluklar, başarılar diliyoruz; yeni başlayacak olan arkadaşlarımıza işleri hızlı geçen bir üniversite hayatı temenni ediyoruz.

Yeni editörümüze çok güvendiğimizi özellikle belirtirken işe gönül verdiği için kendisine teşekkürlerimizi ve yayın hayatında başarılı olması temalı içten dileklerimizi sunuyoruz. 😊

Üniversiteye başladığımızda söylenen "Öğrenciliğininizi metini bilin, öğrencilik kadar güzel bir şey yok", sözünü; okulu düşünürken anlamak ne ironik! Gerçekten güzel olan bu öğrenme sürecini meslekleştiren kelime: öğrencilik... Keşke başa dönebiliydik, sizlerden ayrılacak olmanın verdiği burukluk ile...

Sevgiyle, sağlıklıca ve hoşça kalın... Keyifli okumalar. 😊

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

MESAI ZAMANI

Börek kokusu odayı sarmış, çaylar ve börekler... Sabah kahvaltısı adına son zaman memurlarının biricik sabah öğünü... Mesai başlamadan mideyi tok tutup günün tüm yoğunluğuna ve yorgunluğuna siper oluyordu: börek ve çay...

Dairenin beş elmanı her sabah nöbete bindirdikleri börek alma sırasıyla günün ilk lokmalarını Recep Efendi'nin çayları eşliğinde kursaklarına indirirken geçmiş günün akılda kalanları, yeniden sohbet konusu edilir; o günün yapılacakları konuşulur ve son bir çayla da mesai başlatılır.

Ve o perşembe de aynı nakarat tekrar edildi. Böreklerin kokusuna rağmen bir şeyler yolunda değildi. Herkesin ağız şırıptatmalarından başka bir ses duyulmuyordu. Odaya giren ve odadan çıkan Recep Efendi de hiç ses etmemiş, çayları sessizce dağıtmıştı. Dairenin neşesi yoktu. Ama börekler ve çaylar aynıydı. Koku da...

Kısım Şefi Burhan Bey'in bir gün önce, mesai sonunda verdiği haberdan dolayı tüm daire diken üstündeydi. Bu da sabahki kahvaltıya yansımış kimsenin tadı tuzu kalmamıştı.

Cuma, kara bir gün...

Börek alma sırası emekliliği yaklaşmış, dairenin en kıdemli çalışanı Zeynep Hanım'daydı. Her zamanki gibi sıra ona geldiğinde böreklerle ek, evden poğaçaya da yapar getirirdi. Börekleri ve poğaçaları mesai öncesi sıcak sıcak getirdi daireye. Ancak ne yiyecek hali vardı ne de konuşacak. Masanın kenarına bırakıp kendi sandalyesine oturdu. Mustafa ve İsmail de içerde selamını almaktan başka bir şey yapmadı. Nevin ve Hatice de saatinde geldiler. Selam verip masalarına oturdular. Hiç neşeleri yoktu.

Börek kokuları buram buram doldu daireye. Recep Efendi de çayları yine hep dakikliğine laf ettirmeyecek bir zamanlamayla getirdi. Emektar Zeynep Hanım'ın gözyaşlarını tutamaması herkesi hüzne boğdu. Recep Efendi de çayları tepsisiyle beraber böreklerin yanına bırakıp ayakta gözleri dolu bir halde bir an öylece kalakaldı.

Böreklerin sıcak tereyağı aromalı kokusu iyice yayılırken, şimdiye hazmedilmesi gerekirken, beklemesi soğuması olur şey değildi. Hele ki "beni ye" kokusu odaya kim girerse girsin asla reddedemeyeceği bir teklifken, bir de sıcak mis kokulu çayların da varlığıyla bu lezzet ikiye katlanırken kimsenin böreklerle ve çaylara el sürmemesi...

Ah o kokular...

Aylarca her sabah bir neşeyle birbirine aile yakınlığı derecesinde kilitlemiş tapu dairesinin beş elmanı bu güzel kokular ve enfes tatlar eşliğinde her şeyin tıkırında gittiği mesai günleriyle mutlu bir çalışma ortamı kurmuşlardı. Bu durum hükümet binasının da geneline yayılmış diğer kısım çalışanları da aynı özenle kendi aralarında sabah erkenden mesaiye gelip aynı tatları ve kokuları yayararak çalışmaya özen gösteremeye başlamışlardı. Hatta bir süre sonra yeni gelen kaymakamın da bu duruma eşlik etmesiyle ayda bir sefer tüm daire çalışanları ile mesaiden bir saat öncesinden büyük katılımlı kahvaltılar hazırlanmış, tüm binanın müdürlerinden hizmetlilerine dek herkesin mutlulukla dâhil olduğu bir etkinlik halini almıştı. Ve hatta ile dek yansımış valinin takdirini toplamış, hükümet binasının tüm fertleri huzurla, mutlulukla dolu mesai içindeler diye birer sözlü teşekkürü almışlardı. Ki yine bir genel kahvaltı döneminde vali de bizzat iştirak etmiş o güzelim tereyağlı böreklerle güleç yüzünün tüm haşmetiyle bu teşekkürü bahşetmişti çalışanlara. Ve yine hatta valinin geldiği o kahvaltı etkinliğinde şehrin radyo-televizyon-gazete temsilcileri de hazır bulunmuş bu durumu önce yerel medya ile

tüm ile ardından da ulusal kanallara servis ederek tüm ülkenin tüm hükümet binalarındaki çalışanlar- na örnek bir durum olarak servis edilmiş, tüm ülkenin takdiri kazanılmıştı.

Bu kahvaltılarının mimarı olan tapu memurlarının hepsinin başka illerden olması da onları ken- dilerindeki akrabaları içinde televizyona çıkma şöhreti ile daha memnun etmişti. Kaldı ki diğer iller- de belli yılları dolduran memurların birer ikişer kendi illerine tayin isteyip gitmeleriyle bu kahvaltılar uğurlama kahvaltılarına dönmüş; hatta bu kahvaltılar çocuğu olana, ev alana, evlenene, arabası alana da olacak şekilde genişletilmişti. Yine böyle bir uğurlama töreninde tapu memurlarının hepsinin her daim hazır olduğu fark edilince işte o zaman düşünceli kaymakam tarafından bu memurlara so- nunda bir takdirname hazırlanıp sunulmuştu. Tabii o da bir kahvaltı eşliğinde...

Ama bir Cuma bu durum değişmişti. Öğle arası binanın en üst katında, zula sigara içme yerin- de tüm daire çalışanları-ki sigara içen içmeyen herkesin toplandığı yerde- yine hiç konuşma olmamıştı. Kederli bir şekilde sigaralar içilmiş mesaiye devam edilmişti.

Oysa o güzelim börekler çoktan soğumuş, paketinden hiç çıkarılmadan masada bırakılmış, en- sonunda da Recep Efendi'nin çırağı Osman tarafından alınmıştı.

Cumartesi- pazardan sonra hükümet binasının diğer dairelerinde çalışan amir, şef ve memur- lar; kaşları çatık, moralsiz halleriyle pazartesi mesaisine başlamıştı. Bizim dairenin çalışanları alışkan- lığı verdiği huyyla börekleri alıp getirmelerine rağmen kimsenin bu böreklerin ne tadına baktı ne de- gelen mis gibi çayı doyasıya içebildi.

Kaymakam öğle sonunda tapu bölümündeki memurları da ziyaret etti. Her birinin teker teker hallerini soran kaymakam her birine iyi dilekler sunarak yanlarından ayrıldı. Tapudaki beş memurun hiçbiri de orali değildi. İlçe de yıllar devirmelerine rağmen asla orayı terk etmeyi düşünmemiş, ağız tatlılarıyla emekli olana dek kalmayı düşünen insanlardı. Ancak kısım şefinin haberiyle bir haftadır çek- tikleri sıkıntılar ömürleri boyunca hiç rastlamadıkları bir durumdu. İlçenin küçük olması ve merkeze çok yakın durumda bulunması nüfusun da yıldan yıla düşmesiyle merkeze bağlanıyor olması yıllarca süren huzurun da sonu olmuştu. Çıkarılan genelgeyle bizim küçük ama şen ilçemiz merkeze bağlı bir mahalle olacak ve hükümet konağı da işlevini kaybedecekti. Diğer memurların çoğu ilçe nüfusuna kayıtlı olması onlar adına bir şey değiştirmiyordu. Bizim beş memuruz için ise tamamen durum fark- lıydı. Çünkü merkeze taşınma durumunda kendilerine çalışma kadrosunun bulunmadığını her birinin ülkenin boş yerlerine- tabii başta kendi istekleri doğrultusunda- gönderileceklerdi. İşte bizim yıllarca buram buram kokusuyla nefes tadyıla mis gibi çayıyla sabahları mesai başlamadan önce yapılan kah- valtılı sohbetler son buluyordu. Sıkı bir dostluğun olduğu örnek çalışanlar olarak her zaman gıptaıyla gösterilen insanlar olmuşlardı. Her birinin ölüm-doğum meselelerinde ev-araba alımlarında yan yana durmuş, birbirlerinin her türlü acı-sıkıntı ya da mutluluklarında beraber olmuşlardı.

Zeynep Hanım, ta Manisa'dan kalkmış gelmiş, kıyıdaki memurların hem yol göstereni olmuş hem de tonton ablası olarak gönüllerde taht kurmuştu. Böreklerle ek olarak kendi yaptığı poğaçalarla da el hünerini hakkıyla gösteren müthiş bir aşçıydı. Kurumda en eskilerden değildi belki ama eskilerin içinde en iyisiydi. Ve iki yaz da memur arkadaşlarını yazları Manisa'daki babadan kalma köy evinde misafir etmiş, onlarla bol lezzetlerin de dâhil olduğu bir yaz tatili geçirmelerine vesile olmuştu.

Bu tatillerde her zaman Mustafa yaptığı sakarlıklarla başkahraman olurdu. Dairenin en gen- ciydi Mustafa. Mesai saatlerinin güneş yüzüyle ve esprileriyle neşe kaynağı olurdu. Kütahya'nın guru-

ruydu o. Herkesin neşe kaynağı olan Mustafa bile bir haftadır yüzünü yerden kaldırmıyor kimsenin takımlarına karşılık vermiyordu. Bir ara Zeynep Hanım'a " Ablacığım, Manisa'da açık var mıdır? Varsa oraya tayin isteyeyim de yazları değil her zaman görüşürüz." Zeynep Hanım, onun bu sözlerine karşılık "Ben Manisa'da olmayabilirim Mustafa, biliyorsun artık kimse kalmadı orada. Bir baba evi var. Oda yazdan yaza bizim eğlencemiz. Emekli olacağım ben ve Muğla'ya kız kardeşimin yanına taşınırım. O da tek ben de tek geçiniriz gideriz. Oğlanlar iyice İstanbullu oldu. İki de dönmez artık." dedi. Dedi de Mustafa iyiden iyiye kâğıtların arasına daldı.

Nevin, Zeynep Hanım'ın sözleri üzerine "Abla, hani daha olmayacaktın emekli. Belki seni bir yere yollamazlar. Tecrüben ve yılın çok fazla. İle de alabilirler" dedi ki kendi de dediğine pek inanmıyarak... Nevin, beş yıldır aralarında İstanbul'dan memur sınavları ile bu küçük ilçeye atanmış müzmin bekar, genç bir bayandı. Yaşıtı olanların çoktan evlendiği ama hala evliliğe sıcak bakmayan karamsar bir kadıncağızdi. Her zaman " iyi ki böyle bir yere atanmışım, çok mutluyum burada." Cümlesini üşünmeden devamlı söyler dururdu. En çok da dertleştiği Zeynep Ablasına yakındı. Zeynep Hanım'ın eşi vefat ettiğinden beri onunla daha yakınlaşan Nevin, içinde bir ömür saklayacağı elem dolu aşkını da bir tek Zeynep Hanım'a anlatmıştı. Dert ortağının artık olmama ihtimali, görev yerinin neresi olacağı belirsizliğinden daha kötüydü onun için. İlde yer yoksa Allah bilir nereye atanacaktı ki ne önemi vardı huzur bulduğu ortam bir kere dağılıyordu.

Tayin, emeklilik konuşmalarına İsmail de katıldı." Zeynep Hanım, eğer ilde kalamazsak - maazallah- bizleri dağıtacakları yerler Allah bilir nasıl yerlerdir. Bu ortamı yeniden bir daha başka bir yerde kurabilecek hiç gücüm yok. İşte, o vakit gerçekten memur olurum. Bugüne dek unutmuştum dört duvar arası, mahkeme suratlı binaların çatık kaşlı memur hallerini. Şimdi yeniden o hiç sevmediğim hallere geri döneceğim. Çünkü bu monotonluk ister istemez benim gibi bir adamı yeniden kendine hapseder. Akşamın olmasını, izin zamanının gelmesini dört gözle çekerim artık." " Bence yapmasın İsmail Bey, siz artık benim yıllar öncesinde tanıdığım hiç gülmeyen, hep çatık kaşlı olan İsmail değilsin. Bak, burada başardığımız güzel ve özel ortamı elbet ileride sen yeniden başarabilirsin. Senin mayanda aslanan bu İsmail Bey kardeşim. Eminim ki gideceğin her neresi olursa olsun, sen oranın baş mimarı olursun dostluklar, güzellikler adına." Dedi Zeynep Hanım tüm içtenliğiyle. İsmail Bey'in gözleri doldu. Mustafa da Zeynep Hanım'ı doğrular gibi baktı İsmail'e. İsmail Bey'in ağlamaklı hali Nevin ve Hatice Hanım'ı da duygulandırmış Hatice Hanım daha fazla dayanamayarak ağlamaya başlamıştı bile.

Hatice Hanım, Mersinliydi ki her zaman ilçenin soğuşundan, karından şikâyet eder; her seferinde Mersin ve Akdeniz'in havasından, manzarasından özlemle bahsederdi. Eşiyle beraber geldikleri bu ilçede on yıla yakın kalmalarına ise hep bir kılıf bulur "...ama ne yapalım şimdi burada da hayat başka" der ve içten içe mutlu bir şekilde hayatını yaşamaya devam ederdi. İki çocuğunun eğitimleri, eşinin nüfus dairesinde şefliğe yükselmesi, Mersin'de yazlıklarının inşaatı, hayatın ucuzluğu, ekonomik rahatlık... diye diye birçok sebepleri sayar, ilçenin- bilmeyerek belki de- en bağlı memurlarından- di. Şimdi o da buradaki rahat ve huzurundan olacaktı hem de çift taraflı; hem eşi hem de kendisini asil şimdi neler bekliyordu. Çocukların okulları, mersindeki yazlık daha birçok şey alt üst olacaktı.

Hatice Hanım'ın ağlaması, Zeynep Hanım'ı da tetiklemiş onca işin arasında ağlamak hiç olmamıştı lakin ağlamak da tek çareydi.

Mesai sonu herkes sessizce dağıldı. Hafta bitinceye dek dairenin rutin duygusal hali devam etti. Ertesi hafta izinli sayıldılar. Mesai havasında bu beş dost ilk akşam ailecek toplandılar. Karamsar bir

sohbet havası içinde yine aynı duygusallığı yaşadılar. Hükümet binasının tüm evrakları çalışanlar tarafından özenle derlenip toplanıp istiflenip il'e yollandığında artık nice güzel anıların da mekânı olan, tarihi bir hayli eski binaya son kez bakıp dağıldılar. Her birine yıllık izinleri zorunlu olarak erkenden dağıtıldı. İzinler mart ortasında olduğundan Hatice Hanım ve İsmail Bey dışında diğerleri memleketlerinin yolunu tuttular. İzin dönüşü emeklilik dilekçesini veren Zeynep Hanım, evini Muğla'ya taşımak için hazırlıklara başladı. İlk olarak Zeynep Hanım'ı uğurladılar, Mustafa'nın tayini Kocaeli'ne, Nevinin tayini Karabük'e, İsmail beyin tayini Ankara'ya çıktı; Hatice Hanım ve eşi ise il'e verildi. Özel bir durumla Hatice Hanım'a kurum değiştirildi. Malum, eşinin siyasi eli olduğundan bir hal çaresine bakıldı. İl sağlık müdürlüğüne geçen Hatice Hanım ilçeden taşınmadı, geliş gidişlerle ilçenin bundan sonraki tek bekleyeni oldu.

Aynılıklarının ilk yazında ilçede bir seremoni adına toplandılar Hatice Hanım'ın evinde. Anlatıklarına bakılırsa her biri, monoton memuriyet hayatına alışmış olmanın verdiği sıkıntıdan sirayetçiydi. Bir sonraki yaz da Manisa'daki çiftlikte Zeynep Hanım'ın misafiri olarak toplandı. Lakin ne kadar da birbirlerini sevseler de muhabbetlerinde mesai ortamı birlikteliğinin verdiği hazzı asla yakalayamadılar. Aynılıklarının üçün yazında İsmail Bey gelemeyeceğini belirten ilk kişi oldu. Çünkü Ankara'da adı bir rüşvet dedikodularına karışmış işleri baya sarpa sarmıştı. Mustafa, düğün hazırlıkları olduğunu söylemiş ve herkesi davet etmişti Kütahya'ya. Nevin'den davetlere karşı net bir cevap gelmemişti. aramaların çoğuna bakmıyor çok sonra kısa konuşmalar yaparak dönüyor ya da mesajlarla geçiştiriyordu arayanları. Ama Zeynep Hanım'ın ısrarlarına dayanamayarak Mustafa'nın düğününe katılacağını belirtmiş ama düğüne gitmemişti. Zeynep Hanım, Muğla'ya taşınmış ancak kış ayları dışında burada kalmamış; büyük oğlunun İstanbul'daki evinde kalıp onun yemek ve ütü işlerini yeniden üstlenmişti.

Küçük ilçenin eski hükümet konağı ise yıkılmış, arsasının üzerinde dört bloktan oluşan bir site kurulmuştu. Dedikodulara göre bir dairede Hatice Hanım'ın eşi almıştı.

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

HASRET

Uçuşan saç tellerini
Dalgalandıran rüzgâr
Hasret rüzgârı
Ciğerimi dağılıyor.

Kesişen yolları aydınlatan
Erimeye yüz tutmuş, mumun alevi
Çıkamaz yolları karartan
Gecenin koynuna sığınan hasret feneri...

Buğulanan gözlerini
Yağmur kollarna alıyor
Damlalarına karıştırıp
Toprağa hasret saçıyor.

İssızlaşan kent
Gök gürültüsüyle irkiliyor
Yanıp sönen lambalar
Korkuyla titriyor.

Leylak gözlerini
Sokağın hengâmesi kaplıyor.
Sığınacak tek liman
Gecenin koynu oluyor.

Gündüze açılan pencere
Gecenin tenhalılığını yansıtıyor.
Güneşin keskin tonu
Gökkuşağına renk katıyor.

Dinmiş gürültüden kalan
Yağmurla raks eden gözyaşı
Gündüzün insanları
Hasreti unutuyor...

Sergen GÖK

ANSIZIN

Ansızın vücudu saran
Tükenmek bilmez titreme
Üşüyen bedene
Hayalin sokuluyor...

Ansızın kalbe oturan
Yeşermek bilmez çiçek
Her geçen gün
Sensizlikle soluyor

Ansızın geceyi bölen
Rüyaların uzanışı
Güneşe ulaşmakla kalmayıp,
Ciğerime sızıyor.

Ansızın ölüme değen
Yalnızlığın ufuk çizgisi
Son sözünü söylüyor
Biriksel bir hayatı tadıyor.

Ansızın ardında kalan
Gözyaşı yağmurları
Damlamla damlamla yansıtıyor
Aşk ölümü kuşanıyor.

Sergen GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
2.Sınıf

SAĞOLSUN VATAN

Kan bulutu çökmüş memlekete,
 Ocağın kaç tanesi söndü daha tutuşmadan.
 Çanakkale'nin, Sankamış'ın Mehmedinden bir Mehmet
 Ağucunu açan peygamberine veriyor selam...
 Meydanlar da bir kan, kan değil bu revan..!
 Bayrağına yakıştırmış Akif nazını,
 Hilaline tutuşan din-i İslam'ı,
 Beş vakitte haykırdı gök kubbeden Arş'a niyaz.
 Vatan millet aşkına yiten kahraman!
 Alın terine kanıştı şehadet.
 Yüzün andırıyor sanki bir nur.
 Ey Şehit! Sana layık olmayanı davran hadi çek vur...
 Bilmedin çıkarken evden ne ana ne Yâr
 Sevdanı kazdın toprağa 'Önce Vatan'
 Bildin silahı namus, tetik çeken elini emanet.
 Hakk sana nasip eyledi görmek kutlu Nebi yi.
 O Hakk ki düşmanı kahhar eden
 O Hakk ki bayrağını dalga dalga dalgalandıran.
 Ya Şehit! Adın yeter gönüller titremesine.
 Döktü millet ardından gözyaşlarını
 Her bir damlası cennetde sana Tuâna.
 Dökülmüş al kan, sarılmış kefene beyaz.
 Çek al bayrağı üstüne, Sağolsun Vatan...

Hatice KAYA
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Sağlık Yönetimi Bölümü
 2.Sınıf

RUHUN AYRILMA HALİ

Terk etmiş ruhum bedenimi, yanı başımda bana bakarken buldum. Kafenin en ücra köşesinde çayımı yudumluyorum. Derin bir sessizliğin içindeyim, ortalık gürültülü; birine bakıyorum, içten içe ona söylüyorum konuşuyorum uzaktan uzağa... Yakınlarımı bile uzak etmişken, sendin beni kendime yakın hissettiren. Kalbimdeki kan akışını hissediyorum damarlarımda; yavaşça akışını, beynime ulaşmasını... Şimdi beden ruha dar, ruh bedene yabancı...

Sevincimi gözlerimde gördüğüm bedenine, dokunmak değil istediğim; yüreğinin derinliklerindeki yaralarına dokunmaktı. Söyleyememektim benimki, sensizliği yaşarken benliğimi bulmaktı... Usulca yaklaşıp merhaba desem çok mu klasik olur? Ya da gözlerine baksam hiç şey söylemeden... Sadece düşünüyorum senin yanında olabilmeyi, siyah saçlarının arasında uyuya kalabilmeyi... Sesini ara sıra duysam yeterdi... Adını bile bilemediğim karanlıklarda, bana yıldızların aydınlattığı bir gecede kendini anlatabilsen ve ben sevebilsem seni... Duyularımız körleşmeden bilebilseydik ne iyiydi... Kollandıkları bileklere bakılmaktı belki de benim susmalarımın nedeni... Söylesem düşüncelerimi, yıldızlarım gökyüzünden düşecekti. Kaybedilişi yaşamaya alışmış bir bedende senin olabilir miydim?

Bir kelime etmeden gülüşünün derinliklerine hapsoldüm... Hiç bir zaman benim olamayacak bedenlerin, sevgilerin içinde bulduğum hayatımda be hep mahkûmdum. Şu kafenin sesleri, içimdeki bağırarak adam kadar gürültülü değil; o yüzden susuyorum... Hem zaten sana söylesem ne değişir ki, ne kazanacağım ya da ne kaybedeceğim? HİÇ. Hiç olmak nedir bilir misin? Herkese, her şeye uzaktan bakarsın, dokunamazsın masanda yüz kişi olsa da... Konuşmalara katılır, eğlenirsin ama yine bir yönü uzaklarda kalır. Hiçlik, aslında kalabalıklar içindeki yalnızlığıdır. Ben hiç olmayı seneler önce öğrendim. Sen biliyor musun sigarayı yakarkenki boğazının acımasını, onun bin katı yanar içindeki alev, dışarı vuramazsın. Masadaki hayat başkadır içindeki hayat başka... Ölümü yaşarken, o masada yaşarsın ve o sigarayla yanarsın ...

Aciz ruhuma, yaklaşan asil bir ruh olmadı ya da ben bulamadım. Kendi acizliğimle ruhumu ezdim sonra. Kırmızı dudaklarındaki gülümsemeyle yaşlanmak gibi klişe tasvirlerim olur, seni o tasvirlerle anlatırım, senle süslerim şiirleri. Aciz ruhuma asillik katmak için yanımda olur musun? Acizliğime benimle birlikte yükelebilir miyiz? Sen ol yanımda ruhum bedenime can versin. Bedenlerimizle ruhlarımızı bir olsun... Sensiz bu ruh sevemiyor, içinde kalbin anlamsızca ritim tuttuğu bu kalbi...

İbrahim Eren AYVAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ
Metalurji ve Malzeme Mühendisliği
3.Sınıf

VEYSEL'İN TELLERİ

Çağanağzına uzandığım deniz misin?
 Veyselin aşkını dillendirdiği teller misin?
 Can evimden bağladın beni
 Ölmeden önce ölmeyi yeğler misin?

Ey sürür dağların, taşların simasında mısın?
 Koca kayalıkların ardında mısın?
 Ben ne edeyim âşık olmayanı
 Aşk uğruna sararıpta solmaz mısın?

İşe aşkı tercih eden Necip Fazıl gibiyim
 Buzlara şiirler yazan Cahit gibi öleyim
 Geleceğe endişeli aşka karşı zatiâliyim
 Bir kuşkunun ve dahi bir yakarışın içindeyim

Ne edeyim bana ölüm gibi gelen geleceği
 Hançer yarası kuşkulann seçeceği
 Biz ki Veyselin telleri, aşkın selleri
 Değeri anlamaktır cümleyi, sözü,
 Bir de yaşayan nükteyi...

Gizem'e, aşkla...

Serkan BAŞ
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 İktisat Bölümü
 2.Sınıf

KALP SAVAŞI

Bir ressamın tablosundan süzülen
 Göz damlaları
 Şairin kalemimi terleten
 Acı yılları
 Ozanı derinden inleten
 Hasret ocağı
 Her biri aşka kol kanat geren
 Suç ortağı

Tık tak
 Esrarengiz gecenin ritmi
 Sönüp sönüp
 Lambanın kesiliyor sesi
 İz iz
 Mutluluğa itiyor bizi
 El ele
 Maşuğuz saki

Gözlerime kattığın anlamın derinliğiyle
 Çalkalanıyor kalbim
 Saç tellerime dokunuşunla
 Tenhalaşiyor belleğim

Senin varlığıyla avunuyor
 Onca acıya göğüs geren gönlüm
 Bizi çok güzel anlatıyor
 "Nazım'ım iki gözüm ;"
 Aşk, bazen gitmekle kalmak arasında
 Verdiğin en büyük savaştır.
 Sevmeyenin aklı,
 Gerçekten sevenin kalbi kazanır bu savaşı."
 Aklını kaybetmiş bir zemheri
 Dağılmış masanın her yeri
 Üst üste biriken soruların
 Alta alta sıralı yanıtları
 Kalbin kazanacağı tek savaş
 Durmaya yüz tutmuş ritmi
 Ve sonsuza uzanan sessizliği

Biriken iç döküntülerinin
 Kalbi istilasidyı sözlerin
 Onca acıya göğüs geren
 Hırçın deniz misali gözlerin
 Eksiliyor odamın sisli duvarından
 Gökkuşağı kaybediyor yeşilini
 Kayboluyor zihnimin ahengi
 Sızıyor damarlarımdan kan katresi...

Sergen GÖK
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 İktisat Bölümü
 2.Sınıf

KEDİLERİN ALIŞKANLIKLARI

Kayboluşumun beşliğini sallıyorum bu akşam
Büyüyor yavaş yavaş
Sirtında parmak izleriyle zamanın
Bir tekir kedi ile beraber
Seyrediyorum hayatı:
O meleklerin cebinden düşen anahtardı,
Son zikrin halkası
Allah'ın son hatırası
O bizim kaçırdığımız fırsattı
Uğurböcekleriyle parmak uçlarında
Küçümsedi hep ona olan aşkı
Gözünün yaşına bakmadan şimdi ben
Kovuyorum ihtiyarı
Didem MADAK

¹ Alıntı: <http://www.sirdefteri.com/> Yayın Kurulu

O'NLA ONSUZ

% 14.5 MUHABBETLERİ

Bir kaç gidişti hayatımın özeti; düz bakan, gelişine yaşayan biri bunu böyle anlatabilirdi. İçin özü büyük mücadelelerdi. Aşka dair... Hani en çok istediğiyle sınıranmış ya insan, ben de bu hissi doya doya yaşamak istediğim için sanırım, sevgi bana yasak, aşk bana haram... Yokluğun mu? Sorma gitsin, zehir zemberek bir tat, nefeslerim diziliyor içime, hayat sensiz geçmiyor boğazımdan. Sen olmasan başkası olacak yalan söyleyecek değilim, ama sen ol, istediğim sensin, demiştim; başkasını kaldırmıyor ruhum, başka sese tahammülü yok kulaklarımın ve senin rengini arıyorum hep gözlerde, bazen gölge- li, bazense hare hare...

Bir cam fanus bıraktın bana, hayallerim gibi kırık. Sen yoktun, balık yoktu, mevsim yoktu. Senin olan-bitenden haberin yoktu. Bir de... Bir de sensiz en parlak yaz günü bile puslu, en sıcak deniz bile soğuktu... Denizden doldurdum fanusu, kırıklardan aktı tamamı, kısa süre içinde. Anıları koymak istedim, almadı. İçime ağlamaktansa ona ağladım ben de. Gözyaşlarıyla doldurdum. Bilmediğim şehirlerde serseri magandalar aradım, kurşunlarına ateş edebilecek miyim bilmeden. Seni sevmek böyleydi işte, nafile bir çaba, hiç sevilmeden...

Sonra bir gün, yüz uçtu, söz uçtu, yazılar kaldı.

Yaralarım iz oldu, izler yok oldu.

Sonra bir gün baktım ki sana hala aşığım,

Fark ettim aynı anda, hayat aslında buydu...

Masal tadında, bir var bir yok insanların, hayal kurup seni hayallerine dâhil edip ardından o hayalleri lastikli sapanlarına hedef yapması. Ardından bir kırılma sesi. Sonrası bitmeyecekmiş gibi gözyaşı...

Eh be, canı sağ olası,

Sorular adama sevmeden nasıl hayal kurdun diye?

Madem hayal kurdun, neden aynı hayali kırdın, niye?

Sonrası, hep sonrası...

Sevemedim, benimseyemedim ben bu hayatı.

***

"Aşk kâğıda yazılmıyor sevgilim.", o yüzden yine de sana bu satırlar. Öyle özlemişim ki sesini, öylesine acı verici... Tarifi yoktur ama özlem denen his yakar insanın içini. Deler geçer yine de iyi görünürsün bazen... Seninle kurmuştum hayallerimi, bir kez kurarmış insan bir hayali; yıkıldığında geri dönüşü olmazmış çoğu zaman ve aşka ibadetten önemliymiş, aşka iman. Neredesin?

Sesini duyabiliyorum artık, sesinle uyuyabiliyorum ve yine sesinle uyanabiliyorum sensiz sabahlara. Karanlık işte sabahlar sen yokken, aydınlanmıyor gün, günaydın diyen sen olmadıkça. İnan abartmıyorum. Hayatımın öncesini hatırlamıyorum sevdiğim... Senden önce-sini çoktan unuttum. Sevmeyi deniyorum evet, senin gözlerinden başka gözlere baktığım an anlıyorum ki cehennemlik günahlar işliyorum. Cennetimi özledim. Neredesin?

Tepkilerim yok oldu, görünen neşeli ben ayrı bir kız; içimdeki yaşlı benden uzak, kalbimdeki sen benden yakın, aldığım her nefes tuzak, içtiğim her yudum ölüm, çekip geri bağışladığım her duman bir anı, sensizken mutluluk saati durmuş, bende yok artık mutluluk zamanı... Huy edinmişim aynalara senle bakmayı, notaları senle tatmayı. Tanımıyorum aynadaki bu üzgün kıızı. Başa sarıp sarıp dinliyorum bazen aynı şarkıyı. Ben senin anılarına bile ihanet edemeyecek kadar aşığım, duy yakarışımı. Neredesin?

Hiç mi özlemiyorsun gerçekten? Sevdiğini söylerken sana inanmıştım oysa... Oysa omzunda güzeldi sevmediğim her film, gözlerine bakarken anlamlıydı en saçma şarkılar. Güz yanığı değil bu, mavi ay. İçim ölürcesine özlüyorum, kalbe zor dile kolay. Ben noktayla virgülü sevgili bilirdim, rakıyla balığı evli, denizle tuzu sonsuz... Sevgili bilirdim seni ben, sevilmediğimi fark edmeden. Kalbim diyorum, senli hecelerde aritmik atıyor. Neredesin?

Merak ediyorum, söyle bana: hiç mi sevmedin?

***

Sevdiğim,

Yaşarken zorlanıyorum. Yazarken kolay... Yanımda sen varken mutluydum; mutluydun sanıyordum. Şimdi anılarından oluşan bir denizin içinde yüzüp duruyorum. Bazen öylesine derin bir anı kaçıyor ki genzime, boğulacak gibi oluyorum. Bir sürü tanımadığım el uzanıyor bana, çekip çıkarmak için bu denizden, hiçbirini tutmak istemiyorum. Sanırım senden kurtulmak istemiyorum. Gerçekten özlemiyor musun? Ben de günümün her dakikasını, sırf seni düşünmemek için farklı uğraşlarla doldurdum. Deli gibi örgü örüp, çeviri yapıyorum, farklı oyunlar oynuyorum, hiç ilgimi çekmeyecek dizilerin tüm bölümlerini izliyorum... Sonra ne oluyorsa oluyor işte, kalbimi, zihnimi ve hayallerimi yine sana giden yollardan topluyorum. "Sen başkasını severken bile ben seni seviyordum", demiştin. Ben sana âşık olduğumda ne değişti, bilmek istiyorum. Neden biz, biz değiliz artık? Nefes almak zor, konuşmayı gerçekten istemediğim halde konuşmak zorundayım insanlarla. Seni özlüyorum. Öyle... Hala ağlamıyorum, merak etme. Kimse seni seyredemez gözyaşlarımda... Akma. Ben seni kirpiklerimde saklıyorum. Hani kızıyordun sen, her olayı yazdığımı düşünüyordun, kızma. Yazarın hayatı şeffaftır. Kendisine bakarsın, içinden geçip içini ve ardında hayatın kendisini görürsün. Ya farklı bir isim kullanarak yeni bir karakter verir kendine, ya kendini kendinden ayırmadan hislerini döker kaleme... Ben satır aralarında seni yaşıyorum.

Alt komşumuz taşınyordu sabah. Ben ev taşırken yanımda oluşun geldi aklıma. Ben kalorifere yaslanmıştım, ustaları izliyordum ve bir koliyi kaldırdıklarında "Kırılacak eşyalar var onda", demiştin. İki saniye sonra gelen şangırtı -kırılma sesi- moralimi bozmuştu. O an beni güldürmüştün sen, "Adamlar işlerini iyi yapıyor hayatım, taşınacakları taşıyor, kırılacakları kırıyorlar" sözleriyle kahkahalara boğulmuştu. Üşürdüm, hep üşürdüm. Kar yağdığında ve geceleri daha çok üşürdüm. Üzgünken daha da çok... Güneşimdin o yüzden. Bir daha ısınmayacağımı bildiğim için, bir daha sevemeyecek olan kalbimi kömüre çevirip yakayım dedim yokluğunda. Yine olmadı istediğim, Kalbim yok yerinde... Üstelik sana hiç "Usta! Burada kırılacak bir kalp var!" da demedim. Özlüyorum. Öyle... Neredesin?..

***

Sokak lambalarının ışıkları yavaş yavaş yanıyordu... Bu cümle olmadı sanki hata ettim. Sokak lambalarının ışıkları birden bire yandı. İlk önce tereddüt eden bir ışık çırpınışı, ardından bir parlama. Sokak... Belime sarılıp beni ısıtmaya çalışan sen'in omuzlarına başımı dayayarak yürüdüğüm sokak. Yokluğunda yalnız yürüdüğüm sokak. Kavgalarımıza, kahkahalarımıza, sevgimize tanık olan sokak... Değiştirmem gerekti hayatımı, gitmem gerekti buralardan. Sevinmediğin sevgimi bırakıverecektim şehrin havasına, bir daha kış olmasın diye... Sana yazıp, gözyaşlarıyla yıkadığım mektuplarımı gömecektim evinin bahçesine, çiçek çiçek açacaktı onlar, aşk aşk kokacaktı. Kafama koyduğumu yaparım biliyorsun, lakin gidemedim, olur da dönersen geri, beni bıraktığın yerde bul istedim.

Şehrin havası yavaş yavaş soğuyordu... Aslında hiçbir şey yavaş yavaş olmazdı bu şehirde, ama bu kez oluyordu. Geçen senenin bu zamanlarını hatırladım, üzümezdiler ellerim. Varlığına o kadar alışmışım ki sevdiğim, yokluğunda sürekli bir boşluğun içinde gibi hissettim. Hatta daha samimi olmam gerekirse, kendimi boşluğun kendisi gibi hissettim. Sonsuz toz bulutu gibi, karanlık gibi, ucu gezegeni delip geçen bir kuyu gibi. Neden sorusunun cevabı yoktur aşkta, ben senin istediğin gibi bir anda sevemezdim seni; hızlı akan şehre inat, belirsiz zamana inat ben seni yavaş yavaş artan bir aşkla sevdim. İçimde yavaş yavaş bitirebilirdim, biliyorum. İmkânsız bir umuda tutduğumu da... Hayat bazen işkence, bazen muamma... Güzel yönleri sende bulduğum gibi, seninle kaybettim.

Kalbimin sızısı daha da arttı bu sabah. Zaman ilaçtı hani, neden bana yara? Resimlerin... Aklımdaki resimlerin, odamdaki resimlerin, şehirdeki resimlerin, sokaktaki resimlerin... Öyle güzel bakmışsın ki bana, öyle güzel bakmıştın ki... Bunun rolü yapılamaz, bir insan böyle bakmak için âşık olmalı. Aklımla hislerim şiddetli kavgalar ediyor yine, yanaklarımdan şiddetli yağmurlar akıyor havanın güzelliğine meydan okurcasına... Bir insan, birini böyle üzme için ondan nefret etmiş olmalı. Hiç mi aklına gelmiyorum herhangi bir anda? Her an aklımdan çıkarmamak mutsuzluk verici değil. Seni artık kendime gizledim, ne dilimden dökülüyorsun ne gözlerimden. Bir başkası bilmiyor, bilmeyecekler. Aşk gerçek bir hismiş, sende inandım, seninle bildim...

Yazılacak her şeyi yazdım, söylenebilecek her şeyi söyledim ve şarkılarımızı kim bilir kaç defa en baştan dinledim... Senin kokunu bıraktığın yatağa hiç dokunmadım, koltukta uyuyorum. Her gün özlem, her gün iç çekişler, her gün sırt ağrısı. Biter dediler, bekliyorum bakalım, bitecek bir gün bu aşkın sızısı... Yokluğunda yaşarım ama seninle daha iyi yaşarım demiştim sana, anladım ki sadece nefes almış yaşamak, yokluğunda... Bugün yine erken başladım. Seninle ilgili her şeyi özlüyorum. Benim sevdiğim gibi sevilmeyeceksin ve en kötüsü bunun, umurunda bile olmadığını biliyorum. Keşke bu kadar kapılmasaydın gelecek telaşına ve keşke anılarımızı güzel yaşamayı değil, ileriye taşımayı düşünebilseydik... Yazdığım tüm satırlar boşa, sevilmiyorum, biliyorum ve bunu bilmek acıtıyor. Gülüşlerde hatırla beni, güzel anılarda tekrar görüşmek ümidiyle sevdiğim...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

YALANLARDA AŞK

Yalanları öldürme sevgilim,
Öldürme gerçeğin tohumlarını.
Bilirsin, ben az inanan çok düşünen biriyim.
İnanmışım az şeylerden birisisin sen.
İnanmalarımın en çoğusun belki.
Yalanımı öldürme sevgilim,
Gerçeğimin tohumunu öldürme.

Sen, beni sözlerinle zehirle...
Sen beni sözlerinle...

Her hayal yaşadığı yerin yalanıdır sevgilim.
Muğladaki kara, sigaradaki sağlığa benzer.
Karaköy fotoğrafçısının orada durup bakmadığımız fotoğrafımıza benzer.
Barlar sokağında tokuşturamadığımız kadehe benzer.
Cebimde ki son kuruşu da, Kadıköy midyecisine vermeme benzer.
Sevgilim, içimdeki kalabalık yalanları öldürme.
Onlardır benim şizofren gerçeğimin tohumları.
Bırak Avrupa manevi kızına açsın masmavi kupağını,
Bırak adım sayılarımızda kalsın büyüklük,
İlla metrekafe hesabımı alacak parasını Mısır Çarşısındaki ipekçi.

Sevgilim, sever misin?
Sevmesen de, aşığım de...
Mutsuz olsan da gülümse,
Her zaman Lavinia sen olamazsın,
Her yalan seni kandıramaz şu kısacık ömründe,
Biraz da sen yalanlar söyle...

Sevgilim, orda mısın?
Değilsen de burdayım de.
Bilirsin yalanlar inanmak içindir.
Bilirsin inanmak yalanın ta kendisidir.
Bilirsin ben az inanan çok düşünen birisiyim.
Bilirsin, bazı yalanlar güzel kılar ölümleri,
Ben her sevdanın çilesi, Kadıköy'ün delisi, her ölümün dirisiyim...
Ütopyalarımda benimle yaşlanır mısın?
Yaşayan her fani kiskanır bizi belki de
Belki zaman gelir, yerleşirler yalan dolan şehrimize
Yolları dolambaçlı olmalı lakin

Kolayca bulamasınlar bizi diye...
 Bulup da karartmasınlar dünyamızı, bizim gözlüklerimiz toz pembe...
 Yalanlar diyordum sevgilim,
 Yalanlar, gerçeğe kalın bir tül,
 Yahut ince bir perde..

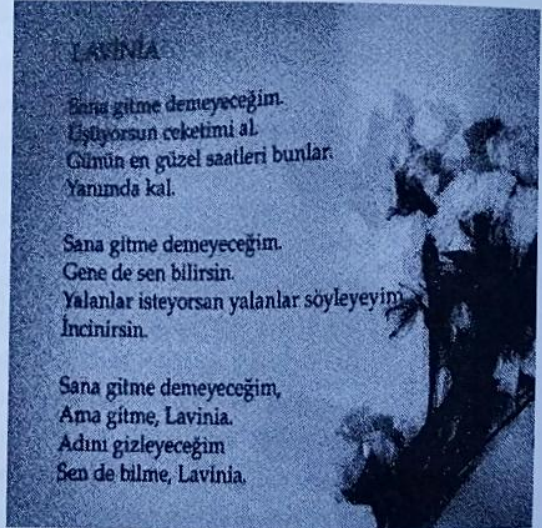
Sen, beni sözlerinle zehirle...
 Sen beni sözlerinle...

Senden öncesi vardı ama sonrası olmayacak de,
 Birlikte dinlediğimiz şarkıları ser önüme,
 O aşk dolu kokunu sürükle, attığım her adımla birlikte
 Sevdayı sürükle, bilmediğim şehrin caddelerinde
 Ama aşkımı süründürme.
 Bir başka kitabın altını çizme fosforlu kalemlerle
 Sadece bende parla, sadece benle...

Gideceğin zaman, topladığında eşyalarını
 Ben görmeden çek git, gizliden gizliye, sessizce
 Beni yeterince alıştırmışken kendine
 Gözlerimin önünde çekme o kapıyı.
 Bir not bırak, sevgilim, yine yalanlar söyle
 Kalmadı tahammülüm gerçeklere,
 Aşka at suçu, 'seni seviyorum ama gitmeliyim' de...
 Kalırsan sevgilim, uzun uzun bak bana,

Sen beni gözlerinle zehirle,
 Sen beni sözlerinle...

Ekrem AKSU /Selin SIVARI
19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ
Radyoloji Bölümü

LAVİNİA

Bana gitme demeyeceğim.
 Ustiyorsun ceketimi al.
 Günün en güzel saatleri bunlar.
 Yanımda kal.

Sana gitme demeyeceğim.
 Gene de sen bilirsin.
 Yalanlar isteyorsan yalanlar söyleyeyim.
 İncinirsin.

Sana gitme demeyeceğim,
 Ama gitme, Lavinia.
 Adını gizleyeceğim
 Sen de bilme, Lavinia.

DÜŞÜNSEL MÜREKKEP İZLERİ

Cumartesi ile Pazartesi Ayrıklığı

Hep ilgimi çekmiştir Cumartesi ile Pazartesi'nin ayrıklığı. Birisi haftanın başında, sevilmeyen bir gündür; diğeri bugünümü çok güzel geçireceğim, diye kendimizi şartlandırdığımız, 24 saatlik bir zaman dilimi... Ne ilginçtir ki, bu iki günün arasında tek bir gün olmasına rağmen sanki pazartesiye geldiğimizde, 'cumartesinin üzerinden ne kadar çok zaman geçti' diye düşünüp bir özlem hissederiz. Birbirine çok yakın ama bir o kadar da uzak ne varsa hayatta, belki de en doğru tasvirle "Onlar aynı Cumartesi ile Pazartesi gibiler" diyerek anlatılabilir bu ayırık duruş sebebiyle... Aynı apartmanda birbirine bakan, ama içlerinde bambaşka hayatlar yaşanan, aynı katın iki dairesi için de denir bu; zorla evlendirilmek istenen iki insan için de... Hayvan sever bir insanın, kedisiyle olan ilişkisi hakkında da söylenilir; sevmediği bir bölümde okuyup farklı bir mesleğe meyletmış öğrenci için de. Gariptir cumartesi ile pazartesinin ilişkisi. İnsan Görmek istedikten sonra, üzerine daha da fazla konuşabilir...

Sosyalleştirmeyen Medya

Yine bir hafta sonu geldi. İşten erken çıkmışım, mutluyum fakat yalnızlığım bu mutluluğumu gölgeliyor. Bunun adına yalnızlık da denmemeli aslında. Bu karşı cins eksikliği, 'dişi'sizlik... Çalışıyorum, param var, entelektüel ve yakışıklıyım -evet ben böyleyim- ama karşı cinsten biri yok. Bunun çaresini de bulamıyorum. Bir adamın sevmek için en uygun zamanlarında kuruması gerçekten acı verici. Hayır, bir de "Hata bende mi?", diye kendime bakıyorum. Kendime verdiğim cevap ile çevremi yorumlarını sentezlediğim kadarıyla görüyorum ki bir sıkıntım da yok. Belki beni kandırıyorlardır. Bilmiyorum. Annem zaten beni Brad Pitt'ten yakışıklı buluyor. Anlamıyorum. Olmuyor işte. Tek günlük değil de sürekli sevebileceğim, duygusal paylaşımlarda bulunabileceğim düzgün bir insan arıyorum. Aramama rağmen bulamıyorum. Her gün, yarın herhangi bir kızla buluşabilmek adına sosyal medya hesaplarıma öküç gibi abanıyorum. Beğendiğim ya da beğenmeyip sadece zaman geçirmek istediğim kızları -gerçi beğendiklerimle de zaman geçirmek istiyorum ama onlarla uzun süre birlikte olmak isteyeceğim daha doğru- hedef alıyorum. Diğerleriyle de uzun vadede ilişki kurabilirim fakat o zaman onlarla arkadaşlık boyutunda bir ilişki kurmak durumunda kalırım ve bunu istemem; arayarak onlara çay-kahve içme tekliflerinde bulunuyorum. İçinde "dişi" bulunduran başka bir ortamımın olmamasından dolayı sosyal medyayı kullanmaktan başka çarem yok. Umarım muvaffak olurum ama zannetmiyorum. Bu arada evet sizin de tahmin ettiğiniz gibi yalnız bir adamım ve muvaffak kelimesini kullanmayı çok seviyorum.

Ben Bugün Ne Yaptım?

Bugün moda sahilinde tenis oynayanları izledim. Kafamı bir o yana bir bu yana çevirerek baktım. -Tenis izlemenin kuralı budur- Oynayanlardan bir tanesi şişman ve sakallıydı ama baya güzel bir şekilde tenis oynayabiliyordu. Ben tenisi 5-6 yaşlarımda bir kere denemiş ama o yaşlardan kaldıramayacağım bir spor olduğunu anlayarak bırakmıştım. Şimdi oynamaya çalışsam ölürüm herhalde, diye

düşünürken kilolarının, benden de fazla, alıp başını gitmiş olduğunu gördüğüm bir herif tenis oynaya-biliyordu ve-gelen 2-3 topu gayet güzelce karşıladı, karşılarken Sharapova gibi ama tok bir sesle ba-ğırıyor. Gayet erkeksi tenis oynuyordu- bana umut ışığı oldu. Karşısında oynayan rakibi ise fit ve yakışıklı bir tipti ama tenisin bir kuralı olduğunu düşündüğüm tarzın aksine, topları karşılarken bağırma ritüe-lini daha bir çıtkındım ve efemine diyebileceğimiz ses tonuyla gerçekleştirdi. Kafamızı bir süre önce sağa, sonra sola çevirdikten sonra arkadaşla birlikte ortamdaki uzaklaştım.

Bir Çocukluk Utancı

Yıl 1999. 17 Ağustos 1999 depreminden bir gün önce İstanbul'da sünnet oldum. Olayın günü, -yani 16 Ağustos- belli olduğunda, haliyle bize o güne randevu verdiler bir kaç hafta öncesinden... O yıllarda gazeteden kupon biriktirerek bir şeyler almak çok modaydı. Araba alanı bile duymuştum ga-zeteden. Biz de VCD vs. bir şeyler almıştık o dönemlerde. Hatta 3 aylığına kanal aboneliği bile almıştık. Bunun dışında bir de babamın isteği üzerine kamera aldık. Babam meraklıydı sinemaya. Aldığımız kamera eski tiplerden, kasetli vizörlü falan... Vizörden baktığınızda siyah beyaz, televizyona bağladığı-nızda renkli gösteriyor, öyle bir teknoloji ürünü. Babam sünnet tarihim belli olduktan bir kaç gün son-ra, elinde bir kamera ile annemle benim yanımıza geldi. Salondaydık. Bana heyecanla "Ben senin sün-netini çekeceğim", diye sevinerek söyledi. Biz annemle şaşırarak tabii. Ne yapabiliirdi ki? O gün geldiğin-de, ben ameliyata girmeden önce kamerasını çalıştırıp bana heyecanlı olup olmadığını sorar, kame-rayı anneme çevirip onun da duygu ve düşüncelerini alabiliirdi. Buraya kadar haklı çıktık. 16 Ağustos 1999 günü, ben ameliyata girmeden önce, aynen düşündüğümüz gibi yaptı. Beni, annemi ve o an orada olan anneannem babaannem gibi akraba ahalisini çekti. Tatlı anlardı. Fakat bundan sonra onun çirkinleşeceğini düşünemedik. Sevgili babam, ben ve doktorlar beraber, kamerası kayıt halindeyken ameliyathaneye daldı. Doktorlar da ne acımasızlarmış diye halen anıyorum kendilerini. Elinde kame-rası olan adamı niye alıyorsunuz içeri?

***

Babam, hastane koridorunda başladığı kayda ameliyat esnasında da devam etti. 3 saatlik cer-rahi müdahale dostlar, 3 saat. Erinmedi çekti. Çektiği de tek kadraj. Sadece benim operasyonum. O kadar minimalist bir iş, yani festival filmi gibi... Tek kadraj dedim ya, arada bir de kadraja benim anes-teziden dolayı uyuklayan halim bir de kendimi bilinçsizce emanet ettiğim uyuz doktorun aptalca sırı-tan çehresi geçiş olarak giriyor. Filmi izleyenler o kadar da sıkılmasın değil mi? Geçiş şart tabii. Arka fonda ses olarak ise, babamla doktorun futbol muhabbeti var. Fenerbahçe iyi transferler yaptı, Gala-tasaray UEFA'da ilerliyor falan filan... Dönemin spor iklimine göre muhabbetler.

Bu muhabbetler eşliğinde, 3 saatlik ameliyat bitti. Ben taburcu oldum. Babam amacına ulaşmış çekimini güzelce yaptı. Eve geldik ve gece o unutamayacağımız Gölçük Depremi oldu. Bu esnada be-nim halimi bir düşünsenize! Operasyon yerinde bir kutu ile apartmandan aşağıya doğru annesinin geceliğiyle koşturmuş bir çocuk! Neyse ki kazasız belasız atlattık o günü.

***

Deprem olduktan sonraki bir ay, İstanbullular bilirler ki, herkes birbirine ziyarete gidip gelirdi. Evler, korkudan mıdır bilmem, akrabalarla, tanıdıklarla dolup taşıyordu. Artçılar oluyordu sürekli - öleceksek beraber ölelim mantığı- hem bu sebepten, hem de benim sünnetimden dolayı bizim ev de misafirlerle doluyordu. Ben o bir aylık süreçteki kadar bizim eve misafir geldiğini görmemişim dostlar. Sevgili babam, son çirkinleşmesinden daha da ileriye giderek o bir aylık süreçte eve gelen herkese sünnet videomu bir Nuri Bilge Ceylan edasıyla izletti cancağızlarım. Hiç güzel bir görüntü değil, sen bunun nesini izlettiriyorsun? Hangi amaçla yapıyorsun bunu? Bu bir hainliktir, bu bir komplodur! Bir insan, oğluna bunu yapmaz dersiniz, ama babam iyi niyetleriyle, anı kalsın diye yapmıştı işte. Ev kabalık olduğunda gidip küçük odadaki küçük televizyona bağlıyordu kamerayı. Milleti de oraya topluyordu. Atıyorum, o gün evde, anneannem, dedem, amcam, dayımın kızı var. Hepsini çağırıyordu düzeneğini kurduktan sonra. Açıyordu benim ameliyatımı. Ben hayatımda bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Alenen hainlik yapıyordu orada bence. Utancımın içerdeki odada oturuyor, yanlarına gidemiyordum. Videoyu izlemeye başlayan akrabalarımın ise doğal olarak görüntülere beş dakika dayanabileni görmedim. Babam videoyu başlattıktan itibaren iki dakikada bir çıkıyordu millet odadan. İşte bu durum benim ilk travmatik tecrübemdir gözümde. Gören kaçıyordu o kasedi. O kadar rezalet geçmişti.

Zaman geçince sonra kasedi imha ederek, çocukluğumun utancını temizlemiş gibi hissettim...

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema

BAK!

Ve işte şimdi
Ve işte yine
Ve buradayız
Tüm kayıp benliğimizle...

Bak! Yalnızlıktır adım benim.
En kara gece gibi kara
Gözlerinde saklanır gibi ıslak
Ayuçların kadar soğuk
Dudakların kadar sıcak!

Bak! Yaşamak değil bu
Kaçarak hep köşe bucak...
Defalarca adımlanmış sokaklarda
El ele, yalınayak, çırılçıplak
Bir ölü gibi uzanarak...

Bak! Bir şarkı söylüyorsun gizliden
Duyuyorum bin mil ötenden!
Şarkıya sarılmak ne büyük günah...
Çığlık çığlığa, feryat figan
Bağırır gibi ama susarak...

Bak! Bir satranç tahtası şu hayat
Oyunun sonu şah ve mat.
Atı file, fili vezire kırdırarak
Dostu dosta, aşkı aşka vurarak
Seni benden alıp, bir kutuya koyarak...

Bak! Çünkü görmüyorsun işte.
Üstelik yirmilerindesin daha
Uzun bir yaşam var önünde
Sense bir parça toprak, elinde
Bekliyorsun ona karışmayı belki de.

Bak! Yemyeşil şu ağaçlar,
Taptaze şu fidanlar, sağanak yağmurlar
Bulutlar da bembeyaz, bir tavşan kadar
Ve çocuklar neşeli, bir akşamüzeri
Gidiyorsun, gözlerini yerden ayır biraz...

Bak! Şimdi dönüş yok düne.
Tükettik ne varsa dilimizde
Sözcükler çekiç, bizler camdık
Alaycı kahkahalarla parçalandık
Bin parçadan bir bütün olamayız yine.

Ve işte şimdi
Ve işte yine
Ve buradayız
Tüm kayıp benliğimizle...

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
VETERİNER FAKÜLTESİ
4.Sınıf

YANAN GEMİLER

Hayata küsmeye üç dakika kalmış
Her gün bir kişi daha eksildi
İssiz hayatımda
Anason kokusu hüküm sürüyor saçlarımda...
Kimsesiz gözlerim bir dakikalara takılı kalmış
Ümitler tükendi artık
Gemi yürümüyor, her şeyimi kaybettim
Tükendi duygular, yandı gemilerim...
İnce bir sızı girdi kapıdan
Ürperiyorum çaresiz bakışımdan
Her an bitiyor, geçip gidiyor
Kalbim, vakit geldi, kanat çırpışından
Havalanan yapraklardayım,
Tükendim, kaybettim albayım...

***

Yokluğuna yıldızlar şahit bu gece
Keman ağlıyor kalbimdeki sensizliğe
Bir huzur kat, sesim ol haykırışım denizlere
Sana hasret şu yüreğime ilaç ol benliğime...

Bilir miydi o bakışlar yazılan şiirleri
Sonbaharda her yaprak sen kokarken
Kim der ki umutsuz da olsam her günüm sen kokar
İnanmalı mıydım bir gün seversin gülüşümü
Ne yazık ki "imkânsız" kelimesi sen oldun gidişinle
Yine hiçlik dolu hikâyeler doğdu rüyalara yazılanlardan...
Kalbim, vakit geldi, kanat çırpışından
Havalanan yapraklardayım,
Tükendim, kaybettim albayım...

Mazlum Ali TÜR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Mühendislik Fakültesi
Elektrik-Elektronik Mühendisliği
4.Sınıf

BİR TEMBEL BULUT

Tembel bir bulutum ben
Damlanı ağır ağır düşüren, düşündüren
Ve yağmura çeviren, tembel bir bulutum.

Anlatamam ki ben kendimi
Yaşayamam maviye elverişsiz çorak arazilerinde
Ben elma kokusu olmayan yerde yaşayamam ki
O ıslak ve loş kalabalıkla canlanan pazar yerlerine benzer hüznüm
Bir eli yalnızlığın
Ne yüzü, ne gözleri çağırıştırır bir yağışı
Ben yalnızlığın yağışıyla canlılık bulan
Ben karanlığa dönük yüzüyle
Ben, tembel bir bulutum
Ağır ıstırak yağışlarım sonbaharını
Koyversen gidecek olan
Ve dönmeyecek olan ben...

Kırmızı bir şarap kokusuyum yağarken günyüzüne
Dolunayın mavi yeryüzüne dönük yüzüm
Bazan olur ben siyahım
Bazan olur ben lekeli bir simayım
Tembel bir bulutum tarihi bir kalıntısıyım
Şehirden uzak, insanlardan uzak
Kayboluşuma dönük yüzüm.

Bir mezarlık ortasında gizem kazanmış
Ve gizde kalmaktan ileriye gidememişim ben
Bir bulutum da sanki
Göğe salınan balonlar bana hiç ulaşmamış
Hiç dokunmamış yağmurlarıma...

Tembel bir bulutum ben ulu orta
O yüzden yağışlarım seyrek
O yüzden yağmam dağ yamaçlarına.

Bir ahtapotun kendini araması neyse
Bir fırtınanın kendisini alıp götürmesi neyse
Bir bulutum bulut olmaktan ileri gidememesi neyse
Öyle tembel, öyle ezbere, öyle huysuz ve...

Ve sonsuz gökyüzünün anlamsız kalabalığıyla
Bir bulutum ben
Bir bulut olmaktan ileri gidememiş tüm bulutlar gibi...

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ
Gazetecilik Bölümü
4.Sınıf

ZEYTİN DALI

Cesaretin gözü kör olsun,
Pek uğramaz benim sokağa.
Ne de duymamışım sesini uzaktan,
Bir dem kendimi bilge zannederdim ya ona gülüyorum.
Gülüyorum ya, gözlerin geliyor aklıma,
Sonra kayboluyor,
Sıkıca sarılıyorum dumanına o zaman, kayboluyor.
Sende bana ait şeyler var,
Sadece benim gördüğüm, benim bildiğim şeyler.
İki parmağının arasındaki nasırlar benimdir.
İlk ben fark etmişimdir ki, bu denli aşığım.
İlk benim keşfimdir, nereye dikmeli şu bayrağı,
Ne isim vermeli?

Kara bir şey yazıyorum,
Koyu bir şey, hiç yeltenme göremezsin.
Ki sen bilmezsin ya,
Ki senin hiç haberin yoktur ya yangından da,
Batan gemiden de.
Mürettebata ne yalanlar söyledim bir bilsen,
Ah işte bir bilsen senin için ne kelimler tükettim.
Şimdi oyulmuş bir balkabağı gibi gülümsüyorum,
Evet, gülümsüyorum,
Gözlerin geliyor yine aklıma, kesmelisin şunu.
Ya da bilmiyorum bir türkü yazılmalı,
Bir türkü yazılmalı bilinmeyen tavırlarından,
Bir asillik var ya sende, bir kısrak gibi duruyorsun.
Durup ince bir eli bana aşk diye sunuyorsun.
Alıp seneler için okşuyorum.

Bir dümenim var, bin kulaktan geçti de yakalanmadı,
Gülümsüyorum düşündükçe,
Pek de nazlı yalan değildi.
Şu zavallılar, mayhoş şarap kadehlerinde tükeniyor,
Evet, şunlardan bahsediyorum hani biz olanlar.
Gülümsüyorum ya sizlere, ellerimde zeytin dalı,
Fakat aklımın ücra köşesinden alıp getiriyor yine seni.
Şu kin benim değil, şu kin.
Kibrimden vurma beni bir fiskelik canım var.
Al koynuna, besle, şu kaburgamın yarası senden.
Gökyüzümsün ya, rengini denizden biliyorum.
Şu alacakaranlık, şu yaban mersini gözaltlarından...
Şu zarif bileklerde, şu karmaşık tellerinde
Asilzade edalardadır bildiğim.
Ah şu Ferhat sabrına ne çektirdin!

Elcan BAYRAM

HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ

Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Bölümü

3.Sınıf

KULUÇKA

Bir gölge sigara çıkarır gömleğinin cebinden Venüs,
Güneş yakar ucundan, hızla,
Aydın bir stile desenlenir ufuklar,
Bu hepsinden başka;
Tohumu serpilir mekânsız bir aşkın,
Kuluçka!

Bir kadem ilerisi zemheri...
Çirkin gülüş, yakışıklı gülüş olacak az sonra...
Acıyla gülmeye heveslendiğim günden beri,
Kana kana susayarak,
Serapsiz çöllerde vaha aradığım o günden beri,
Her günüm usturupsuz,
Her gülüm serseri...
Kuluçka!

Sanki hin bir hali var bu akşam zifiriliğin,
Puslu havada pusu kuracak atmaca,
Masum bir bildircin havalanacak,
Yolunda bir fısıltı esecek biteviliğin,
Her şey gibi hayat da kurmaca...
Bir sır verecek kulağına ölüm,
Yazısı kara kaderin.
Bu akşam ölüm bile harika,
Sıra sıra hüznler vuradururken,
Bi-çâre kumsallara,
Aşk kelepçe gönle,
Ne yapsan nafîle...
Süslü bir Azrail inecek yedi kat semadan,
Soğuk yüzü gülümseyen musalla,
Kefen marka.
Kuluçka!

Yusuf GÖKBAKAN
ELAZIĞ LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

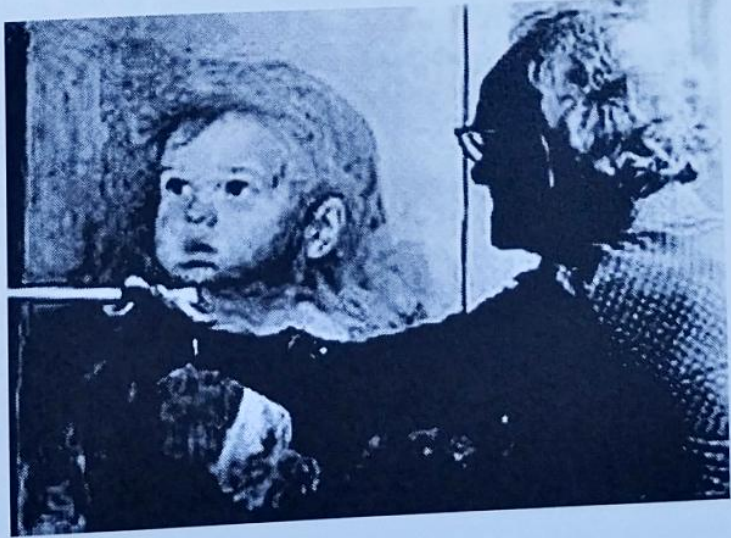

ENKAZ

Kırmızılığın gölgesinde siyaha saplanmış bir ruh...
Kırmızı iki adım ötede...
Düşünceler kilometrelerce geride...
Duygular ani değişimli mevsimlerde volta atmakta...
Düşler maviye aç bir kara parçasında tutsak...
Değerli değersiz her şeyim düşman bana,
Kadehlerimin son yudumunda mutsuz sonsuzlar hatta
Gözkapaklarımın arkasında onca sel felaketine rağmen,
Yıkamadığım bir kent taşıyorum...
Her şey üzerime yıkılıyor neden sonra...
Ben enkaz altında kurtarılmayan tek mahsurum.

Sonra,
Kendimi hayal ediyorum
Adı bilinmez bir şehirde kendimi görüyorum yalnız.
Yere saplanmış hareketsiz,
Bütün duygulardan yoksun,
Ağlayamıyor, gülemiyorum.
Yok olmuş gibiyim ama yaşıyorum.
İki damla gözyaşı döküyor ve şaşıyorum.
Biraz geçiyor zaman, ben geçiyorum zamanın silsilesinde
Elinden oyuncuğu alınan çocuk gibi başlıyor ağlamaya ve şaşıyorum.
Yüreğinize aklar düşse de,
Hayata inadına bir gülüş bırakıp gidin bu şehirden.
Hatırı kalır elbet her gülüşün gölgesi anılar içinde,
Unutulsa da yüreğiniz başka yüreklerde...

Murat KULATU
SIİRT ÜNİVERSİTESİ
Hemşirelik Bölümü
2.Sınıf

HEP

Bir deli çocuk büyüttün sen benden

Ağlamayı unutturup...

Gözlerime turuncu güneşleri

Ellerime sonsuz yazları bıraktın

Veda ettim sen öncelerine

Çengiler gibi her gün

Düğün kurdum sen günlerine.

Hep böyle sandım,

Hep sandım

Hep...

Bir deli rüzgâr biçmeye kalktın ardından

Kollarımı bağlayıp

Ayaklarımdan zincire vurdun

Yetişemedim gölgene.

Gözlerimde turuncu ağıtlar

Hayallerime sonsuz kışlar

Vedalar ekledim mısralarıma...

Döndüm yeniden çocukluğuma

Hep orada kalmalıydım.

Hep çocuk

Hep...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ

Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi

Edebiyat Öğretmeni

DERDESTE SİTEM

Çırpındıkça acıların daha fazla çıkacak ortaya... Çünkü zararlı bir minnet duygusunun esareti-
ndesin. Beni hiçbir zaman anlamayacaksın. Çünkü yalnızlığın ışığında yıkanmadı aklını. Yalnızlıktan
korktun ve nihayetinde inandıklarını, bildiklerini tamamen emdiğinde, cahil bilgelerine sığınacak ve
konuşa kadar inanarak tatmin olacaksın...

Nerede başladı bilmiyorum yüzündeki bu ifadeyi takınması... İçinde bulunan büyük korkuyu
dışına vuruyor; gizlemeye çalıştıkça daha da belirgin hale getiriyor ki sanki zorla bir mimiği
yüzüne yapıştırmaya çalışıyormuş gibi duruyordu. Kendini güvende hissetmek için daha bir çılgınca
saldırıyordu maddesel yatırımlara. İçindeki korkuları ve ezginliği daha fazla paraya sahip olarak yene-
bileceğini sanıyordu. Hâlbuki korktuğu hiçbir şey parayla satın alınacak ya da para ile kendinden uzak-
laştırılabileceği şeyler değildi.

Güçlü olduğunu sandığı konulardan konuşmayı tercih ederdi. Fazla söyleyecek sözü olduğunu
sanmıyorum. Çevrenin ona verdiği genel öğütlere tutunup; yaptığı her davranış daha fazla sakınmak
ve korkularına sarılmak için yeni sebepler yaratıyordu.

Gaflet bastı seni, kurduğum ekmeğin kapılarından yemlenen bir densiz olduğunu unuttun. Ne
olduğunu bilmez ne oldum delileri gibi çığlık atmaktasın. Bu ahmakça kibire sahip olmadan önce neye
sahiptin aziz dost. Ufkunda yaktığım kibritin alevi sönünce ışığında gördüklerini unuttun mu? Sana
cehaletini öğretmiştim. Kendi cehaletimden örnekler vererek. Şimdi gittikçe büyüyen acizliğim öğren-
diklerimden besleniyor. Görüyorum ki sen benim döktüğüm kırıntıların dışında bir arayışta değilsin.
İnsan olmanın doğasında boğulmaya devam edeceksin.

Ben de bir şeyler öğrendim sizden. Kıymet vermemeyi, değerleri mahvetmeyi öğrendim. Bağ-
rınızda şımanıklığa özenç varmış. Talan edecek bir alan kalmayınca başvurduğunuz ancak bir kaç ya-
lanmış. Ne yaparsan yap korkuyorsun işte. Başı sonu belli bir yarı açık cezaevine hapsediyorsun ken-
dini. Orada kendini abad etsen ne çıkar, bir gün gerçek dünyanın ağırlığı altında ezileceksin. Başında
söyledim ben bunları biliyorum. Üstümdeki dehşeti temizlerken siz yoktunuz yanımda. Hâlbuki an-
latmışım ihaneti. Görüyorum ki öğrendiklerinizi ilk önce bana karşı kullandınız. Ama yanıldınız. Çünkü
güneşi de biliyorum ben... Gözlerimi ellerinizle kapattınız diye karanlığa bürünmem. Sizin gücünüz
yetmez bana. Sizin işiniz ancak kulluk etmek öncü olana.

Söylesene aziz dost var mı vefasızlığının sana kârı. Unutsan bile bilenlerin ağzında gezecek
bana yaptıklarının inkârı. Yüzünü hangi şekle soksan sonunu hangi mertebede görsen çaren yok. İleri-
ye doğru her aldığın adımda daha büyük bir sıradanlığın içindesin. Korkularının içinde güçlü olduğunu
sandığın bir gündüz düşündesin. Ben bir eyvallah çekip eksilenlerimi yerine koyma gayretindeyim.
Sizin yaptıklarınızı ancak edebi bir metin olarak görebilmekteyim.

Kara koyundan kara süt çıkar diye söylesen de çaresi olmaz. Son olarak bil, cellâdın hayattay-
ken kılıç elindedir ama mezar taşında ismi yazılmaz...

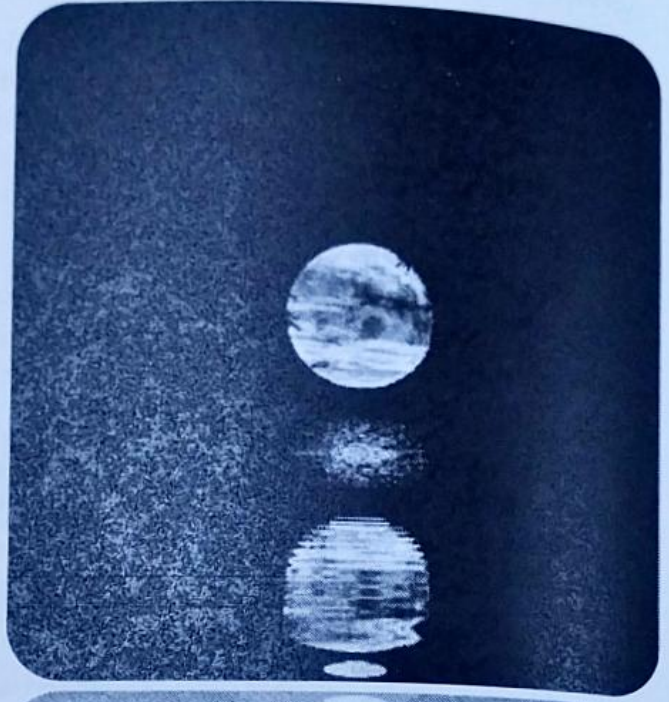
Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

AY SIĞINAĞI

Gitti herkes
 Yalnız ben kalakaldım.
 Yalnızlığı,
 Yıldızlayıp şöyle beş on dakika daha,
 Koluma takip vişne çürüğü
 Ötelenmiş bir yıldız,
 Çıkanım ben de
 Hayallerine boyanmış,
 Bu ızdıraplı odadan.
 Yosun tutan duvarlarına,
 Kış gibi titrek ve üşüyerek
 Bir öpücük konduraraktan...

Göğe uzanan bir selvinin dalından,
 Ay çekmeden daha sularını okyanustan,
 Sığınmak gerek ay sığınağına.

Sinema beni serçe bakışınla;
 Saçındaki firkete gibi,
 Tüm tutunuşum sana.
 Sana her dizelenişim;
 Çiçeklenişim sana, sonra ıtrılanışım.
 Verecek başka da bir şeyim yok sana
 Aslında şu haki ve buruk,
 Gülüşüm var bir de
 Gel taşınalım desem gök evimize,
 Çatısı bulutlardan.
 Sığasam saçlarını
 Taksam bir palmiye yaprağı, taçtan...
 Bu sarsak çatının altında
 Yağmur olsak.
 Bilirim sen umursamaz, ben umarsızım
 Benimki geniş bir hayal,
 Kısır bir umut
 Ve sağanak.

Yusuf GÖKBAKAN
ELAZIĞ LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

RÜZGÂR UYKUYA ÇEKİLDİ

Bu duvar, sert rüzgârı kesiyor; üşümüyorsun. Ben zaten rüzgârlı rüzgârsız üşümüyorum. Önemli olan senin üşümemen, bu hiç işime gelmez.

Ancak bu rüzgâr, farklı bir rüzgâr; adını kalu beladan kalma herkes biliyor; şimdiki zamana ait hiç kimse; benden başka. Ben biliyorum; hem de pek iyi biliyorum. Sana söyleyemem, kusura bakma; sen dahi olsan söyleyemem. Söylersem altında ezilirsin bu sırrın. Hem söylersem sır olmaktan da çıkar. Ezilmen hiç işime gelmez, ısrar etme n'olursun! Çok merak ediyorsan ölü bir ermişe sor! Her konuda emrine amadeyim; yalnız bu konuda benden medet umma! Ölü bir ermişe sor, gerçi onun da işaya yanaşacağını pek sanmıyorum. Sen yine de bir dene; belki içinin güzelliğine dayanamaz da söyler; bir kaç dize halinde:

Düştü;

Nehrin akıntısıyla gelen düşler vardı,

Daha iyisi değil!

Anlamışçasına bana dönüyorsun. Sağanak sinmiş gözyaşlarına. Bakışların çaresiz, daha çok pişman... Sus diyorum; rüzgâr uykuya çekildi, sırrı uyandırma...

Yusuf GÖKBAKAN

ELAZIĞ LİSESİ

Edebiyat Öğretmeni

L'AMOUR EST COMME LE
VENT, NOUS NE SAVONS PAS
D'OÙ IL VIENT.

BALZAC

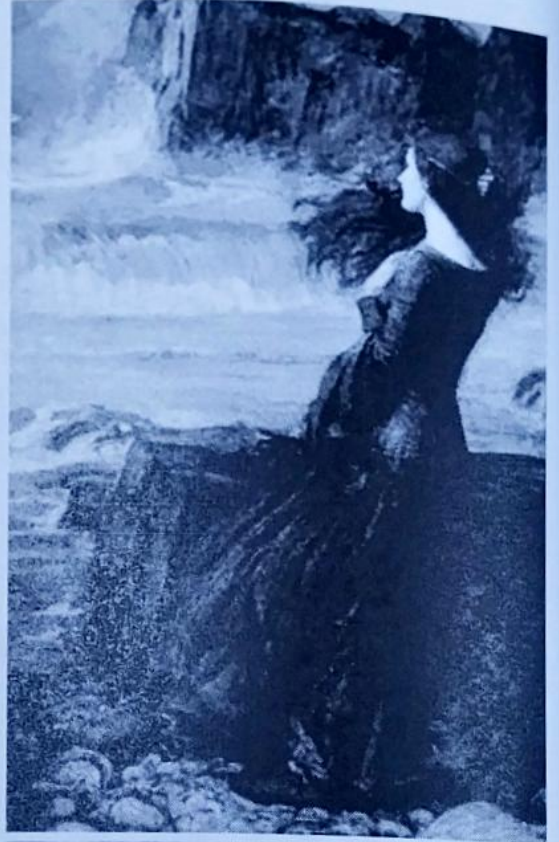
BİR DİLİM MUHTAÇLIK

Ve eğer bir gün çıkıp gidiverirsen aklımdan,
 Seni asla affetmem bilersin.
 Bir kör düğüm etmişsin beni,
 Beni senden başka kim neylesin?
 Biz umut dolu şiirler okuyacağız,
 Yan çıplak, terli terli,
 Gözlerinden okuyacağım açlığını,
 Tebessümünden anlayacağım tokluğunu,
 Bir parça peynir, bir dilim ekmeğin.
 Vallahi ben sevdim,
 Gözlerimin akı karası,
 Gözlerinin akı karasına kanışmıştır da,
 Ondandır görmezliğin.

Özlemek, zeytin göz,
 Babası müharebedeyken siska esmer çocuğun
 Bir dilim ekmeğe muhtaç elleri gibi.
 Özlemek, zeytin göz,
 Özlemek seni çirkin bir bedevinin
 Çölün ortasında serap düşlemesi gibi...
 Cemalinden bir tutam,
 Gülüşünden bir parça hatırlamak
 Ne zor,
 Ne kadar da az sıkışım ellerini.

Mevlana der ki,
 Vedalar, gözüyle sevenler içindir.
 Zira gönülden sevenler ayrılmaz.
 Giymişim gömlek misali kederi,
 Benim gözüm de.
 Gönlüm de sen,
 Söyle nereye gidebilirsin ki?

Elcan BAYRAM
HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Bölümü
3.Sınıf

BEN BÜYÜDÜĞÜMDE YEDİ YAŞINDAYDIM

Ben büyüdüğümde yedi yaşındaydım.
Saçlarım beyazdı
Annem yoktu.
Sen de yoktun
Başucumda bir çift baba gözü,
Ve boyası çoktan dökülmüş dört duvar.
Anladım ki,
Büyüme için bir sürü sebepim var.

Ben büyüdüğümde yedi yaşındaydım.
Ve beynim çıplaktı.
Masraf olmasın diye dünyaya
Hüznümü cennetten getirmiştım.
Ama, hiç ağlamamıştım.
Peygamber görse, bana ağlardı.
Ben, biraz çocuktum.
Ağlamamıştım.

Ben büyüdüğümde yedi yaşındaydım.
Sonra bir halt sanıp,
Biraz daha büyüdüm durup dururken.
Hayal kurmayı öğrendim,
Baktım, hepsi yıkılıyor.
Hayal kurmamanın hayalini kurmayı öğrendim ardından.
Sözler de verdim kendime.
Yastığa başımı koyunca uyuyacaktım.
Ne olursa olsun.
Doğurup doğurup sokağa fırlatmayacaktım düşlerimi geceleri.
Ne olursa olsun.

Ben büyüdüğümde yedi yaşındaydım.
İlk defa yedi yaşında tutmuştu babam ellerimden.
Mahalle pazarının yolunu tutmuştuk, bir Pazar akşamı.
Ben kendimi küçük sanırdım,
Her şey ucuzlamış, biz yerdeki elmalardan toplamıştık.
Ben kendimi küçük sanırdım.
Çok geçmedi fark ettim.
Elmalardan topladıkça,
Çocukluğumu satmıştım.

Ben büyüdüğümde yedi yaşındaydım.
Hep içinde aşk olan bir şiir yazmak istedim.
Ne bileyim.
Belki bir sevgiliye armağan etmek...
Uykusuz geceler buna müsaade etmedi.
Sonra Gazzeli bir yetim yazmak istedim.
İçimde öldürdüğüm çocuk buna müsaade etmedi.
Şu halimi peygamber görse, başımı okşardı.
Ben ağlardım.
Ama artık yedi yaşındaydım.

Saçlarım beyazdı.
Annem yoktu.
Sen de yoktun.
Ağlamanın manası desen?
O hiç yoktu...

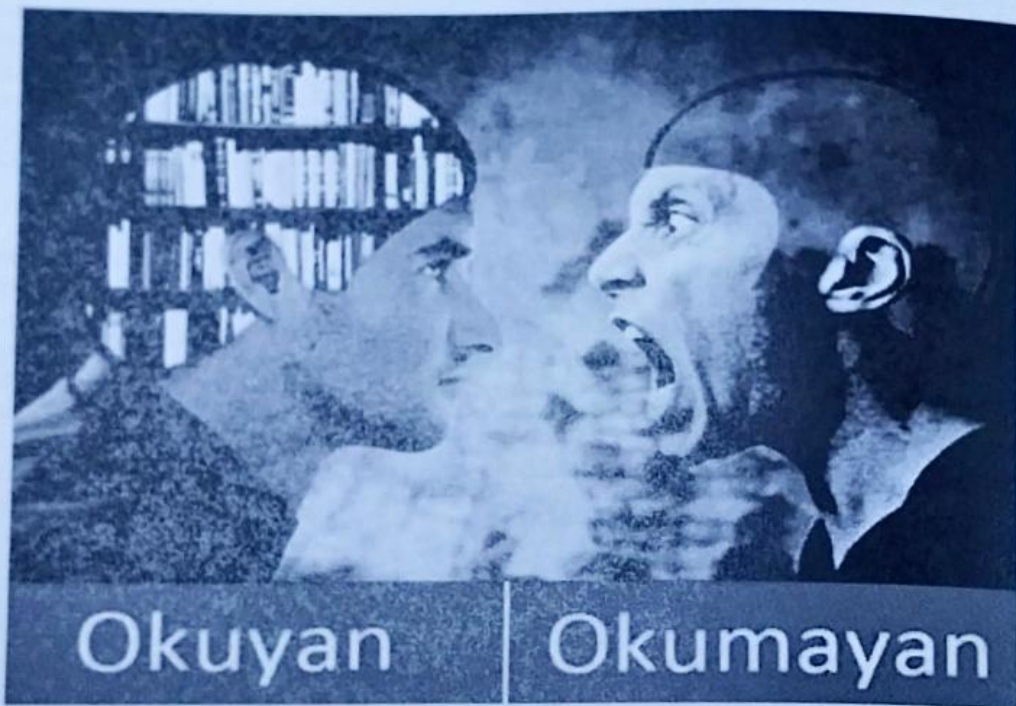
Ramazan TEKER
Din Kültürü Öğretmeni
ŞIRNAK

TEŞEKKÜR- BİRAZ DA SİTEM

Sevgili Galip Baldiran'ın deyişiyle sıkı, uzun ama bir o kadar da azimli ve başarılı kız bugün bu dergiyi bana bırakıyor. 'ADIM' dergisinde onun 4 yıllık bir emeği vardı ve belki de kariyeri için ilk adımıydı bu onun için. Önümüzdeki yıllarda onu bambaşka yerlerde göreceğimize can-ı gönülden inanıyorum. Değerli arkadaşım, belki de emektaşım 'Selin SIVARI'...

Tek başına 25 sayı çıkardı ve eminim ki bu hiç kolay olmadı. Belki de aynı sıraları paylaştığı (sözde edebiyatçı (!) insanlar tenezzül dahi etmediler bakmaya, okumaya, yazmaya.. Hayatında bir tane kitap, dergi okumamış ve "emek" nedir bilmeyen, edebiyat sıralarını işgal eden arkadaşlardan *utanıyorum*...

Editörümüz çok emek harcadı bu dergi için şimdi aynı emek ve inançla bayrağı onun elinden ben alıyorum. Kendisine ve Sayın Prof. Dr. Galip BALDIRAN'a bana güvendikleri ve inandıkları için çok teşekkür ediyorum.

Değerli ADIM dergisi okurları; gelecek dönem Selin'in tarzında olmasa da kendi tarzımı, mizacıma kattığım güzel sayılarda buluşmak ümidiyle...

Sevgiler, saygılar...

Çiğdem ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

HEUREUSE ET TRISTE A LA FOIS

Chers Professeurs et chers amis,

Cet écrit est le dernier de cette année, de ma période universitaire. J'ai commencé, dès mon arrivée à l'Université Selçuk, à écrire au seizième numéro de cette revue il y a quatre ans ; nous sommes au quarante-deuxième. J'ai écrit humblement tantôt en français, tantôt en turc. Sachant que ceux qui lisent mes textes soient peu nombreux, je ne me suis jamais découragée. J'écris seulement pour écrire, pour m'en libérer, pour briser leurs chaînes. Dans ce numéro, j'ai voulu partager mes sentiments avec vous, mes professeurs et mes amis.

Chers professeurs,

Tout d'abord, je tiens à vous remercier pour toutes les connaissances auxquelles vous avez contribuées. Limiter vos apports avec ceci, serait ombrager de grandes réalités : vos personnalités, vos expériences, vos savoirs, vos conseils tantôt d'un enseignant, tantôt d'un parent, tantôt d'un ami, votre mode de vie ont joué un grand rôle dans la formation de nos caractères. Avant de venir à l'Université Selçuk, je regardais la vie à travers une vision beaucoup plus restreinte que celle d'aujourd'hui. Pleins de préjugés m'étouffaient. Ici, j'ai eu l'occasion de pouvoir compléter mes savoirs et mes expériences, faire votre connaissance, contempler la vie qui m'entoure d'une perspective beaucoup plus large.

Chers amis, cela fait presque quatre années que nous nous connaissons. Le temps a passé en un clin d'œil. Dès le premier jour de classe, je vous ai aussitôt tous aimés, ainsi que les autres de la faculté telles que Büşra, Zeynep, Ceren, Merve, Izzet, Elif, etc., que j'ai connus plus tard. Vous êtes non seulement mes amis, mais aussi mes enfants. Tantôt, nous avons ri, tantôt nous avons pleuré. Nous n'avons pas seulement partagé nos casse-croûtes, mais aussi nos soucis, nos confidences, nos joies. Pour ma part, j'ai passé d'inoubliables moments avec vous tous que je garderais en souvenir pour l'éternité.

Nous avons tous beaucoup travaillé. Nous avons parfois passé des nuits blanches la veille des examens. Les bonnes notes nous ont réjouies tandis que les mauvaises nous ont attristées. Finalement, nous sommes parvenus à ce beau jour. Je vous félicite tous et vous souhaite une bonne continuation !

Je me trouve dans une étrange situation : je suis heureuse d'avoir réussi à finir mes études universitaires dont je rêvais tant, mais je suis triste de devoir vous quitter. Vous allez me manquer ? Qui sait, où et quand les chemins du destin nous croiseront ?

Le 10 mars 2017.

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

HAYAT FUTBOLA BENZER FENA HALDE

Sana çocukluğumun geçtiği mahalleyi, top oynadığım dar sokakları ve ilk defa düşüp dizimi kanattığım kaldırım gösterecektim. Eğer kentsel dönüşüm yasası çıkmamış olsaydı.

"Seni bulduğumda şans konusunda jübile yaptım." dedi futboldan hiç anlamayan kadın.

Aşk; ofsayt bayrağının kalktığını görmeyen futbolcunun tribünlerle paylaştığı gol sevincidir.

Kırmızı kart görünce sahayı terk etmeyen futbolcu gibiyim. Sahadan ayrılmak istemiyorum ama kendi takım arkadaşları bile sahayı terk etmemi bekliyor.

Helikopterle sahaya indirildikten sonra kendi jübile maçında kendi kalesine gol atan futbolcunun hüznü var üstümde.

Hayat Almanya milli takımı, bense Almanya deplasmanındaki San Marino.

Bağırmanın taraftarı dışlamak ön yargılardan sıyrılamamaktır. İçinde fırtınalar kopsa da dışardaki rüzgâra kendi kaptırmak zorunda değil sonuçta. Hiçbir yere gitme bağırmanın taraftar, sıradaki gol de sana gelsin.

Masanın üzerinde duran vazoyu top oynarken kıran çocuğun masumluğu ve korkusu var üzerimde. Birazdan kafama doğru gelecek terliği bekliyorum. Bir yandan da vazo enkazını ortadan kaldırmaya çalışıyorum.

Maçın normal süresine eklenen 6 dakika gibi değerli hissediyorum kendimi. Ama maç 4-0 devam ediyor.

Küçükken hep futbolcu olmayı hayal ediyordum. Büyüdükçe teknik direktör olmaya evrildi hayallerim. Şimdiye veteranlar maçında göbeğimi sallaya sallaya iki şut çeksem tatmin olacağım gibi. Hayat işte. Hayallerimizden bile geliyor.

Mahallede maç yaparken dizi yırtılmış onlarca pantolonum vardı. Bir de annemin alıp diktiği Galatasaray amblemli yamaları...

Maç 90 dakika, maç yorumu 1 hafta.

Sevdiğin kadının gülüşü = Deplasmanda kazanılan penaltı.

Yakın tarihin modası ofsayttan anlayan kızlar şimdi halı saha maçlarında defansa çağırılıyor.

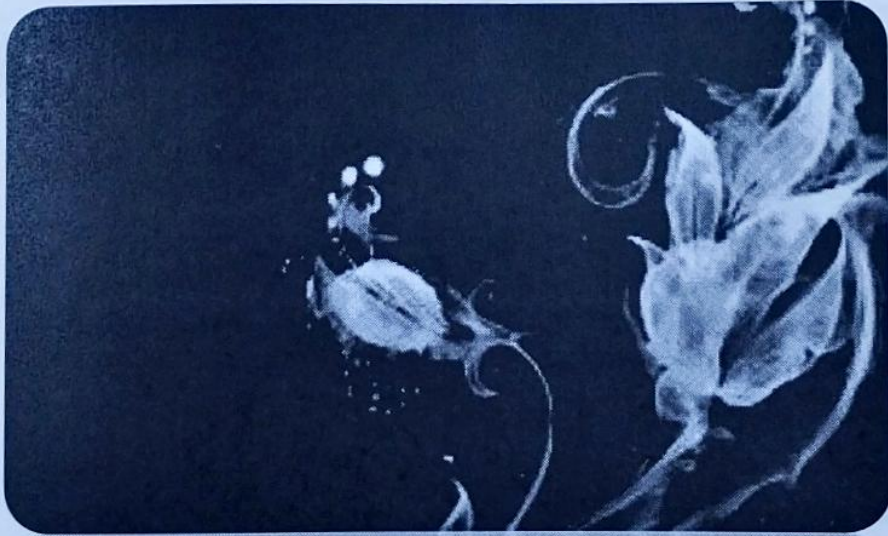
(muzu bıçakla soyan adam)
Sami KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

ÇİÇEKLERİ OCAKTA UNUTTUM

Bir yazmak geliyordu, yaşamaya tercih ettiğim... Bir yazmak, nefes almak gibi... Ardından çaydanlıklar karıyor ve tenceredeki yemeklerin dibi tutuyordu. Ardından, insanlıklar karıyor ve pencerenin önündeki çiçeklere gebe saksıların dibi tutuyordu. Bir şehirle yarıştıyordum o esnada, bir şehre düşen damlalarda ben yaşıyordum... Yaşamak yerine, yazıyordum. Sanatsal değeri olmayan ucuz bir şیره, pahalı elbiseler dikip onu güzel kılmaya çalışmak ne fayda...

Sevginin adı geçen tüm satırların, yağmur altında akan mürekkep-rimelini silmeye yarayacak bir his arıyordum... Ankara'ya yakışıyordum. İç sesim diyordu ki, başkentte kal başka kentlere düşme-sin yolun. Bense inadına, yollara düşüyordum. Hala eşlik etmeye çalışıyordu zamana yenik düşen, bir parça kokun. Zamanı parçalıyordum hayata geçirmediğim milyonlarca plan için. Parçalanıyordu zamanla içim. Pencere önlerinde, dibi tutan bir saksı gibi hissediyordum. İçimdeki fırtınalarla şیره yazmaya kalktığım anda, kendimi, uçan kağıtlara bakarken buluyordum. Bu gece güneş yok. Bugün ay batırını da izleyemedim. Bugün, ben Ankara'yım. Senin yolunu ise çoktan kaybettim... Kararan insanlıklara ışık tutamıyorum. Derinliklerine güzellikler sakladığım okyanuslar kurumuş, oysa ben dört elle sarılırdım denizlere. Bana kucak açan bir denizin var olduğuna, artık inanmıyorum. Atmosfere değen fakir bir sanatı hayal edip mutluluk hissiyle dolan bir kalbim vardı üç sene önce. Şimdilerde kendi gülüşlerime bile, yabancılık çekiyorum.

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

BİR DOST ADI RÜZGÂR

Saat 11 gelgitinde

Parmak uçlarımda kalem izi

Rüzgâr senfonisine başladı

Notalar karışıyor ara sıra olsun

Ara verdi konserine...

Çağırıldı beni uzaklardan

Bindim rüzgârla birlikte

Dolaşıyoruz gece gece

Beton demir yığıntılarında

Herkes inzivaya çekilmiş...

Çubuk krakerdeki tuzlar kadar

Yanık otellerin ışıkları

Yol göstermeye çalışıyor ışıklar

Sekiz çizenlere...

Sahilde yürek sancularına

Biraz alkol

Ve yanında ağlamayı ağırlayan

Şarkılar...

Bizi takip ediyor dişlenmiş ay

Gözümüzün çıplaklığına şahitlik ediyor

Ay mektup yazmasın sahibine

Telaşla kavrulmaya başladı rüzgâr

Saat yarınlara kafa tutmuş

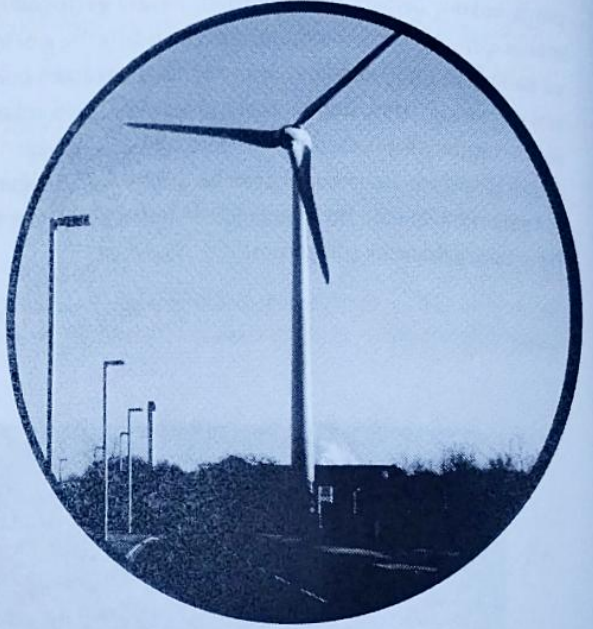
Vardık ruhsuz beton kutuların arasına

İkimizde tatlandırdık kendimizi sıcacık yatağımızla...

Onur MOCU

İZMİR KONAK 50.YIL ANADOLU LİSESİ

11.Sınıf

DÜNYANIN EN UZAK MESAFESİ

İki kolun aynı anda saramadığı kadar uzak,
Bir adımda varamadığın yer kadar,
Tek hamlede dokunmadığın şey kadar,
Ve dünyanın en uzak mesafesidir bu.
Birbirimizi göremediğimiz her yer gurbettir.
Şimdi bana bir göç gerekir,
Gözlerinin güneşiyle ısıttığı iklime...

Kimseye söyleyemediğim bir yer var içimde,
Bazı geceleri yangınlı.
Perdeleri üzerime çekip,
Ara ara çocukluğumu yakıyorum.
Bazı geceler bazı parklara,
Ağlayışlarımı gömüyorum.
Bazen, sadece üşüyorum.

Biliyor musun?
Burada havalar,
Senin olmadığın her yer kadar soğuk.
Yapraklar ağaca alkış tutmayı bıraktı.
Kara bulutlar indi dağlardan şehre.
Kuşlar, farklı yerlere kaçışmaya başladı.
Yağmurdan kanatları ıslanmıştı.
Buğulanmış camın omzuna,
Başımı yaslayıp ağladım.
Yağmur damlaları ve gözlerimin,
Pencerenin üstündeki dansını izledim.
Sonra onların birinde gözlerin belirdi.
Yenildim.
Çok ağladım,
Çok ağladım.
Kazağımın bileğine yüzümü silip,
Yalandan bir ciddiyet yapıştırdım yüzüme.
Doğrudum.
Hiç anlamadığım konular kadar anladım.
Seni unutma ihtimalim,
Bütün kuşların boğularak ölmesiydi.

Ramazan TEKER

YORGUN

Yorgunum.
Yorgun olduğumu anlatamayacak kadar yorgun.
Allah'im kolların neden yok?
Sadece kolların olsaydı da inanırdım sana.
Hiç değilse gözyaşlarımı silemez miydin Allah'im?
Paylaşacak bir acı yoksa ortada,
Bıraktığın yerde sevmek pek moda değil.
Acıyı bölüşmek ve yalandan
Dinler gibi kafa sallamak dışında.
İstemeyerek de olsa
Şirk dolu bakışlarla sevişmek gecenin koynunda...
Katlanmak zorunda olduklarımızı biliyorsun,
O ayrı.
Benim ise tek bildiğim günah;
Senin özgür bıraktığın güvercini
Gönlümün kafesine hapsedip öldürmek...
Güya hümanist satırlar yazmak,
Geceleri cam kenarı üşütmeleri,
Işığı yanan evleri görünce içime çöreklenen huzur,
Annesiz evlere bir anne duası sonra...
Benim ise tek bildiğim günah;
Akşamdan kalma bir baş ağrısı
Ve ara ara
Babamı alırsan ne yaparım sancısı.
Velhasıl!
Çok güçsüzüm Allah'im.
Bombalarla yıkılmış bir evde,
Arada kalmış bir oyuncağım ben.
Üzerim kir, pas ve ter.
Ahval, cehennemden beter...
Ve içimin hücreleri çoktan ölmüşken
Bütün dramatik olaylara
Göğüs germemi bekleme benden.
Yaşamak; savaş çılgınlıkları arasında,
Radikal bir seksek oyunudur.

Ramazan TEKER
Din Kültürü Öğretmeni
ŞIRNAK

Tristram Shandy Beyefendi'nin Hayatı ve Görüşleri - Laurence Sterne

Tristram Shandy Beyefendi'nin doğumunu anlatmak için yola çıkan kitap Tristram Shandy Beyefendi tarafından annesinin karnında yazılmaya başlanır. Ancak konu o kadar dallanıp budaklanır o kadar farklı yönlere uzar ki Tristram Shandy Beyefendi bir türlü doğamaz. Eğer Tristram Shandy Beyefendi'nin Hayatı ve Görüşleri kitabı sizin de elinizde varsa ve hala "Hep Okumuş Numarası Yaptığın Ama Artık Gerçekten Oturup Okumanın Zamanı Gelmiş Olan Kitaplar"ın olduğu rafta duruyorsa lütfen Laurence Sterne'e bir şans tanıyın. Daha sonra teşekkür etmek için bana uğramayı unutmayın. Unutkanlığın bir çeşit hafıza kaybı olduğunu da aklınızdan çıkarmayın.

Kırmızı Leke / Kızıl Damga - Nathaniel Hawthorne

Amerikan edebiyatının başyapıtlarından bir tanesi olan, toplumsal baskıyı ve aile kavramını sosyolojik ve psikolojik olarak da kurcalayan, orijinal adıyla "The Scarlet Letter". Kimi zaman kendinizi Arthur Dimmesdale yerine koyar, kimi zaman Hester'e müthiş bir saygı duyarsınız. Bu kitabı okuduktan sonra toplumda kadının yerini bir kez daha sorgulayacaksınız.

Guguk Kuşu - Ken Kesey

Bir akıl hastanesinde geçen olayların anlatıldığı bu kitapta, ceza evinden akıl hastası rolü yaparak kaçan; akıl hastanesine yerleşen ve oradaki hastaların da kendisi gibi rol yaptığını gören bir kahramanla karşılaşacaksınız. Yazarın betimlemesi çok güzel olduğu için, okurken, hastane gözünüzün önünde canlanıyor. Çok acı olaylar üst üste gelerek devam eden bir heyecan ve acıklık sağlıyor. Akıl hastanesinde olup ama deli olmayanların dilinden, gözünden; çalışanları ve hastaları gözleme imkânı buluyoruz. Haksızlıklar ve yanlışlar göz önüne serilmiş... Toplumdaki baskının insanlar üzerindeki etkisi hastane ortamında mükemmel bir şekilde anlatılmış. Hastane yönetiminde bulunan otoriter bir hemşire ile hastalar arasındaki olayları anlatan bu romanda, yazar, hastaneyi devlet yönetimine benzetererek okuyucuya aktarmaya çalışıyor. Yazar aslında ana tema olarak "asıl akıl hastaları hastanenin yönetimindeki yöneticilerdir" mesajını okuyucuya aktarıyor. Bir akıl hastanesinde neler yaşanabilir, dostluklar kurulabilir mi gibi naif soruların cevaplarını bulduğumuz, kendimizi kahraman gibi hissettiğimiz harika bir roman.

OTAĞ

Sevgilim, işte eylül
Ve işte senin usul usul seğiren yüzün.

Zaman ki sonsuzdur
Bitmemiş şiirler gibidir.

Bazı hüzünleri
Bazı nehirleri tutup anlatmak gibidir.

Biz ki zamanı tırnak içine alıp yaşadık
(İsteğin bulanık kıyısında).

Bundan değil midir bizim aşkımızda
Sürekli bir akşam hüznü vardır.

İlhan BERK (1918-2008)

CHAPITEAU

Ma bien-aimée, voilà le septembre
Et voilà ton visage qui frémit légèrement

Le temps est sans fin
Comme les poésies inachevées

Comme on s'efforce de raconter certaines rivières
Certaines tristesses.

C'était nous qui avons mis le temps entre guillemets
(Sur la rive de l'envie floue).

C'était pourquoi, n'est-ce pas, notre amour avait sans cesse
Une tristesse d'un soir.

İlhan BERK (1918-2008)

Traduit par: Galip BALDIRAN

Şenirli EN RENKLi Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

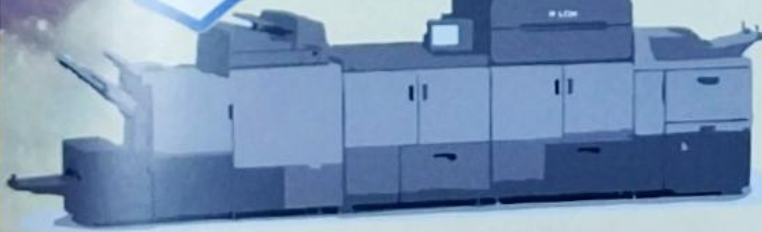

Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100
33x70 cm Baskı

Her Türlü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBiL
DijITAL

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horozluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 43

ADIM©

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Çiğdem ÇATAL

Yayın Yönetmeni

Emre KURNAZ

Yayın Kurulu

Çiğdem ÇATAL

Emre KURNAZ

Selin SİVARİ

Doğukan CANBAY

Büşra AĞÖREN

Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adim.dergi@hotmail.com

Dizgi

Çiğdem ÇATAL

Satış Yeri: Makro Kitapevi -Selçuk Üniversitesi
Gökkusağı AVM Girişi

Baskı ve Cilt

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri

Ferhuniye Mh. Sultaşah Cd. No:30/A KONYA

Tel :0.332 350 2171 Fax: 0.332 350 7121

KONYA-EKİM-2017

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
KIZIL GELİNCİK	EMRE KURNAZ	3
101	DOĞUKAN CANBAY	4
DAHİ MÜZİSYEN 'BEETHOVEN'	BÜŞRA AGÖREN	13
GÖNLÜMÜN GERİLEME DEVRİ	DOĞUKAN CANBAY	14
RUY-İ DENİZ	SERKAN BAŞ	14
KIR MASALI KADINI	DENİZ TUER	15
ÖLÜ SAHNE	SERGEN GÖK	16
BEN GİDİYORUM DOSTLAR	YOUNOUS ADOASOTİ	16
İNSAN NASIL BİRİYLE EVLENMELİDİR?	YOUNOUS ADOASOTİ	17
KÖYDEN NEW YORK'A SANAT	ÇİĞDEM ÇATAL	18
GECEYLE GELEN	SELİN SIVARI	21
DAVUT, GOLYAT'IN KAFASI İLE CARAVAGGIO	ERÇİM GÖKMEN	25
A NOUVEAU A L'UNİVERSİTE SELCUK, A NOUVEAU PLEINE D'EMOTIONS	KIYMET AVCI	26
AL RENGİ	SERGEN GÖK	28
KOKOREÇ	EKREM AKSU	28
AŞK YÖRÜNGESİ	BÜŞRA ÇAKIR	29
DUA SERENATI	MEHMET ÖZCAN YADSIBAŞ	30
İKİLİ İLİŞKİLER ÜZERİNE	ELCAN BAYRAM	31
LE JEUX DE CET MOIS	EDİTÖR'DEN	34
KAÇ ŞEHİR VAR ARAMIZDA	OYA UYSAL	35
COMBIEN DE VILLES EXISTENT – ELLES ENTRE NOUS	TRADUİT PAR GALİP BALDIRAN	36

Sevgili Adım Dergisi Okurları..

2017-2018 eğitim öğretim yılındaki ilk sayımızla tekrar sizlerle. Bu sayımızda da bizleri yalnız bırakmayan değerli yazarlarımıza ve sevgili okurlarımıza teşekkürlerimizi sunarız.

"Bir ölüm vefalı, bir de sonbahar..." demiş, zarif düşünceli şair Cahit Zarifoğlu. Yılın hep bu zamanları çıkıp geliverir hüznün mevsimi sonbahar. Belki de yaşattığı hüznün yüzünden güzeldir.

çiçekli badem ağaçlarını unut

dağmez,

bu bahiste

geri gelmesi mümkün olmayan hatırlanmamalı

ıslak saçlarını güneşte kurut

olgun meyvelerin baygınlığıyla parıldasın

nemli, ağır kızılıtlar...

sevgilim, sevgilim,

mevsim

sonbahar...

Nazım Hikmet

44. sayımızda tekrar görüşmek dileğiyle,

Mutlu kalın...

Adım Dergisi

Yayın kurulu

KIZIL GELİNCİK

Önceleri gözlerim yaşlıydı ama kimse ne bilirdi ne de görebilirdi. Yağmur hiç dinmeden yağar, gök gülümseyen yüzünü asla göstermezdi bana. Daima düşer, demir gibi saplanırdı bacaklarıma kaldırım taşları. Başlarda küçük bir çocuğun bisikletten düşmesi gibi yarama bakar sızlanırdım ama sonraları bu duruma alışık olduğumun farkına varmıştım.

Kendimi artık böyle kabullendiğim günlerin yorgunluğuyla sürünerek gittiğim yolda karşıma çıkan bana doğru uzanmış olan ipek kadar yumuşak ve bir o kadar da zarif, tırnakları kızıl gelinciğe boyanmışçasına muazzam bir seyir sunarken parmakları o kızılığa incecik birer dal olmuştu ve incecik bileğinden gelen yasemin kokusuyla başımı döndüren, içimdeki tutkuyu gözlerimde parlamasına sebep olan bir el. Önce beni düştüğüm yerden kaldırdı sonra bana hayal kurmayı öğretti. Onunla anladım ki ben ondan önce hayal kuramıyordum ve elimi kolumu bağlayan her şey bıçak gibi kesildi en önemlisi de gökyüzünün bana gülümsediğini gördüm.

Artık düşmüyorum, dizimi kanatan kaldırım taşlarının yerini onunla attığım her adımda yeşeren umutlarımın tohumları aldı. Tam olarak çok sevdiğim bir şarkının sözleri olup içime işledi...

"Dumlu dumluymuşsun yüreğimde,

Kımıl kımılmıydın bileklerimde. "

"Türkü olmuşsun, umudummuşsun

Ellerimde gözbebeğimde. "

Ve şimdiyse yüreğime kazınmış olan adıyla başlıyorum güne, içimi ısıtan tebessümle güneş doğuyor.

EMRE KURNAZ
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI 4.SINIF

“Sıra sende!”

Atılan taş Akif göz ucuyla baktı. Sakindi. Oyunda adeta bir ölüm sessizliği vardı. Tavandan beyaz bir florasan sarkıyordu. Masayı aydınlatacak kadar ışık veriyordu. Akif doğruldu. Masadaki diğer üç kişiyi gözüyle yokladı. Karşısında ince çerçeveli gözlükleriyle Burhan oturuyordu. Küçük bir yüzü vardı. İnce dudaklı sakalsız bir tipti. Bombacı gibiydi. Yavuz yineledi.

“Oyna be artık!”

Akif taş a tekrar baktı. Alma niyetinde değildi. Gözlerini kısıp önündeki ıstakaya odaklandı. Sayı yoktu. Ortadaki desteden bir taş çekti.

Kırmızı altı.

Umduğu değildi. Soğuk ter atar gibi heyecanlandı. Elindeki diziye göz gezdirdi. *Yine tutmadı be oğlum. Bu da gol değil be oğlum!* Sonuçta oyun daha yeni başladı diye düşündü. Bir ya da iki tur sonra lazım olabilirdi. Taşı sakladı. Daha küçük bir rakamı da Selim’e attı. Masadaki her ıstakanın sağında ve solunda tek sıralı küçük taş desteleri oluşuyordu. Üçlü yine homurdandı.

Selim diğerlerine göre daha soluk bir tipti. Çekingen duruyordu. Ancak o da diğerleriyle aynı amaç için buradaydı. Oyunu kazanmak için. Yapabileceği her şeyi yapmak zorundaydı. Akif’in attığı taş sayı değeri olarak pek küçüktü ve Selim kekemeydi.

“A a ata a ata bu u nu mu a attın be a Aki?”

“Aki? Sen kim oluyorsun da bana lakap takıyorsun ulan?” dedi ve Selim’e elinin içiyle bir tokat indirdi. Zavallı çocuk neye uğradığını şaşırıp kaldı. Akif kalıplı, iri yapılıydı. Yüz ifadesi sert ve yara izleriyle doluydu. Şaka kaldırmaz bir tipti. Selim kendine gelmeye çalışırken Burhan pür dikkat Akif’i izliyordu. Masaya bıraktığı sigara paketinden bir tane çıkarıp yaktı. Bunu yaparken öyle yavaş davrandı ki sanki son sigarasını yakıyordu. Yavuz’da Burhan’a bir şey sallayacaktı ama cesaret edemedi. Pek tehlikeli bir edası vardı.

Sigaradan çıkan duman forasana doğru yükseldi. Boş, karanlık bir odaydı. Bir köşede demir bir kapı vardı. Depo gibi bir yerdi. Burhan bir iki duman daha alıp sigarayı tutan elini ıstakanın köşesine koydu. Yavuz göz ucuyla ona baktı.

“Söylesene Akif. Buraya nasıl geldin?”

Sesi hırıltılıydı. Keş gibiydi ama değil. Akif sert bakışlarını kaldırıp ona aşağıdan aşağıdan baktı. Selim’de o sırada bir taş attı ama Burhan umursamadı.

“Senin geldiğin yerden.”

Burhan sigaradan bir duman daha alarak; “Benim geldiğim yerde çöp toplayıp tiner çekerler. Şansın varsa ışıklarda cam silersin. Ama onu da herkese yaptırmazlar. Ben yalanı anlarım! Sen bizden değilsin.”

Akif daha bir ters baktı. “Sen bana yalancı mı diyorsun? Evet ben tam olarak sizin gibi değilim. Ama aynı ailedeniz. İki tane travesti ablamız vardı. Onlara yardım ederdim. Pazarlık konusunda yani. Sen bu işleri bilmezsin!”

Burhan gözlerini indirip yanındaki kekemenin attığı taşa baktı. *Siyah 10!* Bu işe yarardı. Oyunda amaç büyük sayıları toplamaktır. *Aynı mantık oğlum! Büyük vereni yakalarsın! Camını sildiğin siyah cipteki adamda büyük vermişti! Tek cama tek bir onluk uzatmıştı!* Burhan gerindi. Masadakilere bir göz gezdirdi. Selim’e dönerek; “Helal lan pısrık!” dedi ve ıstakada ki taşları masaya indirmeye başladı. Yavuzun suratı karadı. Ancak Akif o kadar üzülmedi. Erkenden eli açan oyuncu diğerlerine oyunu bitirme şansı verir diye düşündü. Bu hıyar görüldüğü kadar akıllı değildi.

Yavuz ortadan bir taş çekti. Bu biraz yakışıklı bir tipti. Biçimli bir vücudu vardı. Yüz hatları dolgundu. Geniş dudakları, güzel gözleri vardı. Saçları da bir tarafa doğru şekilli taranmıştı. Bir o kadarda sinsî duruyordu. Oynamadan Akif’e meraklı gözlerle döndü.

“Pazarlığa yardım dedin ya... Nasıl yani? Pezevenk gibi mi?” Sonra dudağının ucuyla güldü.

Akif bu sohbetten sıkılmış görünüyordu. “Müşteriler nasıl çalıştığımızı bilir. Yaklaşan arabayla önce ben görüşürüm. Fiyatı söylerim. Müşteri alacağını seçemez. Ne istediğini ben bilir ben gönderirim.” Surat ifadesi iyice düşmeye başladı. Ses tonu değişti. Daha bir yumuşaktı. “Bir gece beyaz bir sedan geldi. Fiyatı sordu. Herif gözlerimin içine bakıyordu. Çok sempatik görünüyordu. Nasıl çalıştığımızı iyi bilir gibiydi. Umursamadım. Zaten bu işe gelenlerin hiçbiri dosdoğru temiz tipler değildi. Bir ablamıza ıslık çaldım. Geldi. Adam onu görünce sanki daha bir mutlu oldu. Annesini görmüş gibi sevindi parlak çocuk. Birlikte arabaya binip gittiler. Bir daha da geri gelmediler. O ablamızı çok aradık ama nafiye. Sonra haberi geldi. Adam karıyı kıştır kıştır kesip bir yere atmış. O herifi de bulamadılar.” Sesi sanki ağlamaklı oldu. Sonra başını kaldırıp; “Yaa işte böyle Burhan!”

Burhan cevap vermedi. Sadece gözlüklerin arkasında dikkatle izliyordu.

Yavuz da irkilmiş görünüyordu. Taşı attı. Bir daha da konuşmadı. Hele Selim tir tir titriyordu sanki yavrucaak. O bunlardan biraz uzaktı. *Gi gi gitmek i istiyor orum...*

Akif eline odaklandı. Yavuz'un attığı taş iyiydi ama işine yaramazdı. Ortadan taş çekti. *Bingo!* Eli açıyordu. Burhan'inkine de bayağı işleği vardı. Fırsat bu fırsat diye düşündü ve ıstakayı masaya döktü. Elinde kalan dört taşın ikisini Burhan'a işledi. Birini Selim'e attı. Doğruldu ve gülümsedi.

"Taş tek beyler!"

Burhan daha da tehlikeli bir ifadeye büründü. Akif onun için daha büyük bir rakip oldu. Eli ona veremezdi. Buna hiç niyeti yoktu. Sigarasını söndürüp diliyle dudaklarını ıslattı. Selim'de bir o kadar telaşlıydı artık. Ancak bu tip masa oyunlarında tek güvencenin şans olduğunu biliyordu. Beklemek sıkıcıydı. Ancak bu da insana düşünmek için zaman veriyordu.

Selim'in eli açmadı. Toplaması gereken sayı otuz dörtten biraz uzaktı. Sadece dili değil eli de titriyordu. Ortadan bir taş çekti ve hesaba koyuldu. Derken Yavuz yine dilini tutamadı.

Akif'i göstererek; "Hadi bu adamı anladım. Burhan'ı da anladım. Sen ne yaptın be oğlum? Söylesene ne işin var burada?"

Selim hala korkan gözlerle ona baktı. Yetimhanedeki anıları gözünün önüne gelince yine eli ve sesi titredi. "Be be ben ye yetim ha hane de ka kalı yo yordum. O o orada bi bir mü müdür va vardı. A ar arka da daşlar o ona bi bir şa şaka ya ya yaptı."

Yavuz sorduğuna soracağına pişman oldu. Çocuğun söyledikleri zar zor anlaşılıyordu. Ama şaka kısmını anlamıştı. Müdüre yapılan şaka... Merak etti. Selim karşısındakinin yüzü hariç her yere bakıyordu.

"Mü mü müdür o o odası sı na gi girer ke ken to torpil pa patlat tıtlar."

Yavuzun merakı daha da arttı. "Eee?"

"Mü mü müdür ür ün gö göz ü kö kör oldu." Yavuz duydukları karşısında şaşırdı. *Müdürün odasında torpil patlatmak ve gözünü çıkarmak! Vay anasını!*

"İyide seninle bir ilgisini anlayamadım." Selim'in yüzü ciddileşti. Gözleri şimdi daha etkileyici bakıyordu.

"Su su suçu ba bana at attılar. Ba başlar da da ba bana i i inan ma madılar. A ama to torpiller be benim ce cebimden çı çıktı." Masadakiler pür dikkat dinliyordu. Yavuz meseleyi çözmüştü. Birkaç tane serseri müdürü kekleyip suçu da bu çocuğun üzerine atmıştı. Zavallı çocuk diye düşündü.

"Be be beni so sokağa a attı tı lar. So sonra bi bi adam ge geldi."

O adam hepsine gelmişti. Hepsine aynı teklifi sunmuş ve dört tane sokak çocuğunu bu odaya toplamıştı. "Bir oyun oynayacaksınız!" demişti. "Hepinizin bildiği bir oyun."

Bu çocukların ortak bir geçmişi vardı. Hepsi evsiz ve ebeveynlerinden yoksundular. Hiçbiri annesini ya da babasını tanımamıştı. Ve o yabancı onlara çok güzel bir ödül sunmuştu...

Hepsi hikayenin devamını biliyordu. Sormadılar. Selim'de anlatmadı. "Anne şefkati!" demişti o yabancı. "Seni sarıp kucaklayacak bir anne düşünsene!" Koruyup kollayacak. Her zaman ve her şekilde iyiliğini düşünecek. Seni canı pahasına koruyacak! Bu çocuklar bir ebeveyn korumasından yoksundular. Sokağa atıldıkları gün tek başlarına yaşamaya mahkum edildiler. Para kazanmak için türlü yollara başvurdular. Tüm bu zorluğun altından kalkabilmek için tiner içip balı çektiler. Evde yaşayan insanlarda böyle yapar. Sabahtan akşama kadar hiç bitmeyen kahvelerini ve sigaralarını içer, akşam vakti alkola başlarlar. Sonuç olarak bunlar biraz daha pahalıdır. Pahalı hayatlar pahalı uyuşturucuları getirir. Hatta bazen ot çekip iğne de vururlar ve bu çocuklara göre bir evde yaşamak oldukça pahalı bir hayattır.

Burhan Selim'in attığı taşı görünce daha bir sinirlendi. Onunda elinde tek bir taş kalmıştı ve masada bunu tamamlayacak bir deste yoktu. Bu oyunu Akif'e veremezdi. Güzel bir anneyi ona kaptırmaya hiç niyeti yoktu. Peki, buna gerçekten ihtiyacı var mıydı? Bir anne tarafından korunmaya ihtiyacı var mıydı? Şu zamana kadar kendini koruyup kollamamış mıydı? Ama bir yanı hep buna ihtiyaç duymaya devam etmişti. Bir ebeveynin çocuğuna öğretecekleri göreceklelerinden farklıdır. Çünkü bir anne onu hayatın zorluklarıyla baş başa bırakmaz. Ona bunun altından nasıl kalkabileceğini gösterir. Lanet olsun yürümeyi öğretir mesela! Nasıl besleneceğini ve hazır olduğunda kendi yemeğini nasıl pişireceğini! Bir evde yaşayıp büyümüş biri bunu bilemezdi. Hiç mi hiç bilemezdi. Sokaklar hayatın karanlık yüzüdür. Ama hiçbir çocuk bu hayatı kendisi seçmez. Çünkü sokaklar çocuk doğurmaz.

Selim yine çekiniyordu. Birkaç kere dudağını ısırды. Yavuz'un onun hakkında sorduğu sorular ona bir sempati duymasına nende olmuştu. Sokak hayatında herkese güvenilmezdi.

"Pe pe peki ya ya sen?"

Yavuz şaşırılmış gibi; "Bana mı diyorsun?" Biraz düşündü.

"Peh. Biz daha farklıydık oğlum. Birkaç arkadaşım vardı. Bizim işimiz karı soymaktı. Soymak derken öyle değil," dedi ve güldü. Kandırdıklarını da o tatlı gülümsemesiyle yapmıştı.

"O bar senin bu bar benim gezerdik. Cebimizdeki son parayı oraya girebilmek için harcardık. Sonra içeride birkaç hatun bulur kendimize içki ismarlatırdık. Aralarında tek yakışıklı bendim. Ben hatunu lavaboya ya da arka sokağa götürürdüm. Şansım varsa evine giderdik. Ben karıyı oyalarken diğerleri çanta, mücevher ne varsa götürürdü. Altınları okutmak zordu. Bizi bilen kuyumcular vardı. O yüzden hep nakit para aralamaya çalışırdık. Bildiğin hırsızlık be oğlum!"

Akif ve Burhan onu meraklı gözlerle dinledi. Bu adam ikisinden de farklıydı. Ama onu bir hırsız olarak görmediler. O da sokağın adamıydı. Sadece farklı hayatlar farklı şekillerde tezahür ediyordu. Yavuz tekrar taşını pas geçti ve sıra Akif'e geldi. Burhan telaşın doruk noktasındaydı ama bunu belli etmedi.

İri yapılı adam ortadan taş çekerken Burhan onu pür dikkat izledi. Diğerleri de aynı telaş içindeydi ama elden bir şey gelmezdi. Bu onun sırasıydı. Akif taşı çekti ve çevirip üzerinde yazan rakamı okudu.

Önce masanın üzerinde dizili kendi destesine, sonra da Burhan'inkine baktı. Gözleri büyüdü. Sonrada Burhan'ın yüzüne baktı. Masada heyecan doruk noktasındaydı. Derken Burhan oyunu bitireceğini anladı ve sırası olmamasına rağmen bir hamle yaptı. Anne şefkati büyük bir hazineydi ve bu uğurda her şey mubahtır.

Masanın altında bir silah patladı. Sarı bir ışık huzmesi örtünün altındaki dizleri yalayıp geçti ve Akif feryadı bastı. Yavuz ve Selim yerinden sıçradı. Masa havaya kalkar gibi oldu ve ikisi de ne olduğunu anlayamadı. Akif'in yüzünden büyük bir acı çektiği belliydi. Göz kapaklarını şiddetle sıkıyordu ve iki eliyle karnını tutuyordu. Burhan'ın yüzü ifadesizdi. Sadece dimdik karşısına bakıyordu ve çok soğuk görünüyordu. Akif bir iki kere öne arkaya sallandı ve en sonunda başı istakanın üzerine düştü. Yavuz ayağının altında biriken kan gölünü görünce daha bir dehşete düştü ve Burhan'a dönüp; "N'aptın lan sen? Vurdun lan adamı!"

Suluk alıp verişi hızlıydı. Hele ki Selim az daha korkudan ağlayacaktı. Burhan masanın altından toplu şarjörlü metalik gri görünümlü küçük tabancayı çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Namlunun ucundan hala duman çıkıyordu. Selim silahı görünce korkudan neredeyse altına kaçıracaktı. Masaya sessizlik çöktü.

"Oyun devam ediyor," derken Burhan'ın sesi oldukça soğuk ve yaptığından hiçte pişman değil gibiydi. Bir katil ancak bu kadar cesur ve duygusuz olabilirdi. Güzel annecik evlat adayını biraz daha bekleyecekti. Akif kafası düşerken elindeki taşı da masanın üzerine düşürmüştü. Burhan taşı işaret ederek Selim'e; "Adam taşını attı oynasana!" dedi ve Selim sadece isteneni yaptı. Şimdi oyun üç kişiydi ve Akif'in taşları oyun dışı kabul edilecekti. Haliyle ortadaki taşlar daha geç bitecek ve herkese daha çok oyunu bitirme hakkı tanıyacaktı.

Selim'in eli yine fiyaskoydu. O hala otuz dördü toplayamamıştı. Toplasa bile Burhan'ın ona oyunu vereceği yok gibiydi. *Hile yaptı!* Ancak o yabancı "Yanınızda silah bulunduramazsınız serseriler!" dememişti. Tabi Selim bunu akıl edecek kadar kurnaz değildi. Rakiplerinin evlerinde sakın kafayla biralalarını yudumlayan hayırseverler değil, sokaklardan gelmiş kurnaz tilkiler olduklarını unutmuştu.

Selim taşı eli titreyerek attı. Yaşadığı korkunun etkisi henüz geçmemişti. Ayaklarının altında kaygan bir tabaka hissetti. Akif'in karnından akan kan tüm zemine yayılıyordu. Havada sıcak kanın kokusu vardı. Mide bulandırıcıydı. Yavuz sakın tavrını korumaya çalışıyordu ama içten içe sinir krizi geçiriyordu. Kan görmeyeli uzun zaman olmuştu. Son gördüğünde de kısa süreli bir depresyon yaşamıştı. "Bebek," dedi.

Burhan ve Selim gözlerini ona çevirdiler. "Ne dedin?"

"Bebek," kafası aşağı çökmüştü. Zeminde yayılan kanı ve yeşil örtünün sarkan kenarlarını seyrediyordu. "Bir gece arkadaşlar ile yine iş peşindeydik. Orta yaşlı bir kadının evine gittik. Daha eve

girer girmez bir bebeğin ağlama sesi geliyordu. Dönüp kadına baktım. Cevap vermedi. Bize salonun yolunu gösterdi. Ev büyüktü. Ama bebek o kadar sert ağlıyordu ki her yerden duyabiliyorduk. Arkadaşlarla birbirimize baktık. Killanmıştık. Kadın ben hallederim keyfinize bakın dedi. Pek umursamadık ama aklımız hala oradaydı. Biz içkilerimizi yudumlarken kadın geldi. Ağlama sesi kesilmişti. Bizde işimizi yapmaya koyulduk. Ben kadını mincıklamaya, kıvama getirmeye başladım. Bilirsiniz detaya gerek yok. Sonra yatak odasına geçelim dedi. Ben, sadece ben ve o sanıyordum. Kadın elimden tutup götürürken hepimiz dedi. Şaşkınlıkla birbirimize baktık. Böyleleri de vardı işte. Bu alem fantezili sapıklarla doludur. Bizim için önemli değildi. İşimizi yapmak için oradaydık. Ne var ne yok araklayıp gidecektik. Bir arkadaş tam biz işe başlayacakken ortalığı kolaçan etmek için tuvalete gitmek istedi. Kadın yolu gösterdi. Sonra biz devam ettik ama aklımız hala bebekteydi. Diğer arkadaşta öyle düşünmüş. Bir iki dakika sonra geri geldiğinde suratı kıpkırmızıydı. Çok korkmuş görünüyordu. Benim yanımdaki arkadaş umursamadı. Anın etkisiyle gırgıra vurdu. Ama ben şüphelendim. Ne olduğunu soracaktım ki kadın benden önce davranıp ona ne gördüğünü sordu. Çocuk onu parçalayacakmış gibi bakıyordu. Seni alçak sürtük. Canı! Bunu kendi çocuğuna nasıl yaparsın katil karı! Bizde hiç istek kalmadı tabi. Ama ben ne olduğunu anlamıştım. Aklıma çok korkunç senaryolar geldi. Üstümü toplayıp bebeğin olduğunu düşündüğüm odaya gittim. Hayatımda daha önce hiç o kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Sokaklarda yaşadım. Nelerini gördüm. Ama öylesini... Asla. Kadın çocuğun boğazın kesip bırakmıştı. Zavallının gözleri apaçık yukarı bakıyordu. Boğazından hala sıcak kan akıyordu ve yatağın içi kıpkırmızı kan ile dolmuştu. Bayılmamak için kendimi zor tuttum. Karı o gece alkolü fazla kaçırmıştı. Zaten hepimizi odaya çağırmasından psikopat olduğu belliydi. Bende gidip kadını oracıkta boğmak istedim. Bana en çok koyan kendi çocuğunu kendi elleriyle öldürmesiydi. Biz sokak çocuğuyduk. Annemizi ya da babamızı hiç tanımadık. Ama o çocuk... Tanrım zavallı yavrucak! Kendi annesi tarafından öldürülmüştü. Parayı mücevheri her şeyi unuttuk. Odaya döndüğümde sinir krizi geçirmek üzereydim. Kadına öyle bir tokat asıldım ki daha önce birine bu kadar güçlü vurduğumu hatırlamıyorum. Kadın yatağın diğer ucuna düştü. Ben tam evden çıkacaktım ki arkadaş kolumdan tutup tüm evi soymayı teklif etti. O karı bunu hak ediyor dedi. Bir an bunu istemedim değil. Ama sonra vazgeçtim. Küçücük bir çocuk orada hayatını verirken ben para pul peşinde koşamazdım. Çıkıp gittim. Uzun bir süre ne yemek yiyebildim ne uyku uyuyabildim.”

Burhan’a dönerek; “Şimdi sen o anı bana tekrar yaşattın. Ama önemli değil. Bir anneye ihtiyacım var ve bunu her ne pahasına olursa olsun alacağım. Sende bunu bilesin!” Burhan hiç umursamadığını göstererek omuzlarını silkti. Ama hikayeden etkilendiği belliydi.

Selim’in attığı taş yine moralini bozdu. Ona dönerek; “Bilerek mi yapıyorsun lan?” dediğinde Selim yine korkmuştu. Bir an kendisini de öldüreceğini sandı. “Yo yo ha hayır,” derken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu durum Burhan’ın canını sıkmaya başladı. İki eldir boş dönüyordu. Ortadan çektiği taşa

işe yaramıyordu. Bir an Akif'in başının önünde duran serili taşlara baktı. Onlara bile işleği yoktu. Sanki taşları da götürdü yanında diye düşündü. Gözü bir an kendi seri taşlarının yakınında başka bir tek taşta kaydı. Akif'in istakasında kalan son taş olmalı dedi. Eğer elindekiyle değiştirebilirse kendi önünde üçlü pere bir dördüncü ekleyebilirdi. Ve oyunu kazanırdı. Taş Yavuz'a çok yakındı. Ona fark ettirmeden alması gerekiyordu. *Biraz bekle oğlum! Adamı daha yeni öldürdün! Bu yanındaki de uyanık bir şeye benziyor. Dikkatli olmalısın!*

Derken Yavuz'a attığı taş ona yaradı ve yakışıklı elini açtı. Toplam kırkı buluyordu. Dişlerini sıkarak yanaklarını ısırıldı. Sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı ama Yavuz anladı. "Bu oyunu tek bilen sen değilsin dostum!" dedi ve o da gerinerek elinde kalan iki taştan birini Selim'e atıp gururla "Taş tek!" dedi. Bunu söylerken keyfi yerindeydi ama ses tonu sanki Burhan'a nispet yapar gibiydi. Selim'inde şans açılmıştı. O da yakışıklının attığı taş ile tekrar tekrar elini sayıp açmaya karar verdi. Tam sayıyla otuz dört ediyordu. Açarken heyecanlıydı. Yanlış saymış ise cezası yüz bir yemek olurdu. Yani puanına artı yüz bir eklenirdi ve oyunun sonunda bu onun aleyhine olurdu. Tabi oyunun sonunu görebilirse...

Burhan yine telaşlandı ancak bu korkusunun boşa olduğunu anladı. Çocuğun elinde hala bir sürü taş vardı. İşleyebilecek yeri de yoktu. Zaten bu salak da oyunu bitiremez diye düşündü. Onu kendinden çok aşağıda bir aptal olarak görüyordu. Az önce Akif'i oyun dışı bırakarak bir yarı zafer kazanmıştı. Ancak görünüşe göre bir zafer daha lazımdı. Eğer bu salak işlek bir taş atmazsa tek çaresi masadaki tek taşı çalmak olacaktı. Bunu da Yavuz'a belli etmeden yapacaktı. Zaten bu salak fark etmezdi. Ama şu yanındaki... Ondand iyice korkmaya başladı. Masanın üzerine bıraktığı silaha tekrar gözü kaydı. Belki bir kurşunda ona sıkmalıydı.

Ama o silahı alana kadar Yavuz ona engel olurdu. Onu masanın üzerine bırakarak gövde gösterisi yaptığını düşünmüştü. Ancak şimdi durum aleyhine olmuştu. Yaptığı salaklığı düşününce pişman oldu. *Seni geri zekalı! Kendine bu kadar güvenirsen olacağı budur! Kimsin lan sen! Kime ahkam kesiyorsun!*

Ne yazık ki Burhan'ın korktuğu başına geldi. *Kırmızı dokuz!* Selim'e var gücüyle bir tokat indirmemek için kendini zor tuttu. Hatta onun aklında daha farklı can yakma yöntemleri belirdi bir an. Tokat sadece can yakmak için değil, ders vermek amacıyla da kullanılan bir şiddet yöntemi idi. Felsefi bir yanı vardı ve öğreticiydi. Ancak Akif gibi adamların işi diye düşündü. Kendisi gibi olanlar ise tetiği çekerdiler ve bu daha yürek isteyen bir işti. *Anne! Neden beni istemiyorsun! Benim kaderim bu değil, olmayacak! Aralarında tek akıllı benim ve sen benim olmalısın!*

Diğer ikisinin gözü pür dikkat Burhan'ın üzerindediydi. Taşı alabilmesi için dikkatlerini bir şekilde dağıtması gerekiyordu. Masada herkes kendinden bir hikaye anlatmıştı. Hele ki Yavuz'un hikayesi tüm odak noktasını dağıtmıştı. Böyle bir hikayeye ihtiyacım var diye düşündü. Yalan da olsa böyle bir hikayeye. Ne yazık ki aklına hiçbir şey gelmedi. O da gırgıra vurmaya tercih etti.

"Hadi beyler! Ortamı biraz canlandırırım! Pek gerginsiniz be oğlum..."

Yavuz hiç beklemediği bu replik karşısında şaşırıldı. Önce anlam veremedi ama sonra vermeye gerek olmadığını da fark etti. Herif manyağın tekiydi. Anlaşılan bunu daha fantezili bir hale sokmak istiyordu. Zaten katiller böyle olur. Birini öldürmek onlarda normal insanların algılayamayacağı duyguları meydana getirir.

“Söylesenize! Çektiğiniz en sağlam mal hangisiydi?”

Yavuz yine afalladı. Uyuşturucu ile pek işi olmamıştı. Kullandığı en büyük uyuşturucu yüksek alkollü bira idi. Bunu da hatunları kıvama getirip soyabilmek için içiyordu. Ve yine bunu o hatunlara ısmarlatıyordu. Hele Selim uyuşturucunun ne olduğunu bile bilmezdi. Yetimhanede kaldığı günlerde birkaç kere o serseriler sigara içirmeye çalışmışlardı. Hatta zavallının ellerini tutup birkaç kere zorla çektirmişlerdi. Ama o sigara denen şey Selim’i neredeyse ölümün eşliğine getirmiş, nefes almakta zorluk çeker hale gelinceye kadar ciğerleri tütün dumanına maruz kalmıştı. Sigaradan ve o arkadaşlardan ömrü boyunca tiksinesine neden olacak şeyi o gün o koridorda yaşamıştı.

Burhan kollarını geriye açıp gerinirken “Öyle yaa! Siz ne bilirsiniz ki malın ne olduğunu!” Bunu söylerken sanki Akif’e atıfta bulunur gibiydi. Onunda bilmediği şeyler var diye düşündü. Benim bilip onun bilmediği. Bu kazma kendini çok akıllı sanmıştı. Ama şimdi... İşte karşısında yatıyordu öyle dedeleri gibi. Belki de hiç tanımadığı babası gibi ya da annesi.

Yavuz bir an başını diğer tarafa çevirip konu ile ilgilenmediğini göstermeye çalıştı. Burhan’ın eline tek bir fırsat geçti ve düşünmek için acele etti. Selim onu izliyordu ama çocuğu öyle bir salak yerine koydu ki onun resmen bakan kör olduğunu düşünüyordu. Onun gözleri önünde sağ elini masanın üzerinde kaydırıp Akif’ten seken taşa uzandı. Tırnağı uzamış iki parmağıyla taşı ucundan tutup kendisine çekti ve avucunun içine alıp eliyle üzerini kapattı. Yakışıklı başını beklediğinden daha kısa sürede geri çevirdi ve Burhan masanın üzerine uzattığı eli ile öylece kala kaldı. Taş avucunun içindeydi ancak eliyle kavrayabilmiş değildi. Masa ve sağ etinin arasında duruyordu.

Yakışıklı kıllanır gibi oldu ve “Atacak mısın yoksa senin mala vurma muhabbetine daha katlanacak mıyız?” Burhan tepki vermedi. Eliyle taşı çekerken, aynı taşı koymak istediği destenin çok yakınına gelmişti. Aklına gelen ilk basit hamleyi yaptı ve yakışıklıya anlamsızca bakarak “Oyun bitti Yavuz,” dedi. Selim şimdi şaşkınlık içinde onu izliyordu. Taşı nasıl aldığını ve adam başını çevirdiğinde salağa yatma teriminin anlamını karşıladığına az önce şahit olmuştu. Buna göz yummayacaktı. Sadece Burhan’ın istediği hamleyi yapmasını bekliyordu ve taş çaldığı için artı yüz bir sayı yemesini.

“Nasıl bitti?”

“Bu elimi açarsam buna şahit olursun.” Yavuz elinin altındaki şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama onun dizili serilerinin yanında durunca bir işlek taş olduğunu düşündü.

“Aç şu elini de görelim!”

Burhan yaptığı hareketin başarılı olabilmesi için bilmediği bütün duaları okumaya çalıştı ve güzel, kokulu bir annenin hayalini gözlerinin önüne getirerek elini açtı. Taş ortadaki üçlü seriye bir dördü olarak ekleniyordu. Yani bu işlek bir taşı ve hamleyi yapan oyuncunun istakasında kalan son taşı da ortaya atmasıyla oyun bitiyordu. Tabi kurallara göre böyleydi. Ancak Selim tam ağzını açacaktı ki Yavuz hızlı bir çeviklik örneği gösterdi.

Kendine bir anne mi istiyorsun? Güzel, mis kokulu bir anne gibi mi? Seni koruyacak ve kollayacak gibi mi? Hani yürümeği öğretecek ya da koşmayı. Belki birlikte top oynamayı bile öğrenirsiniz ha! Sana bir kıza nasıl yaklaşacağımı da öğretecek mi? Yoksa bu babanın işi miydi? Karıştırman normal dostum çünkü sen arasındaki ayrımı bilemeyecek kadar büyüksün! Sen ona birkaç saniye sahip oldun sadece birkaç küçük saniye! Sonra? Sonra seni bir kapı önünde bıraktılar ya da sokağın köşesinde ya da bir caminin avlusunda! Sen o sırada tüm bunları tecrübe edinemedin tabii. Ama süper zeka idiyse o başka ha?

Yavuz nereden geldiği belli olmayan çakı benzeri bir bıçağın sivri ucunu Burhan'ın çenesi ile boynunun birleştiği yere sapladı. Bıçak sivri ucundan sapına kadar boğazına girdi ve aynı seri hareket ile çıktı. Burhan'ın gözleri döndü ve can havliyle boğazını tutup kan fışkıran yeri eliyle kapatmaya çalıştı. Zeki adam yenilmişti. Zeki adam tuzağa düşürürken tuzağa düşmüştü. *Sen bu işleri bilmezsin oğlum! Birde akıllıym diye geçinirsin. Neyse ben kaçtım zaten sende fazla kalmayacaksın!*

DOĞUKAN CANBAY
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI 3.SINIF

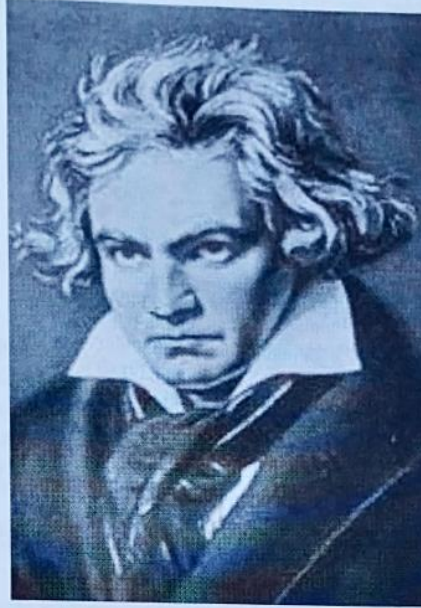
DAHİ MÜZİSYEN 'BEETHOVEN'

Klasik müzik seven, sevmeyen dinleyen dilemeyen herkesin bildiği bir isimdir Beethoven. Dünya Müzik tarihine adını altın harflerle ulaşması elbette tesadüfi bir süre için tanımış olan iyi bakın, bir gün tüm Dünya besteci henüz 10 yaşındaydı. Ve olduğunu yıllar geçince herkes Beethoven, 1770 yılında ilk piyano derslerini henüz dört Mutsuz bir çocukluk geçiren ailesinin geçimine katkıda çaralarak çalışmaya başlamıştır. babasından aldıktan sonra, Neefe' yle çalışmaya başladı. Dressler' in Marşı Üzerine yardımıyla yayımlandı. değil, bir piyanist ve öğretmen zamanda üne kavuştu.

1798 yılında işitme problemleri itibaren 21 yıl boyunca hiç Ancak 1819 yılına gelindiğinde kurmaya başladı. 21 yıl derin acılar yaşamasına neden oldu. Beethoven bütün senfonilerini işitme problemi yaşamaya başladıktan sonra bestelemesi de dikkate değer bir olaydır. Beethoven ömrü boyunca birkaç kadını sevmesine rağmen hiç evlenmemiştir. Bunlar içinde evlenmeye en çok yaklaştığı ve en çok sevdiği Ölümsüz Aşık' tır. 1826' da kardeşi Karl ile Gneixendorf' ta yaptığı tatilin ardından Viyana' ya dönüşünde, siroz hastalığı iyice ilerlemiş, yataktan kalkamaz olmuştu. 26 Mart 1827' de hava iyice bozmuş, durmadan yağmur yağıyordu. O sırada çakan büyük bir şimşekle Beethoven' in odası aydınlandı. Aynı anda, yumruğunu havaya kaldıran Beethoven' in gözleri birkaç saniyelikine hayata meydan okurcasına açıldı ve ardından bir daha açılmamak üzere kapandı. Doktorlar bunun Beethoven' in anlamlı bir hareketi değil, sadece ışığa karşı bir tür refleks olduğunu söylemektedirler. Beethoven yaklaşık 30.000 kişinin katıldığı bir cenaze töreninin ardından Währing mezarlığına defnedildi. 1888' de ise naaşı Viyana Merkez Mezarlığı' na Schubert' in mezarının yanına aktarıldı.

Beethoven' in 9 senfonisi, 5 piyano konçertosu, bir keman konçertosu, bir piyano keman ve çello için üçlü konçerto, 32 piyano sonatı ve birçok oda müziği eseri bulunmaktadır. Sadece 1 opera bestelemiştir. Orijinal ismi Elonore olan Fidelio operası en güzel operalardan biridir. Beethoven' in başarıyı yakaladığı en önemli yapıtları ise senfonileridir. 9. senfoni ise gelmiş geçmiş en iyi senfoni olarak değerlendirilebilir. Beethoven çok titiz çalışan bir müzisyendi. Müziği, ifade gücü ve teknik olarak çok üst seviyedeydi. Beethoven, Haydn ve Mozart' tan devraldığı prensipleri geliştirdi, daha uzun besteler yazdı ve daha tutkulu, dramatik eserler oluşturdu. Özellikle Op. 109 piyano sonatıyla Klasik müziğin Romantik Dönemini başlatmıştır.

•Kaynak: <http://www.kulturelmasi.com/dahi-muzisyen-beethoven-hayati-ve-eserleri/>

yazdırması ve bu üne olmamıştır. Beethoven' ı kısa Mozart onun için, "Bu çocuğa onu tanıyacak." dediğinde söylediğinde ne kadar haklı anlamış oldu.

Almanya' da (Bonn) doğdu. yaşındayken babasından aldı. Beethoven, küçük yaşlarda bulunmak için kilisede piyano İlk müzik eğitimini 1779' da Christian Gottlob 1783' te ilk bestesi olan Çeşitlemeler Neefe' nin Başlangıçta bir besteci olarak olarak adını duyurdu ve kısa

yaşamaya başladı. Bu tarihten kimseyle iletişim kurmadı. yazarak insanlarla diyalog boyunca çekilen yalnızlık çok

GÖNLÜMÜN GERİLEME DEVRİ

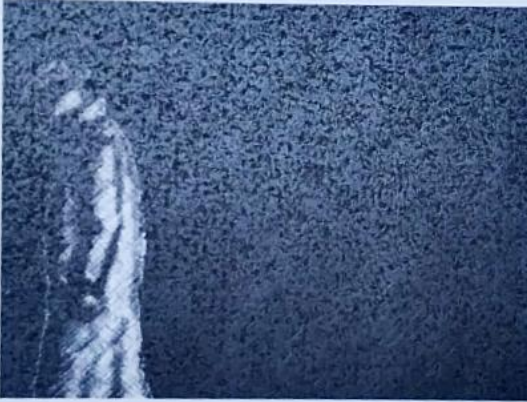
Sen bir siyah beyaz fotoğrafın karanlık tarafısın.
Sağ baştan isimleri yazsam seninkini boş
bırakırdım.
Böylece iki kişinin ismi yazmamış olurdu
Ve biz bileşik sıfatlarda hayat bulurduk.

Islatırsa yağmur saçlarını şikayet etme.
Aşk geleceği vakti sana sormaz.
Kasvetli paltolarımız ki bizi uzak tutar.
O araba sana çarpsaydı paltomu çıkarırdım.

En son ne vakit göz göze geldik unuttum.
Orada anlamıştım saatine şirler kaldığını
Ki sen beni çoktan içmiştin.
Boynumu içmiştin,
İki göğsümün arasını içmiştin,
Beni bileklerimizden içmiştin...

Bedenimi bir kahve köşesinde bulacaklar.
Karşımda sandalyeyi aralık bırakacağım.
Olmazsa paltonu üzerime ört.
İç cebimde bir fotoğraf bulacaksın.

DOĞUKAN CANBAY FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI 3.SINIF

RUY-İ DENİZ

Binbir çeşit hüznü bıraktım denizlere
Karanlıkta kaldı geçilemeyen sınav
Bir gece acizce bıraktım nehre kendimi
Bir balık oldum insan elinden kayarcasına
Güzelliğinde çirpindiğim bu deniz
Gözlerinin manası kadar derin
Sonrasında cana hitap eden bakışın
Sularında kor kesilmiş geceydi
Neler anlatmazdı ki bana o anda
Ve ben tabiatın en zengin denizcisi
Gözlerini doğa benimseyen hayatının
izcisi
Deniz ile gök arasında kalmış biriyim
Bulutlara gömülmek isteyen bir adam
Denizlere dalıp çıkamayan duygularım
Ormanlarda canavar, denizlerde kahramanım
Denize benzettim kalbi yakan yüzünü
Çeşmelerden akan billur sular aldı gitti hüznü
Her şeyi kaybetti, yanmayı bilen bir kalp diledi
Bilmezler saçlarının sirması, gözlerinin
zümrüdünü
Bir aylı gecem, güneşli dunumdu
Dağda kekikler, bağda kızıl laleler
Yaza hasret değil fakat bahara düşkünüm

SERKAN BAŞ
İKTİSAT 3. SINIF

KIR MASALI KADINI

Gözlerin ağır ağır kaybolur yelkenlerimde

Gel gör ki sarhoşum

Sevişmedim say seninle

Değmedi dudaklarım dudaklarına.

Ne olacak al yanaklı kadın?

Hangi gün doğmayacak?

Hangi çiçek açmayacak?

Kumsalda yalın ayak

Ve çırılçıplak bir şarkı nakaratıyım bazan

Ne kelimelerime karışır saçlarının dalgası

Ne de yağmur yağar elma bahçelerime güzün.

Anlatamam ki ben kendimi

Kenevir açmış paslı gökyüzüne

Bu devinimsiz güneşi açar birden Dengesiz bir ilkbahar sabahına.

Tanrım oradaysan bir paket Maltepe aşkına

Ya da içilmesi unutulmuş Tekel birası hatrına

Yağdır gökyüzünü bir maça papazına

Ya da doğmasın bir zerre gün ışığı laciverte boyadığın odama.

Fakat Tanrım sen güzel dersin de

Ben hiç kır masalı bilmem ki

Tıpkı tanrım

Senin beni bilmediğin gibi.

DENİZ TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ GAZETECİLİK
4.SINIF

ÖLÜ SAHNE

İçten bir çığlık
Ürperdi adam
Tenine değen boşluk
Yankılandı sokaklarda
Doldurdu ev ev gezerek
Boşluğunu
Yarıp sünen sokak lambaları aydınlattı
Çığılığını

Ay döndü yüzünü
Karanlık sıçradı orta yere
Yıldızlar söndü
Gölgeler yetim caddelerde

Adam yüzünü döndü
Ensesinde ki çığılığa
Kapı çarptı
Pencere aralandı
Tadı geldi ölümün
Aralandı dudaklar
Hiçkırıklar doldurdu odayı
Hayat düşürdü maskesini

Ölüm yüzünü döndü
Baktı karşısında çırpınan hayatlara
Araladı ölüm sahnesini
Süzdü adamın gözlerindeki gücü
Kavradı kadının bilincindeki sesi
Kadın kaybetti dağını
Adam hissetti kadının varlığını
Yerde yatan bıraktı kan akıtmayı

İçten bir sitem hayata
Matem yüzünü döndü
Gece gündüze dönmedi
Kadın ve adam kuşandı karanlığı
Ölümü karşılayabilmek adına
Taktılar hayat maskelerini
Kadın akan makyajını sildi, adam gözyaşlarını.
Kapandı perde...

SERGEN GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ İKTİSAT 3. SINIF

BEN GİDİYORUM DOSTLAR

Ben gidiyorum dostlar
Kefenim giymeye gidiyorum.
Terk ediyorum bu şehir dostlar
Hayatın kırılganlığıyla yoruldum
Al bu dertler başımdan dostlar
Yoruldum bu hayatla dostlar
Teselli olmayan dünyadan gidiyorum dostlar.

Ben gidiyorum dostlar
Dinlenmeye gidiyorum dostlar
Uzun zamandır aranızdaydım dostlar
Yıllar geçtikçe insan yoruluyor dostlar
Zaman geçtikçe insan bıkmıyor yaşamasında
dostlar
Beni hiç okşamayan bir dünyadan ayrılmam
lazım dostlar
Kaderime razı olmaya gidiyorum dostlar
Aşıkların olmadığı yere gidiyorum dostlar
Aşk acısını çekemeyeceğim bir yere gidiyorum
dostlar
Beni yarı yolda bırakamayacak bir dünyaya
gidiyorum dostlar
Hep mutlu ve neşeli olacağım yere gidiyorum
dostlar
Dertsiz bir dünya olmazsa da en azında teselli
olabileceğim bir dünyaya gidiyorum dostlar.
Ağlarım ağlarım dostlar
Ben gidiyorum.

YOUNOUS ADOASOTİ
SOSYOLOJİ 4. SINIF

İNSAN NASIL BİRİYLE EVLENMELİDİR?

Öncelikle, evliliğin sebebi nedir veya neden evlenilmelidir diye bilmelidir kişi. Ama yine de her şeyden önce "evlilik nedir?" sorusunu cevaplamak istiyorum. Evlilik bir sanattır, ailemizdeki mutluluğu sürdürebilmemizle sanatımızı nasıl icra ettiğimizle yakından ilişkilidir. Bu cevapla yukarıda sorulan iki sorunun cevabı bulunabiliyor.

İlk soru: Evlilik niye var? Yetişkin insanların kendi sorumluluk ve mutluluklarını, yuvalarında kurabilmeleri için vardır.

İkinci soru: İnsan niye evlenir? Her insanda olduğu gibi, her zaman birbirlerine güvenmeyi, samimi olmayı ve mutluluğu ister. Her şeyini, sırlarını ve benzeri şeylerini gizleyecek birini ister. Bir erkek açısından; erkek her zaman liderlik ve sorumluluk güdüsüyle yetiştiği için yetişkinlik yaşına geldiğinde liderliğini ortaya çıkarmak için yuva kurmak ister. O yüzden evlenir. Bir kadın açısından; kadın merhamet duygusu ve yetiştirici yapısı, annelik içgüdüğü ve beslenme duygusu ile doğuştan donatılmıştır. Bu özellikleri itibarıyla o da yetişkinlik yaşına geldiğinde yuva kurmak ister ve evlenir. Bu yaptığımız açıklamalardan sonra anlaşılan evlilik; bir insanın yetişkinliğini ispatlama, rahat hissetme, mutluluk ve sevgi ortamı kazanma duygusudur.

Evlilikte insan, kendi ailesinde bulamadığı sevgi ve mutluluğun beklentisiyle yaşar her zaman. O yüzden evlilik aynı zamanda insan için bir umuttur. Evlilik keyif için ve görünüş için yapılmayan bir şeydir. O yüzden evlilikleri; ırk, maddi durum, etnik köken, fiziksel görünüş ayrımı yapmadan gerçekleştirilmelidir. Fakat insanın vicdanı ve insanlığı ön planda değilse, evliliklerin %90'ı boşanmakla, cinayetle, intiharla ya da yetersiz sevgiden dolayı depresyon ile sonuçlanır. Asıl evlilik sebebiyle evlilik yapılır. İnsan, sonsuza kadar pişman olmayacağı bir evlilik yapmalıdır. Herşeyi kadere bırakarak evlenilmemelidir. Çünkü her insanın bir akıl ve iradesi vardır. Yani insanın akli, iradesi ve vicdanı varsa dikkatli bir tercih yapmalıdır.

Güzel bir evlilik, insan için mutluluğu garantiler. Özgürlük, insanın tercihlerini yaparken ihtiyacı olan en önemli şeydir. Ve evlenilecek kişiye Türk, Kürt, Arap, Kongolu, soylu, beyaz ve siyah diye bakılmaksızın sadece insanlığı ile muamele edilerek evlenilmelidir. Bu konuda en başta aileler destek olmalıdır. Sonuçta hepimiz tek yaratıcıdan yaratıldık. Korkacağı biri varsa insanın, siyah ya da beyazdan değil, vicdansız olandan mutsuz ve umutsuz edenden korkmalıdır.

Kutsal kitapta da denildiği gibi iyi insan iyi biriyle evlenmelidir. Çünkü evlilik ömür boyunca yaşanır. Bu kısa ve beş para etmez dünyada mutluluğu kaybetmeye değmez. Bu dönemde en büyük hastalık; ırk, zengin-fakir, etnik ayrımı yapmaktır. Bundan dolayı dünya cehenneme dönüyor. O yüzden biz mü'minler olarak her zaman örnek olmamız gerektiğinden bu ayrımlardan uzak durarak aile kurmalıyız. Derler ki; iyi eş bulmak, mutluluk bulmaktır. Bir kadın için ise de iyi bir koca bulmak sevgi ve güven bulmaktır.

YOUNOUS ADOASOTI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ-SOSYOLOJİ
4. SINIF

KÖYDEN NEW YORK'A SANAT

Değerli Okurlar! Bu sayıda bize kurduğu hayalleri gerçekleştirmek için verdiği başarı mücadelesiyle bizlere güzel bir örnek olan Sevgili Ümmiye Koçak'ın TEDX konuşmasını paylaşmak istedim. Hayallerinin bize de umut olması dileğiyle...

Birçok kere sunuma gittim, birçok yerleri gezdim, ama bugün burada olmak beni gerçekten çok heyecanlandırıyor çünkü ben Adanalıyım. Adana'nın Çelemlî köyünde doğdum. Mersin Arslanköy'ün geliniyim. Bir kere, köyde doğdum, köyde büyüdüm, köyde yaşıyorum. Köylü olmaktan gurur duyuyorum. Şimdi, kurban olduklarım. Ben on kardeşin altıncısı olarak dünyaya geldim. Her zaman ben dokuz kardeş derdim, anam da derdi ki, "Olur mu öyle şey, ben on tane doğum yaptım." Birisi üç aylıkken ölmüştü çünkü. Ben onu bilmediğim için hep dokuz kardeş derdim, ama on kardeşiz ve ben altıncısıyım.

Benim köyümde, kız çocukları o zamanlar okula gitmezdi, çünkü âdetti. Hani, âdet yoktu. Yokluktan falan değil. Gönderilmezdi, ayıptı, dedikodu olurdu. Kız çocukları okula gitmez, çalışmaz; evin içinde, sadece evin işini yapar işte hanımının, eşinin. Hani, evin dışına çıkmazdı. Ama bir gün ben, 7-8 yaşları arasındayken, camiden bir anons edildi. Denildi ki, "Her evden bir kız çocuğu okula gidecek, eğer gönderilmezse, baba ya da anne hapse atılacak." Ben bir sevindim ama! Çünkü ben gideceğim, sonradan tabii hemen yelkenler suya düştü, benden küçük vardı. Onu gönderdiler, o da gitmedi. Babam düşünüyor artık, birinden biri hapse gidecek. Velhasıl çok uzatmayayım, tesadüfen ilkokulu bitirdim kız kardeşim gidemeyince.

İlkokul 3. sınıfa giderken, evimiz, çok şanslıydım, evimiz okula yakındı ve küçük lojmanlar vardı, öğretmenlerle ablamlar haşır neşir olduğu için, beni de çok severdiler. Öğretmenim bana bir gün dedi ki, Yıldız, soy ismim Yıldız olduğu için, Yıldız git benim odadan kitabı getir bana dedi, kitabımı getir, o da masanın üstünde, dedi. Ben o kitabı aldım, şöyle bir baktım. Üstünde kırışık yüzlü, aynı anam gibi bir resim var. Allah allah, yabancı da adı, ama şöyle bir araladım, baktım baktım. Allah allah, bizim köyü anlatıyor sanki. Baktım evin içinde sobası var, aynı köyü anlatıyor, ben onu o an kısa bir süreyle, hemen hayal kurdum, yanımdaki arkadaşlarımın isimlerini koydum, erkeklerin ismini erkek arkadaşlarım koydum sınıftan, ilkokul 3. sınıftaydım. Ve o kısacık mesafede, kitabın aralarından okumamla birlikte, ben taa nereleri gezdim ve o kitabın adı, Maksim Gorki'nin "Ana" kitabıydı.

Ben hayal kurdum, çünkü o küçük yerde, ben kendimle özdeşleştirdim. Çünkü o, o köydeydi, yani hayal kuruyordu. E bunun o zaman ben, ilkokulu bitirdikten sonra okumayacağım, bunun bilincindeydim, ne olabilirdim, en beşeri hayal kurmaktı, bunun peşinden gitmekti. Ben de onu yaptım ve yılmadım, bakmadan, hep okudum, okudum, hep okuyorum, hâlâ da okuyacağım. Ve üretmeyi, başarmayı, çalışmayı çok seviyorum. Çünkü taa çocukluğumdan beri; benim öyle çok oyuncaklarım oldu, lüks bir hayat yaşadım dersem, yalan söylerim. Hep yaratıcılığımı geliştirdim. Oyunağım olmadı, süpürge den bebek yaptım. Çamurdan bebekler, tencereler yaptım. Büyüklerim pekmez kaynatırken, herkesi organize ettim, onlarla birlikte ben de pekmez kaynatım.

Ve evlendim, Mersin'in Arslanköyüne gelin geldim, 19 yaşlarındayım. Ve kurban olduklarım, baktım, çünkü iyi bir dinleyiciyim, iyi bir gözlemciyim ve hepsini bir araya getirince de, ben biraz bunaldım, boğuldum, çünkü benim köyümde kadınlar hiç işe gitmiyordu, ama gelin geldiğim köyde; erkekler oturuyordu, kadınlar çalışıyordu. Ben bir şeyler yapmalıyım, dedim ve oradaki kızlar liseyi bitirince hiçbir şey yapamıyordu, çocuk bakıcılığını başlattım memurların, öğretmenlerin çocuklarına vesaire. Temizliğe gitmeye başladım, vesaire vesaire çok uzun. Ama bunlar bana da yetmedi, çünkü kim çocuk bakmaya başladıysa ben onu bıraktım. Temizliğe başladım, temizliğe gitmeye başladılarsa onu da bıraktım.

Ve en sonunda dedim ki, Ümmiye kızım, sen, öyle bir şey yapmalısın ki bu Arslanköyde, çünkü benim köyümde, yaşadığım yerdeki köyde her bir tarafı Güney Toros Dağları ile çevrili. Ben, buradaki yaşayan kadınların sesini, Mersin'e duyurmalıyım, bakın Mersin'e diyorum çünkü ağzımdan Mersin çıkıyor ama yüreğim de diyor ki, sen böyle gidersen bütün dünyaya duyurursun, ama ben sadece Mersin'i istedim. Tek hedefim Mersin'di. Ne yapabilirim, araştırması içindeyken, köyüme tiyatro grubu geldi. Öne oturdum şalvarımlan, dedim ki, bitti çıktım çocukların yanına, "Kurban olduğum senin adın ne?" dedim. Ali, dedi. E ama demin Veli idi, dedim, olur mu teyze, dedi. O benim rol adım, dedi. Ben o gece sabaha kadar, hiç uyumadan, Ayşe'nin anlattığını, Fatma'nın anlattığını, çünkü köyde iyi bir dinleyici olduğum için bana gelip her şeyi anlatıyor herkes, ama utanıyor anlatırken, kocasından gördüğünü, kaynanasından gördüğünü, kocasından gördüğü şiddetleri, başkasınınmış gibi anlatıyor. Oysa ben biliyorum, onları biliyorum. Haa Ümmiye kızım, dedim kendi kendime. O zaman ben de bunların isimlerini değiştirip bunların yaşadıklarını bunlara seyrettirirsem, o zaman bunlar yanlışlarını görür, o zaman köydeki erkeklerde kendilerini değiştirirler, dedim. Ve dediğimi de yapacağım, ama nasıl olacak öyle hiç kolay değil. Velhasıl, hiç kolay da olmadı. Sonucunda 40 kapıya gittim. O yedi bayanı bulmak için. Sonuç itibarıyla buldum da, ha bana yanlış kelimeler kullanırdı; sana mı kaldı, öyle miydi, böyle miydi? Ben onlara hep teşekkür ettim, yine de teşekkür ediyorum, çünkü onların bana hep yanlış yapması, sırtımdan beni kamçıladi, ilerlememe neden oldu. Onlara teşekkür ederim. Ve tiyatroyu kurdum artık. Ve basından herkes gelmeye başladı.

Şunu anlatmadan geçemeyeceğim. Köydeyiz, hiç tiyatrodan kimsenin haberi yok. Şimdi benim aklıma geldi, gittim biraz tahsilli olana. Dedim, böyle böyle bir tiyatro kuracağım ama en akıllıları benim, nasıl olacak ben de bilmiyorum sen yardım et. Dedi ki, olur mu öyle dedi, ben yapamam ben tuhafıye işletiyorum, dedi. Sonra işte müdüre git dedi, müdüre gittim bana Müjdat Gezen'in kitabını verdi. Ben gündüz bağ bahçede çalıştım, akşamları onu okudum. Arkadaşlarıma gittim, yufka atıyoruz biz imece usulü kışlık ekmeğimizi. Kızlar dedim, gelin bir tiyatro yapalım biz de, dedim. O nedir kız, dedi. Laf olur ne demekmiş o, dedi, Olur mu kız, dedim. Ümmiye abla ne demek o, dedi. Biz ne hâl yapacağız onu, dedi. Kız, dedim. "Sen dağdan odun getirmen mi?" "Hee, getirez." E bağ bahçede de çalışıyen. "Çalışıyez." Evini ihmal eden mi? "Yooo." Çocuğuna bakmıyen mi? "Bakiyem." Peki sana, bu zamana kadar, "Eline

sağlık hanım," "Çok güzel olmuş gelin," diyen oldu mu? "Yoo valla," dedi. "Kimse demedi." E kız o zaman gelin, bunları ben yazayım, sahnedeki oynayalım, belki o zaman bize derler, bizi takdir ederler, dedim. Ümmiye abla, kız dedi. Haksızken ederler mi ki takdir, dedi. Ederler, dedim. Valla o zaman ben varım ama dedi bizim herifler ne diyecek dedi. Ben, dedim, heriflerden izin alırım. Gittim herifleri ikna ettim, tiyatroyu kurduk ve geldiler, izlediler köy meydanında, kız Ümmiye abla sanki beni yazmışın, dedi eşleri. Hâlbuki oydu zaten. Ama en çok hoşuma giden, şimdi o yanlışlar benim köyümde düzeldi, hiç yok, artık kadın erkek birlikte omuz omuza çalışıyor, kesinlikle çınarın altında oturan düzeldi, hedefime ulaştım. Ama buna bu da yetmiyordu. Onun için, kadınların sesini daha çok kitleye yok. Hedefime daha çok kitleye, çünkü bizim toplumumuzda tiyatro diye bir şey yok maalesef. Ben de dedim ki, herkes televizyon izliyor maalesef, biz bilinçli bir toplum olmadığımız için, öyle bir şey yapmalıyım ki, televizyonda izlenmeli, ama ne olmalı? Çünkü 2005 yılında öyküsünü yazdığım "Yün Bebek" öyküsünü, tamamen yaşlı teyzelerden dinleyerek yazmışım. 70 yaşında, 75 yaşında teyzem bana anlatırken çocukluğunu, ağlayarak anlatmıştı. Ben de kendi kendime dedim ki, e bakın çocukluk çok önemli. Biz çocuklarımıza ne verirsek onu alıyor, çocuklarımıza biz yemedik, onlar yesin; biz okuyamadık, onlar okusun diyerek çok yanlış yapıyoruz bilmeden anne baba olarak, dedim. Ve bunun filmini çekmeliyim, dedim. Çünkü bizim göz ardı ettiğimiz, herkesin erkeğin kadına uyguladığı şiddet için feryat figan ediyor. Ben de diyorumkine; hayır, kadında kadına şiddet daha ön planda olmalı, çünkü o çocukları biz yetiştiriyoruz, biz onlara iyi örnek olmalıyız ki, iyileri vermeliyiz ki onlar alsınlar. Şimdi ben köyde yaşıyorum. Malzeme o kadar bol ki, hiç öyle hayal gücüne felan gerek yok. Ayşe teyzemin evinin önünde sebze var, berikinin de inekleri, koyunları var. Her gün bahçeye giderken, bir dal koparıyor hayvan, bilmez ağzı var, dili yok. O oradan bağırtır edepli edepsiz, o oradan kavga dövüş, ooh birbirini saç baş. Birinin kızı var, birinin oğlu. Ben bunları biliyorum, çünkü oradayım 79 tarihinden beri. Birinin oğlu oldu, birinin kızı; biri sindirmeyi öğrendi, biri sinmeyi. Biri şiddet uygulamayı öğrendi, biri de susmayı öğrendi. Haa, o zaman neymiş; biz çocuklarımızın yanında, davranışlarımıza dikkat etmeliyiz. Bu çok önemli, biz çocuklarımıza, tepesine vura vura "Sen sigara içme!" Hayır, biz içmeyeceğiz. "Kitap oku!" Hayır, biz okuyacağız. Çünkü benim de üç tane evladım var. Ben çocuklarıma asla demedim, ama örnek oldum, çünkü çocuklar bizleri örnek alır. Velhasılkelam, "Yün Bebek" filmini de çektim, şimdi ben çok, oradan oraya giderim o kadar çok ki. "Yün Bebek" filmini de çektik, tabii ki hiç öyle kolay olmadı. 3 metre karda çektik. Bir sürü insanlar destek verdi bize; bir kere Mersin'deki kurumlar, valilik, belediyeler bir sürü. Hangi birini sayayım, bir sürü insanın emeği var orada. Ve ödül aldık. Şimdi bana yazar, yönetmen, oyuncu, şu bu, bir sürü unvan taktılar. Ama ben sadece ve sadece anneyim, bu unvan bana yetiyor. Bunu gururla söylüyorum, çünkü ben 38 yıllık mutlu, evli, 3 çocuk annesi bir anneyim. Diğerleri bana vız gelir tırıs gider. İsterim ki bütün anneler öyle olsun. Teşekkür ediyorum.

ÇİĞDEM ÇATAL

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

4.SINIF

GECEYLE GELEN

Motaha "Geceyle Gelen"im...

Sen bana gecenin getirdiği mi; bir gelecek hediyesi mi; yoksa anılarımın geçmişten gelen sesi mi oldun. Hiç bir zaman bilemedim. Ben her şeyi anladım da şu hayatta, bir tek, bakışlarının o nostalji buğusunu çözemdim. Belki de aşkıandı,

Her sesini duyduğumda kalbimin kulaklarımda umutla kanat çırpması, belki özlemden... Ne de çok medet umuyoruz değil mi sözlerden?... Haberimiz olmadan gelen tanrı misafiri hisleri içeri buyur etmektedir tedirginliğim... Yoksa artık çok mu geç; belki de çoktan alıştım, düşünmeden büyülendim.

Her içime akıtığım harfte,ilmek ilmek düğümlendim...
Sonunda celladım olacaktır o ilmeklerden yapılmış ip, bilirim...

Huzurevine kapatılması düşüncelerim vardır benim. Timarhanelerde tek başına bırakılması gereken hislerim... An gelir, kendi kendime "Ne de genç yaşlandım!" derim. İçimde biri daha vardı, yıllardır görmediğim. Biraz deli, biraz çocuk/kaçık, Kâh kırılğan-kâh uçuk, uçsuz bucaksız yerleri yalnızlıkla bağdaştırıp sınırsızlığa ev kurmuş biri daha vardı... Öldürdüm sanyordum, yıllar yıllar önce. Meğer içimde saklanıyormuş sadece... Güçlenmiş kahkahası, kâh uçuk-kâh kırılğan havası.
Ve onunla karşılaştığım yer sende beni yansıyan aynaydı...

Sen bana "Gecenin getirdiği"sin.

Bir teşekkür borcum vardı sana, yakamoza üfledim. Sebebi; eşsiz bir zamanlamayla hayatıma girişin... Teşekkürümü alıp, selamlamışsındır dolunayı, bilirim. Bilirim vardır senin de bana benzeyen, fazla düşünmenin gerektirdiği ince-örümcek-ağların... İnce düşünmenin getirdiği tatlı/akıllı/zırdeli hallerin... Bilirim, sen de dolunayın yerine sevdiğini koyup konuşursun onunla, uyuyana kadar ay... Bilirim... En özlediğin anda yanındaki hissini özlediğine ait olduğunu. Tıpkı seninle birlikte gezdiğim gibi (ki haberin yoktu senin), hiç bilmediğin bir kararı, sevdiğim yerleri ve çocukluğumu...

Bilirim neler hissettiğimi ben.

Ama söyleyemem.

Ve bilemem senin neler hissettiğini.

Ben emin olamam.

Güvenemem hemen kolayca ve zamanla azalmak yerine artacak duygular barındırdığına. 'Ya hızla büyüyen sevgi bir gün aniden bitiverirse?' diye içim içimi yer ama... Ben cevap veremem kendi sorularıma.

Seni koşulsuz/şartsız/yalansızca alıyorum hayatıma. Kalbim çok koltuklu bir oda... Çok odalı bir ev... Kafamda çoktan seçmeli sorular...

Nereye yerleşmek istediğine dair hepsi, sadece kapılarımı açtım sana, nereye buyuracağını söyleyemem.

Dilsiz bir ev sahibiyim ben. Kalmak istediğin yeri kendin belirle, kapat kapıyı gir içeriye... Ya da kapıyı kapat ve çık git kalbim daha fazla soğuk almasın diye...

Ey "Gecedan gelen";

Bu günü dağıtıp alıp görecek mi seni benden? Ben ki gece olarak yaşamaya razıydım hayatımı geri kalan saygılarım...

Göze için yazmaya razıydım. Siyaha boyamaya hazırdım sana akan bütün ırmaklarımı.

Gideceğini bilmesem...

Korkularımı bir yensem...

Neyse, aldırma bana sen.

Bir 'afetin' aldım sonunda yokluğundan yapılmış-hüzünle bozulmuş bu şehirden. Sensizken de eksik olmadığım içindi bu takdir. Ben yıkılmaz göründüm hep; daha sağlamdım bir duvardan, kaleden, piramitten... Ama ben de yıkılabiliyorum, biliyorsun.

Bazen farkım kalmıyor bir cesetten, porselen bebekten, yanlışlıkla dolu yağarken gözlerini açan bir kardelenen...

Ve cesur görünsem de korkuyorum işte; tam da 'bu kez kazandım' deyip, yeniden kaybetmekten. Bir gecenin içinde kaybolmam ben, nereye gideceğinden emin adımlar atarım, korkmuyorum gecelerden.

Ama içinde 'aşk' geçen tek hecede, gözlerinde kayboluyorum kimi zaman, o tek heceden korkuyorum, adımlarım kadar sağlam basmıyor hislerim.

Korkularım, nereye gideceğini bilmeyen hisleri yüzündendi kalbimin. Ben sana şiirler sözler yazmadım ki hiç... Tüm sözcükleri senden toplayıp yine sana getirdim. Esin perimdin. Sen bana gülümseyişimi yeniden verdin birkaç asırdan sonra; Bense her kıpırdanışını sana ithaf ettim normal olmaktan ışık yılı kadar uzak, hiç tükenmeyen kalemimin.

"imgeler, imalar, anlamlar..."dedim.

Sahte imgeler

Gerçek aşkı anlatır.

Bil istedim...

Ömrümüz boyunca dağıtıp dağıtıp yeniden birleştirdiğimiz, bu sırada birkaç parçasını yitirdiğimiz bir 'puzzle'dır hayat.

Yine de vazgeçmeyiz, her dağıttığımızda akan göz ırmaklarımıza inat... Ben her seferinde 'Bu son! 'diyerek dağıttığım hislerimi bir araya getirmeye çalışırken buldum seni. Puzzle'ımın son parçasını bulmaktı, yüzümdeki kül-baharın sebebi.

Hala elimde bu son parça ve hala bekliyorum resmimin bitmesini... Ben hala bilemiyorum onu nereye yerleştireceğimi... Satırlarca cümle evvelden dediğim gibi; ya kal benimle ya da unuttur kendini. Merak etme ben yine dağıtır, kısa sürede toparlarım resmimi.

Ve unutmama saniyeler yeter,

Tek bir saniye bile aklımdan çıkmayan ismini.

Günlerce düşündüm, düşüncelerimdi gecenin duman kokan akrebi... Şimdi, o güneşi doğmayan sabahların, ileriye görmeyen sislerinde yürüyorum. Hayattaki tecrübelerimin bana gelecekte neler getireceğini bilemem ama geçmişteki hatalarımın benliğimden neler götürdüğünü çok iyi biliyorum. Hayallerim yıkıldığında "bu da kırılmış" deyip, yenisini kurmayı öğreniyorum. Ben, istemediğim bir hayatı yaşamaktansa, istediğim hayatta sürünmeyi tercih ediyorum. Bazı şeyleri yaşadığımı sandığım halde bilemiyorum ama birçok şeyi henüz yaşamadan tahmin edebiliyorum...

Mesela yanımda olmanın beni ne kadar mutlu edeceğini biliyorum. Zor için savaşmayı severdim eskiden, şimdilerdeyse kolay gibi görünenin aslında daha zor olduğunu biliyorum. Savaşlarıma da son verdim, zorlar için de savaşmıyorum; artık sadece bekliyorum yelkovanın yanında... Almam gereken nefesleri tutmuyorum son zamanlarda, 'an' larımla yaşamayı seçiyorum.

Rüyalar gördüğüm hüzün-umut arası gecelerin koynunda,

Ben her gece seni uyuyorum...

SELİN SIVARI
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

DAVUT, GOLYAT'IN KAFASI İLE CARAVAGGIO (DAVID AVEC LA TÊTE DE GOLIATH)

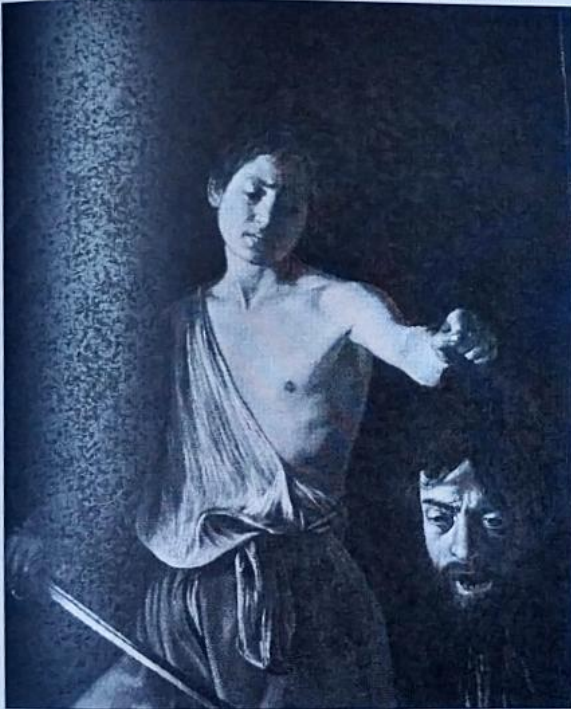
Barok dönemin ünlü ressamlarından Michelangelo Merisi da Caravaggio ışığın ustası olarak bilinir. Barok mimarinin mekânsal derinliklerinin tüm gerçekliğiyle ve ruhaniliğiyle resmedildiği, mekanları uzatan perspektiflerin kullanıldığı bu dönemde Caravaggio resimde gerçekliği karanlık ve ışığı kullanması ile güçlendirmiş, ortaya neredeyse fotorealistik resimler çıkarmıştır. Karanlık odada tek bir noktadan aldığı ışık, figürlerini tiyatro sahnesinde ışık vurulan oyunculara dönüştürür ve bedenler hacim kazanarak gerçeğe yaklaşır. Resimlerindeki bir başka gerçeklik unsuru ise diğer barok dönem ressamlarının aksine metafizik öğeler kullanmaz.

Caravaggio hayatında pek çok suç işlemiş ve cinayet suçundan dolayı yaşadığı şehir Roma'dan kaçarak sürgün hayat yaşamak zorunda kalmış kirli bir adamdır. Suçlarından

Caravaggio'nun affedilmesi gerektiğini söyler. Roma'ya dönme hazırlığında olan Caravaggio kendini affettirmek için Kardinale hediye olarak bir resim yapar. Konularını genellikle dinsel ve mitolojik hikayelerden seçen Caravaggio hediye edeceği resmin konusunu Davut ve Golyat hikayesinden alır. Golyat Tevrat'ta geçen, İshrafiloğullarına zulmeden, kimsenin karşısına çıkma cesaretini gösteremediği savaşçı bir devdir. Davut isimli, etrafında hor ve basit görülen bir çoban Golyat'ı öldürmek için kraldan izin ister. Davut Golyat'ın karşısına çıkar, karşısında basit bir çoban gören Golyat onu küçümser ve alay eder. Davut Golyat'ın zayıf noktasını belirlemeye çalışır ve cebinden çıkardığı bir taşı sapanıyla devin tam alınına nişan alır. Alnından vurulan dev yere düşer ve Davut devin başını keser.

Caravaggio Davut ve Golyat'ın sahnesini resmederken adeta hayatındaki pişmanlıklarını resmetmiştir. Çünkü resimde Davut Caravaggio'nun gençliği, Golyat'ın kesik başı ise yaşlılığındaki halidir. Ressam gençliğine, şimdiki kötülüklerle dolu halinden intikam aldırılmaktadır. Yaşlı Caravaggio'ya acıyarak ve üzülen bakmakta olan genç Caravaggio, gençliğindeki hataların onu bir vahşiye dönüştürmesinin pişmanlığı içerisindedir. Kılıcının üzerinde H-AS OS harfleri yazar, bu latince "Humilitas occidit superbiam" sözünün kısaltmasıdır ve "Alçakgönüllülük kibri yener" anlamına gelir.

"L'humilité tue l'orgueil"

kaçtığı bu dönemde Roma'da Kardinal Borgese,

ERÇİM GÖKMEN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

YÜKSEK LİSANS

A NOUVEAU A L'UNIVERSITÉ SELCUK, A NOUVEAU PLEINE D'ÉMOTIONS

C'était au mois de septembre 2013, quatre ans avant, que je passais l'examen en français pour pouvoir être dispensée de l'année préparatoire précédant la faculté de Lettres. C'était la seconde fois que je venais à l'Université Selcuk.

Auparavant, j'étais venue en compagnie de mon mari pour m'y inscrire. L'employé de bureau, lors de la remise des papiers nécessaires, nous avait demandé, en nous fixant de ses yeux louchants, où était l'étudiante. Mon mari et moi, nous nous étions regardés tout éberlués face à cette question imprudente. Que voulez-vous ? Il n'avait certainement pas imaginé qu'une femme de mon âge puisse aller à l'université ou peut-être pensait-il que cela était absurde pour moi, et même pour toutes les femmes qui, pour certains, n'existent que pour les servir...

Le jour de l'examen, les couloirs étaient pleins de jeunes hommes et femmes cherchant leur salle et leur place. Ils avaient à peine l'âge de mes enfants aînés. De ma place, tout devant, j'observais leurs visages puérils qui défilaient à l'entrée de la salle. Tous semblaient tourmentés par l'examen approchant. Je n'étais pas indifférente d'eux. J'étais ensevelie d'émotions de tous genres, d'enthousiasme autant que de bonheur, mais aussi de préoccupations car il fallait absolument que je réussisse et que je m'organise à la perfection dans les études comme à la maison. Pourquoi ? Pour moi-même, mon estime. Mais aussi pour toutes les femmes mariées ou pas, pour ne pas être un mauvais exemple pour celles qui envisagent de poursuivre les études. Le professeur chargé de la surveillance contrôlait nos pièces d'identité. Elle regardait avec attention la mienne et me demandait combien de temps j'avais passé en France car j'y étais née. Je lui répondais simplement vingt. Et l'heure de l'examen était là...

Les quatre années sont passées au grand galop. La célébration d'obtention du diplôme universitaire s'est déroulée « mythiquement ». L'impossible, le rêve enfantin s'est enfin réalisé, avec un retard indéfinissable. A mes dix-huit ans, je n'avais jamais pensé à étudier la littérature. La haute couture et le stylisme m'intéressaient énormément. D'ailleurs, j'avais postulé dans une école de stylisme à Strasbourg. Mais en vain ! Les filles n'avaient nul besoin d'étudier. Elles devaient plutôt se préparer aux tâches ménagères pour leurs futurs mariages. J'étais l'une des victimes de ces pensées retardées et confuses qui voulaient par exemple que les femmes aillent chez un médecin femme. Que personne n'essaye de défendre cette mentalité irrationnelle appliquée uniquement pour les filles !

Aujourd'hui, nous sommes au mois de septembre 2017. Je suis à nouveau à l'Université Selcuk, dans le même bâtiment où j'avais passé l'examen, à nouveau pleine d'émotions. Mais cette fois-ci, la cause n'est pas un examen, mais les premiers jours de mon emploi dans cette université en temps qu'une institutrice de français. Le professeur qui nous avait surveillés, Melek Öztürk dont j'ai appris le nom plus tard, l'épouse de M. Abdullah Öztürk, mon professeur, continue d'enseigner ici. Le bon Dieu nous prépare toujours des surprises, des coïncidences inattendues. En voilà une !

Je sais que les jeunes n'aiment guère les conseils. Tout le monde leur en donne à tout bout de champ. Des plus âgés aux plus jeunes. Des professeurs aux parents. Les amis. Les conseils sont des expériences qui nous évitent de faire les mêmes erreurs que les autres et donc nous font gagner du temps si précieux. Toujours aujourd'hui, je prête l'oreille à mes « grands » qui me guide. Je ne vais point me priver de leur en donner, que je les connaisse ou pas.

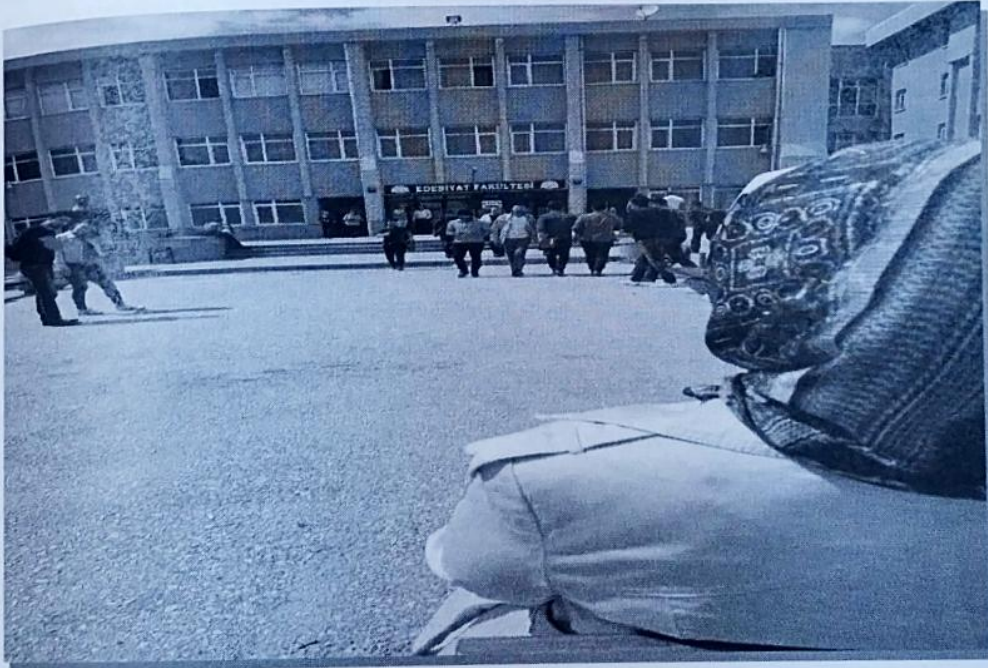
Aimez votre branche quel qu'elle soit, que vous l'ayez choisie volontairement ou pas, sinon vous vous y ennuierez et y étoufferez !

Suivez les cours assidûment et révisez-les journallement avec courage et devoir ! N'oubliez pas l'eau creuse la pierre goutte à goutte.

Pensez à vous-même, au temps qui fuit et à vos parents faisant tant de sacrifices pour vos études ! Le temps passe si vite, la jeunesse avec qu'on ne devrait surtout pas sous-estimer. Je sais : vous êtes jeunes. D'autres choses vous préoccupent, sûrement plus que les cours. Mais, j'ai témoigné à une multitude de faits depuis bien des années. Il est tout à fait possible de réguler votre emploi du temps pour profiter des loisirs et des cours, c'est-à-dire de les synchroniser. C'est à vous de voir ! C'est vous qui subirez les conséquences maléfiques ou bienfaisant et personne d'autres. C'est vous qui préparez votre avenir, votre mode de vie, votre entourage, votre destin...

Je suis consciente que cela est un peu lourd et osé. Je me le permets, car je sais que vous le savez aussi, tout ce que je viens de dire. Les amis disent la vérité en face, sans peur, que cela nous plaise ou pas. Tout est pour nous. Nous ne devrions pas nous vexer envers eux, ni prendre les mots à travers.

Dans l'espoir d'être entouré par de véritables « amis » toute la vie, je souhaite une bonne année scolaire et une bonne continuation à tout le monde !

KIYMET AVCI

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

MEZUN

Bugün hiç uyumadım, ve psikolojim de bozuk. Ne yapmalıyım sence ? Açık olmalıyım. Seni sevebilirim mesela. Sevmeyebilirim ama açık olmam için en müsait kişi sensin. Acı çeken notalarda seni bulabilirim. Eksik olan yapboz parçamı seni yontarak tamamlayabilirim bu gece. Sen yontulacak birisi de değilsin eyvallah. Ama yontarım ben, ya da seni yonttuğumu sanarken aslında kendi boşluklarımı büyütürüm. Sen cuk diye oturursun oraya. Oturursun oturursun ama misafirsin e nihayetinde. Kalkıp gidersen eninde sonunda. Ve ben senden sonra biraz daha eksik biraz daha çaresiz biraz daha anlatım bozukluğuyla dolarım.

Ben böyleyimdir biraz, bazen kendi boşluklarını kemirip mutlu olurum. Yok olmaktan korkuyorum gitme... Her misafir kalkıp gidecek biliyorum, biliyorum ben eninde sonunda biteceğim. Ama sen gitme. Gidersen bir başkası olursun. Biraz daha çıkıntılı, biraz daha kendi başına ve hep biraz daha keskin. Sen gidersen ölmem tabi ama biterim. Bitmekte ölmek değilmi aslında? Sen gidersen bir boşluğa sarılmayı öğrenirim, boşluk olurum kimse olmam. Giderken bıraktıkların olurum. Giderken bana bir şey bırak o olayım. Bana teselliler bırakma ama. Avuntu basamaklarını çıkamam o basamakları silen bi gündelikçi olurum sadece. Çünkü avutamam kendimi. Avuntu; bir tımarhane duvarının üzerinde ki güzel bir resimden başka bir şey değil. En azından başlayıp karanlığa giden tiksiniç bir metafor. İyi ki avutamıyorum kendimi.

Bu da bi avuntu galiba avunmayı öğreniyorum. E en azından avunmayı öğreniyorum dememem için gitme.

Tren rayları, yollar veya gökyüzü seni götürmez beni bitirir. Sürekli bir azalmaya gebe kalırım en iyisi gitme sen...

EKREM AKSU
GAZI ÜNİVERSİTESİ
BİYOLOJİ
2.SINIF

AL RENGİ

Öfkeyle kalktığımız masaya
Ayrılıkla oturur olduk
Şerefine kalkan kadehe
Birkaç damla gözyaşı doldurduk

Havada uçuşan dertleri
Yere serilen umutlar takip eder
Gecenin uğuldayan ritmi
Şarkılarla raks eder

Duyguların kelimelerle imtihanıyla
Kirleniyor gönlün şen defteri
Şairlerin dudaklarında yankılanan
mübalağa sanatıyla
Al rengine dönüyor, kan rengi...

Sayfalara sinen göz damlası
Bir süredir gayri ihtiyari
Ömrün yirmili yaşları
Aşkın sen dolu izleri

Bir gün ölümse bizi ayıracak olan
Birlikte tadarız o şaraptan
Son bir söz bırakacaksak
Birbirine değerek dökülür kelimeler,
dudaklarımızdan.

SERGEN GÖK
İKTİSAT
3.SINIF

AŞK YÖRÜNGESİ

Mevsimin yaza çaldığı erik ekşiliğinde bir histi içimdekiler. Olmamış karpuz çekirdeklerine derdimi anlatıp olgunlaşmalarını bekliyordum dolunay altında. El ele gördüğüm her çifte ana avrat dümdüz küfrü basıp yeni yaşam alanları üretiyordum sevginin kıyılarında. Yüzümde tokattan daha ağır izler bırakan sözlerin ardından yine pijamamın kollarına burun akıntımı siler olmuştum bir yorgan altında. Hayallerime gebeyim sanarken her birini düşürdüm içimden bu gece.

Yağmurdan sonra etrafı saran toprak kokusunda dindirebilirdim belkide zihin bulanıklıklarımı... kışla yaz sanarken bizi bir küçük yağmur damlası kadar bile değerim olmadığına üzölmeli miydi şimdi? Bir kahve falında bile varolamayan bizi kaldırıp atmalıydı ücra köşelere... şişmiş gözlerimin ardından güneşi doğurmaya çalışıyordum... Belki de güneşi doğurtmak bile gereksizdi. Çözmek zordu bu buzları... Her geçen gün biraz daha kopuyorduk... yada ben kopuyordum bilemiyorum... yörüngene tutunmayı başaramayıp savruluyordum içimdeki boşlukta...

Pencerenin pervazında geçen ucu yanık bir hayattım belki de. Söylenmemiş ve söylenmeyecek bir türküde mısraydım. Kırgındım... Ömrünü yoluna adayabileceğin insandan yenen ilk darbe değildi bu. İmkansızlığı gözler önüne sermekti. Astım krizlerine sebep ağlamalar kalp delirmelerini rafa kaldırmışken yeniden onunla bachata yapmak gibiydi seni seviyorken ölmek.... Saf olmamak gerekti belki de... yalansız adamamak gerekti kendini. Sonu hüsrana sonu vuslattı her şey gibi. En sonunda kekik kokulu bir bahar gelmeliydi içimdeki sahraya.

BÜSRA ÇAKKIR
KARAMANOĞLU MEHMET BEY ÜNİVERSİTESİ
METALURJİ MALZEME MÜHENDİSLİĞİ BÖLÜMÜ
YÜKSEK LİSANS

DUA SERANATI

Yorgun bir denizin kenarında
Ötekileşmiş beklerken yarınları
Martıların utanmaz kahkahalarına
Takılıyor uçuk her hayalim
Kaç rüzgar vurmuştur kıyıya
Deniz sevdalılara
Bir denizkızı şarkısıyla
Duyabilir miyim

Yoksa göğe aşık kadim dağlara
Revan olayım da
Ferhat'ın izinden mi gideyim?
Şu dağlardan sorayım
Ezelden ne kaldı geriye
Ne mevsimler
Ne yolcular gelip geçti senden
Kaçı bir diyardan bir diyara
Geçip gitti Ferhat'ın yolundan...
Dediğini duyar gibiyim

Çocuk düşlerimi büyüttün
Gözlerime senden başka ne bir renk
Ne de bir sevda değdi
Denizlerim durgun
Dağlarım yorgun

Rüzgarlarım başı boş
Yeniden duymalıyım
Seni, ülkeme dört mevsim gibi dilerim
Sözümə mana
Özümə can
Gözlerime, gönlüme düşen aşk cemresi
Ol, yeniden her şeyime her şey

Gel kıyılarımdan dağlarım
Utansın tüm bahtsızlığım
Yeniden kardelenler filizlensin
Dağlarımdan denizlerime
Bin bir bahar havası gelsin
Ölüm basit kalsın, üzölsün
Yeter ki sen olsun
Her sabahım, soluğum, aşım, suyum

...
Bir akşamüstü sokağından geçerken
Köşe başında bulayım seni
Bu sözlerimi sana bir nefeste
Dua gibi okuyayım
Ve aminlerimin ecri olasın
Bitsin görgösüz serenatım.

Mehmet Özcan YASDIBAŞ

Adana

Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

İkili İlişkiler Üzerine Gayriciddi Muhabbet

Hayatın iliğini emmek diye bir deyim vardır; ne zamandır kafamı kurcalayıp duruyorum. Neyi kastetmiş olabilir ki, şu deyim kullanan birisi? Veya şu deyim ilk söyleyen şahıs ne söylemeye çalışmıştır; daha çok para mı? Daha çok arkadaşlık mı, sevmek veya sevilmek mi? Günümüz ilişkileri üzerine konuşursak pek çok muzip durumlarla karşılaşacağımız aşikardır ya, hayatın iliğini emmek muzip bir durum mudur? Bence değil, daha asil bir duruşu olduğu kesin. En azından ağır bir şeyden bahsetmek istenildiği ortada. Eğlenmek kelimesinin kısıtlı kullanıldığı, yani hüznün veya sanatın hazzından bihaber olunması, "hayatın iliğini emmek" kavramını daha çok "üç günlük dünya", "dört nala sevişmek lazım" gibi anlamlara sürüklüyor. Fakat nedendir bilmem, içimde bu deyim daha derinde bir anlama sahip olduğuna inanan bir umut var; yeşermekte, yaşamakta da dirençli. Nereden başlanmalı bilemiyorum. Fakat şunun da unutulmaması gerekir; çok sevdiğimiz bir idealist hocamız vardı, şöyle derdi: "Hayatın iliğini emmek, kemiği boğazına kaçırmak değildir ..."

Hayatımız boyunca büyük aşk hikayeleri dinledik; Romeo ve Juliet, Aslı ile Kerem, Leyla ile Mecnun ... Akıl almaz sonluklarıyla destansı aşk yaşadıkları iddia edilen bu şahısların ilişkilerini ele aldıkça, aslında aşk denilen veya destansı aşk diye nitelendirilen şu hikayelerin özünde gerzek bir düşünce yapısının varoluşuyla karşılaşırız. Eğer gerzek demem yılların getirdiği manevi değeri sarsıyorsa, muzip bir durum, latife olarak da değiştirilebilir.

Hikayeyi bilmem bilir misiniz ama Kerem düğün gecesinden sonra mintanının düğmelerini açıp Aslı ile meşke dalmak isterken, Aslı'nın onu başkısıyla evlendirmeye çalıştığı hain babası Keşiş tarafından tıslımlandığı için düğmeler tekrardan iliklenir. Kerem öyle bir ah çeker ki, bu "ah" ateş olup onu yakar.

Sevdiğinin gözleri önünde kül olduğunu gören Aslı, onu kurtarmaya çalışırken saçları bu ateşin külünden tutuşarak yanmaya başlar. Sonuç, ikisi de oracıkta canlarını teslim ederler. Yıllardır erkeklerin "sevişmek benim için ikinci plandadır, aşktan yani anlaşmaktan sonra gelir" diye okudukları havaların yalan olduğunun en net ispatıdır Kerem'in tutuşması. Oysa nedir, o gecede meşkten uzak kalına bilinirdi. Ki eminim Kerem de aynısını Aslı'ya "aşk olmadan, meşk olmaz" diye dönemin edebi diline uygun olarak bu havayı okumuştur. Kerem, senin zamanında durum nasıldı bilmem ama şimdiki kadınları böyle laflarla elde edemezsin, üzülürsün.

Leyla ile Mecnun aşkının da abartıldığını düşünüyorum. Kays ile Leyla'nın aşkına engel olmak için pek çok yol denenir, fakat nedeni açık değildir. Halbuki Kays da Leyla gibi varlıklı bir aileden gelmektedir. Durum böyle iken, Kays aşkından aklını kaçıır. Yerli halk Kays'ı bundan sonra Mecnun diye çağırmaya başlar. Uzun zaman ve bir düzine olay akışından sonra bir gün Leyla çölde Mecnun ile karşılaşır. Fakat bizim oğlan, Leyla'ya "Leyla benim içimdedir sen kimsin?" der. Leyla ise, yıllar boyunca verdiği direniş, kocası gibi güzel bir insanın ölümü, hastalığı gibi durumlardan hiç bahsetmeden, Mecnun'un durumunu anlayışla karşılayıp oradan uzaklaşır. Pek inandırıcı gelmese de gerçekten de hiç laf etmez, gözünü bile süzdürmez, ve hatta "sen beni artık sevmiyorsun" bile demeden, sessizce gider. Gider ve hastalığa kapılır, hem de bir tane bile özlü sözlerle dolu mektup yazmadan. Sonunda Leyla ölür, Mecnun da mezarı üstünde canını alması için Allah'a yalvarır, oracıkta can verir. Peki aşklarına ne oldu? Hiçbir şey. Yıllar boyu süregelen dert, azap, direniş, hepsi bir Mecnun'un elinde harap oldu. Bundan nasıl bir ders çıkarılmalıdır bilemiyorum ama günümüz ilişkileri de böyle değil midir? Leyla Mecnun'u ne kadar tanıyordu ki? Veya güzelim aşkı ne için harap ettiler? Gurur mu? Aynı minval ile günümüzde gençler sadece kafe köşelerinde buluşup, parklarda yürüyüş yapıp, sinemaya gitmeyi aşk diye nitelendirmektedirler. Ne kadar vahim bir durum. Oysaki bu denli buluşmalarda şahıslar hiçbir vakit oldukları kişi gibi davranmaz, karşı tarafın ilgisini üstüne çekecek hareket ve düşünceler sergiler. Planlı buluşmalarla dolu ilişki sürecinin sonunda ise aslında hiç tanımadıkları şahıslarla evlenmeye, daha kötüsü çocuk yapmaya karar verirler. Ah canım benim, pek ala, güzel bir ilişki içerisinde mutlulukla dolu bir yaşam hayalinizin sonucu vahimdir de bilemiyorsun. Çünkü hiçbir zaman karşı tarafın evde, senden sonraki hallerini tanımadın. Onun açken sinirlendiğinden bihabersin veya aylık periyot yani adet döneminde nasıl hırçınlaştığını hiç görmedin. Sen aslında hiç tanımadığın birine gönül vermişsin de aşınayım diye dolanıvermişsin ortalıkta.

Aslında değinmemiz gereken en önemli noktalardan biri de budur fakat, size ikili ilişkilerde aşk ve gurur ilişkisinden bahsetmek istiyorum. Zira günümüz kadınları ataerkil topluma başkaldırı konusunda iyice yol kat ederken, erkekler bu direnişten bihaber kaldı. Yıllarca onlarla öğretilen ince davranışlar artık kadınlar tarafından "biz aciz miyiz?" cevabı ile karşılık buluyor. Karşı tarafa nazik görünmeye çalışan, çalışmayan bütün erkekler kullandıkları kelimelerden, gösterdiği günlük tavırlardan sorumlu tutulmaya başlanılınca erkekler daha içine kapanık, açık konuşmak gerekirse daha kadınsı, kadınlar ise daha erkeksi bir durum sergilemeye başladı. Tabi, burada kullandığımız erkeklik ve kadınlık anlayışı ataerkil toplumdaki öğrendiğimiz erkeklik ve de kadınlıktır. Bu rol değişimi sonucu müthiş bir gurur ve de çekingenlik kazanan erkekler kadınlarla ilişkilerde daha titiz bir rol sahiplenmeye çalışıyor, fakat yıllarca bilinçaltına işlenen otoriter yapının baskısından da kurtulamıyor ve bu minvalde kadınların isteklerini anlamakta zorluk çekiyor. Haddizatında, kadınların safında da değişen pek bir şey yok. Ataerkil topluma başkaldırıcı bile ataerkil bir duruş ile yapma çabasına düşen şu müthiş varlıklar, hala "erkek dediğin gelir, ne istediğini

"şeyler ve benim gönülümü kazanır" düşüncesiyle başkaldırdıkları toplumun kurallarına öykünüyorlar. Tabii, için içerisinde kazanılan veya kaybedilen gurur büyük bir etkidir.

Kaybetmeye alışmış veya kaybedecek bir şeyi kalmamış (ki böyle bir şey namümkündür; zira, ne kadar kaybetmiş ise, o kadar da tecrübe kazanmış, gurur edinmiştir) bir şahıs için yeni bir ilişkiye başlamak düşünülüşünün aksine daha da zordur. Yine kaybedeceğini düşünür ve bu durumdan kaçma çabasına girerek, belki de kazanacağı savaşı hiç başlamadan kaybeder. Bunun temelinde pek ala, gurur vardır. Gururu buna el vermez, onu savaşmaya zorlayan gurur, erken gelen yenilgiyi hazmedemediğinden, onu aslında sonu belli olmayan savaşta, hiç savaşmamışken yenilgiye sürükler. Oysa gurur, mantık ile bağ kurduğu zaman sizin en iyi kurtarıncınızdır. Gurur size aslında engel olmaz, sadece size en kötü ihtimalde ne denli incineceğinizin derecesini sergiler. Gururu bir kenara bırakıp devam etmek ise, savaş esnasında koşarken sallanıyor diye miğferinizi çıkarmanıza eşdeğerdir.

İkili ilişkilerde insanı rahatsız eden noktalardan bir diğeri ise teknolojinin gelişmeden öte bir performans sergilemesidir. Zira, buluşmaya gittiğinizde karşı tarafın telefonun ekranına kilitlemesinin bile bir mesaj kaygısı vardır. Böyle durumlarda, gurur size, bir dahaki buluşmaya gitmekten kurtarır. Zira, onları yalnız bırakmanız daha uygundur, belli ki telefon ile sizden daha samimi bir ilişki içerisinde veya siz bir telefon kadar bile onun ilgisini çekmemişsiniz. Aslında böyle durumlarda, kalkıp gitmek gerekir de kaybetme korkusu hep baskın çıkar. Telefon ile olan ilişkisi hakkında birkaç espri yaparak, dikkati üzerinize çekmeniz bir tavsiyedir. Bundan sonra bile hala telefon ile uğraşmaya devam ediyorsa veya telefonu bırakıp yüzünüze bıkkın bir ifade ile bakıyorsa, kusura bakmayın ama hiçbir şansınızın olmadığını dile getirmek isterim.

İkili ilişkiler üzerine söylenecek pek çok şey var fakat öyle bir hal almış durumdadır ki, yazarken bile insan konunun içerisinde kaybolarak, içerisinde bulunduğu kendi ruh halini sergilemeye, hatta birkaç cümle sonra yazı üzerinden kendi ilişkisine gönderme yapmaya başlıyor. Pek ala, hepimiz haklıyız bu ilişki konularında. Zaten onların da aklı olsa bizim gibi insanları üzmezlerdi değil mi? Ah, keşke öyle olsa, değil be kardeşim, değil. Biz her zaman kazanamayız, hayat tükenmeden ibarettir ya biz sadece yeni başlangıçlar yaratmakla yetiniriz. Aslında, aşk bir sefalettir de tadı en ala reçelden bile daha tatlıdır.

Woody Allen'ın da dediği gibi "vahim ve de sefil olarak ikiye ayrılan bu dünyada, sefil olduğun için şanslısın".

ELCAN BAYRAM

HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ

TURİZM İŞLETMECİLİĞİ VE OTELCİLİĞİ BÖLÜMÜ

4.SINIF

LE JEU DE CE MOIS

Les mots se lisent horizontalement, verticalement, en diagonale, de gauche à droite, de droite à gauche, de haut en bas, de bas en haut. Une même lettre peut être commune à plusieurs mots. Ceci fait, les lettres restantes lues dans l'ordre de gauche à droite vous donneront la solution de l'énigme.

ÉNIGME : Licitations

AFFAIRE
AMIABLE
ANGINES
ANNULER
APPELS
ATTIRER
BAVOLET
BRISEUR

CONQUIS
CRIBLER
DESSERT
DORLOTE
ECORNER
ELEVER
EPOINTE
FLUETTE

FULGURE
FUSEE
GLOBINE
GUIDEAU
LARMES
LIMACE
LISIER
NAVETTE

ORDRES
OVALE
PELLES
POLICE
PRISONS
ROULER
SOLDER
SOURDES

TERREAU
TRESORS
TUILES
VENDUE

T	A	T	T	I	R	E	R	I	A	F	F	A
E	E	E	N	E	E	R	E	V	E	L	E	
R	C	P	E	L	L	E	S	E	L	I	U	T
R	E	O	O	B	U	O	N	A	H	E	E	T
E	E	L	A	I	N	E	V	I	C	E	T	E
A	S	I	U	Q	N	O	C	A	B	C	T	V
U	M	C	S	O	A	T	M	R	B	O	E	A
A	S	E	V	I	R	I	E	R	L	E	L	N
P	E	E	R	E	L	B	I	R	C	N	A	G
P	R	I	S	O	N	S	O	L	D	E	R	I
E	D	O	U	A	E	D	I	U	G	R	M	N
L	R	E	R	U	G	L	U	F	U	S	E	E
S	O	U	R	D	E	S	S	E	R	T	S	S

KAÇ ŞEHİR VAR ARAMIZDA

Çiseleyen yağmurun altındaki şehre bakıyorsun
yokuşa yaslanmış evin rüzgârın arkadaşı
ama sen bir kenara bırakılmış gibisin sanki
sesinde göz yaşları ...

Sevişirken söylenen yalanlar kadar güzel olsa keşke her şey diyorsun,
kül renkli bir gece başlarken sende.
sonra açıyorsun bütün ışıkları
hayattan caymış kadınların o kasvetli karanlığı
ürkütmesin diye hırpalanmış bir çocuğu

Terk etmek bir tür başkaldırı mı yoksa sende
ama bu yıldız tarlasının altında içinde iyilik kalmış biri var
şiddetle sarılan ve usulca sevişen biri uzaklarda

Sahi! Kaç şehir var aramızda?

Oya UYSAL (1952-)

COMBIEN DE VILLES EXISTENT – ELLES ENTRE NOUS

Sous la pluie qui bruine tu regardes la ville
ta maison adossée à la pente, elle est amie avec le vent
mais tu as l'air d'être laissée dans un coin
les larmes dans ta voix...

Si tout était beau comme les mensonges dits en faisant l'amour, disais-tu,
pendant qu'une nuit à la couleur cendre commençait en toi
et puis tu allumais toutes les lumières
qu'elle ne fasse pas peur à un enfant maltraité,
cette obscurité mélancolique des femmes qui ont laissé tomber la vie

L'abandon était peut-être une sorte de révolte en toi
mais il y a quelqu'un plein de bonté dans ce champ d'étoiles
il étreint éperdument et il fait l'amour doucement dans le lointain

Vraiment! combien de villes existent- elles entre nous?

Oya UYSAL (1952-)

Traduit par Galip BALDIRAN

Şehrin
EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Sen Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100

33x70 cm Baskı

Her Türlü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
Dijital

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

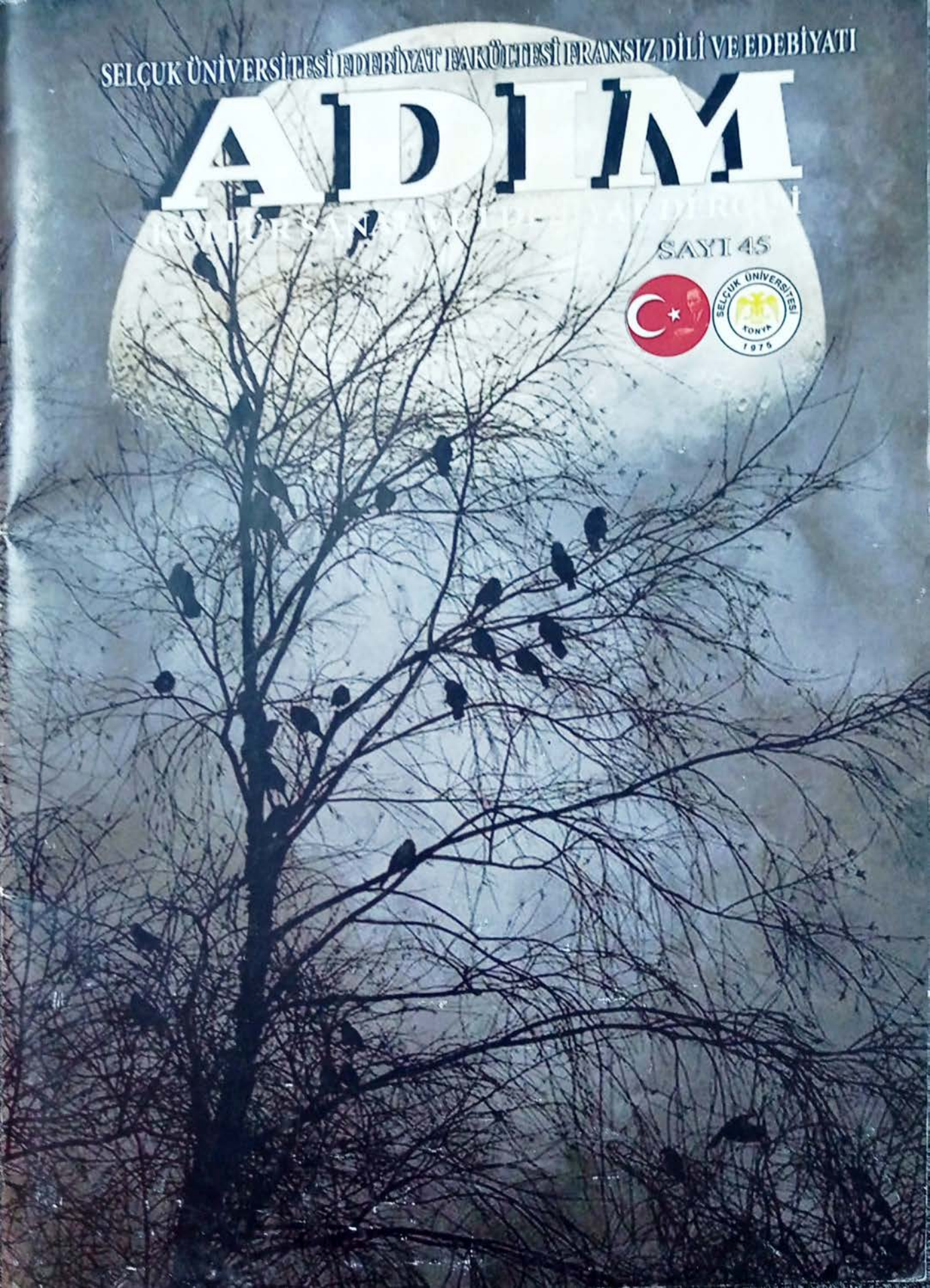
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ İNDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

YIL 13 SAYI 45

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

SAYI 45

ADIM©

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Çiğdem ÇATAL

Yayın Yönetmeni

ÇİĞDEM ÇATAL

Yayın Kurulu

Çiğdem ÇATAL

Emre KURNAZ

Büşra AĞÖREN

Selin SİVARİ

Doğukan CANBAY

Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adim.dergi@hotmail.com

Dizgi

Çiğdem ÇATAL

Satış Yeri: Makro Kitapevi -Selçuk Üniversitesi
Gökkusağı AVM Girişi

Baskı ve Cilt

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri

Ferhuniye Mh. Sultanaşah Cd. No:30/A KONYA

Tel :0.332 350 2171 Fax: 0.332 350 7121

KONYA-MART-2018

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
KUYTU KÖŞEM (şiir)	SERKAN BAŞ	3
101	DOĞUKAN CANBAY	4
ÖMRÜM SENİ UNUTMAYA YETMEZ	YOUNOUS ADOASOTİ	7
AŞK-SEVGİ-EVLİLİK ÜZERİNE	EKREM AKSU	8
GECE YÜZLÜ ÇOCUK	ABDULLAH TURANCI	9
SÖYLENENLER ÜZERİNE ANEKOTDLAR	FURKAN TURGUT	10
İNSANOĞLU (şiir)	YASİN ÖZTOPRAK	12
İLAHİ AHLAKSIZLIK	ELCAN BAYRAM	13
ÖLÜM MASALI	SELİN SİVARİ	16
NURİ BİLGE CEYLAN SİNEMASI	ÇİĞDEM ÇATAL	17
ELİMDE BİR KADEH RAKI	DOĞUKAN CANBAY	22
OYSA Kİ SEVMELİDİR İNSAN	YOUNUS ADOASOTI	23
YAŞADIKÇA ÖLÜYORUM BEN	ASLIHAN YAŞLIOĞLU	24
İNSAN OLMAK GEREK	BEYZA KALFA	25
MADAME BOVARY VE XIX. YÜZYIL FRANSA'SI ÜZERİNE	YASİN TULUM	26
PETIT COUP D'ŒIL SUR...	RABİA DOĞAN	31
KIŞ (şiir)	REFİK DOĞA KARAMEHMETOĞLU	32
GÜNLERDEN CUMARTESİ	MEHMET ÖZCAN YADSIBAŞ	33
GÖKYÜZÜ (şiir)	SERGEN GÖK	34
ANNEM VE AKŞAM	HİLMİ YAVUZ	35
MA MERE ET LE SOIR	Traduit par: GALİP BALDIRAN	36

EDITOR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

45. Sayımızla hepimize "merhaba". Bu sayımızda da bizlere eşlik eden değerli yazarlarımıza ve şairlerimize sevgilerimizi sunuyor kendilerine teşekkür ediyoruz.

Siperler arası 8 metre. Yani ölüm muhakkak. 3 dakika önce gelen bölüğün tamamı şehit olmuş. Yeni gelenler bunu biliyor ve bir 3 dakika sonra kendisinin de şehit olacağı farkında ilerliyor. Ama ne ilerleme! Bir an bile sarsılma, durma, geriye bakmak yok. Okuma bilenler ellerinde Kur'an okuyor bilmeyenler Kelime-i şahadet getiriyor. Az sonra öleceğini bile bile gözünü kırpmadan şahadete gidiyor. İşte Çanakkale Savaşlarının zaferle sonuçlanmasını sağlayan şey milletimiz ve onun askerindeki bu yüce ruhtur.

Mustafa Kemal ATATÜRK

Çanakkale Zaferi kutlamaları bu yıl 103. yılında kutlanırken şehitlerimizi rahmetle anıyoruz.

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere esen kalın ☺

KUYTU KÖŞEM

Sarıyı yeşile döndüren bir aşk var
Kocaman bir aşk var ellerim gök yüzünde
Gökyüzü ise gönlüme neşe katan
Maviyi kucaklamak gibi iç ferahlatan
Kokusu yağmurlu sabahın kokusu gibi
Ona doğru attığın her adım
Doğanın gönlünde seyahat etmek gibi
Korku salıyordu yumuşak bakışın
Dünya ve insan çıkmazlarına
İsmin, her sabah uyandığımda
Ağzımdan çıkan tek kelime
Huzura vardıkça yeltendim aşk duasına
Kendi kuytu köşemde en büyük aşkı yaşadım
Düşündüm, düşledim, baktım geçmişin ardına
Salıncağın ağacın kollarını tutması gibi

Ellerini bırakıp gidemedim uzak insan sahillerine
Ve kelimeler dolandı günlerce dilime
Paslı bir kutudan çıkardım sözlerimi
Günü gününe yaşadım gönül defterime
Avuçlarımda taşırdım sahipsiz yüreğimi
Yerin yedi kat altında tutuklandı yıldızlar
Zifir tutsak etti güneş doğmayan benliğimi
Sen güneş olup göğe aydınlığı serdin
Boşlukta bir deniz sahiplendi selimi
Hırçın bir deniz gibi savaşlar verdin
Avuçlarım açıldı göğün yarılması gibi
Çağrıldı yerin altından münhani mülahazalar
Ne kelâm ne söz olmadı aşktan ölmüş gibi
Ve aşk ceht ve gayret içinde bir kurşun gibi

SERKAN BAŞ

İKTİSAT BÖLÜMÜ

3.SINIF

44.sayının devamı

...

Çocuğun içindeki ses yine konuştu. *Şu ana kadar iyi gittin. Ancak bunun son şansın olduğunu unutma. Onun elinde sadece tek bir taş var ve şimdi senin attığın taş ile oyunu bitirecek! Ondan önce davranmalısın!* Çocuk taşı atmadan bir süre düşündü. Kafasındaki ses sanki kontrolü dışında konuşuyordu. Emirler yağdırıyordu. Olmaz dedi. Olamaz... Ben bunu yapamam ki! Ben daha önce kimseyi öldürmedim. Öldüremem! Ben... Ben bunu yapamam. *Ben seni düşünüyorum oğlum. Aç şu gözlerini! Bir anneye sahip olmak istemiyor musun? Öyle olsun. Dışarıda hava kaç derece biliyor musun? Ellerini ovuşturmadan ateş bile yakamazsın seni korkak domuz!* Selim ellerini yine başına götürdü. Şimdi iki eliyle birden tutuyordu. Yavaş ama sertçe yumruklarını kafasına vuruyordu.

Yavuz daha da şüphelendi. Halbuki attığı her taşı almıştı. Ne için üzüldüğünü ya da ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. “İyi misin?”

Selim önce duymadı. Sonra yavaşça gözlerini kaldırıp ona alttan bakışlar attı. Bu çocuk eskisi değildi. Değişmişti. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve bakışları hiçte dostane gelmiyordu. Yavuz biraz irkildi ama yine aldırmadı. Bu ezik ve sünepe bir çocuk diye düşündü. Tabi ki problemleri olacak!

Çocuk yine kalan son bir taşı attı. Bunu yaparken eli titriyordu. Bütün bedeni kasılmış gibiydi. Birkaç saniyede birkaç yaş büyümüştü. Hareketleri ağır ve olgundu. Yavuz bir ara taşı ona lazım olan gerçek bir sayı olarak gördü. Sonra bunun dokuz ve altı arasında gelip gittiğini fark etti. Taş ters durunca altı gibi duruyordu. Halbuki o bir dokuzdu. *Siyah dokuz!* Ona asıl lazım olan siyah altı idi. Önündeki perlerden birine işleyecek olan güzel bir siyah altı. Oyunu bitirecek ve anneye kavuşacak... Yavuz biraz sarsıldı. Çocuk iki tur boyunca taşlarını yere dökmeye başarmıştı. Hem de onun attığı taşlar ile. Şimdi iyiden iyiye kendisine bir rakip oluyordu. *Sonun Burhan ya da Akif gibi olsun istemiyorum. Bırak da kazanayım lanet olası velet!* Selim ise tamamen donmuş bir ifade ile onu izliyordu. Elleri başında değildi. Artık birilerini susturmuyordu. Soğuk kanlı bir seri katil gibi bakıyordu. Yavuz bunu anlamakta gecikti. Anladığında ise taşı çoktan ona atmıştı...

Selim’in umutları bu sefer gerçekleşmedi. Attığı taş hiçbir işine yaramıyordu. İçindeki ses onu tamamıyla etkisi altına almıştı. Şimdi sıra içindeki o katildeydi. Hayatta kalma iç güdüsü kontrolü eline aldı. Bu masum zavallı çocuk bile onu durduramadı. *Geldin mi sözüme? Bak! Kendi gözlerinle bak lanet olası! Seninde elinde tek taş var ama sıra onda! Lanet olsun sıra onda!* Ama henüz ortadan taş çekmedim. Belki o işime yarar ve bitiririm ha?

Çekti.

Şimdi o da kuru sıkı attı. Taş fiyaskoydu. Elindeki tek taş, sonra Yavuz’a baktı.

“Be be benim bi bir an anneye i ihtiyacım va var Ya Yavuz!”

“Benimde öyle dostum. Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Ne yapman gerektiğini biliyorsun dostum! Ama ben silah kullanmayı bilmem ki! Hem onun dolu olup olmadığını bile bilmiyorum. Silaha gerek yok. İstakayı kafasına geçir. Ölmeseydi bile bayılır. Oyun dışı kalır. Sende anneciğine kavuşmuş olursun ha? O kadar hızlı davranabilir miyim bilmiyorum. Ya elimi tutarsa? Ya yapamazsam? Ya sonra o benim öldürürse? Yapacaksın!

Kekemeliğin zamanı değil! O nasıl bıçağı çıkarıp herife bir anda taktı? Sende yapacaksın!

Selim'in içini bir korku sardı. Telaşlanmaya başladı. Elindeki taşı bir oraya bir buraya kaydırıyor, Yavuz'un dikkatini çekmeden vakit kazanmaya çalışıyordu. İçindeki ses yine gürlledi. *Yap şunu! A a ama be...*

Eline istakayı şimşek hızıyla alıp bir haykırıyla Yavuz'a fırlattı. Genç adamın başının köşesine isabet eden ıstaka oradan sekip tekrar masaya düştü. Yavuz ne olduğunu anlayamadan başı geri gitti ve sandalyeyle birlikte arka arkaya düştü. Az kalsın elini kaldırıp uçan istakayı durduracaktı ama çocuk ondan beklenmeyecek kadar hızlı davranmıştı. Tıpkı onun Burhan'a yaptığı gibi. Sandalyeyle birlikte düşen genç adam kendini birkaç saniyede yerde buldu ve

bilinci karardı...

Selim'in korkudan ödü patlıyordu. Eli ayağı zangır zangır titriyordu. Yavuz karşısında görünmüyordu. Korkudan yerinden bile kımlıdayamadı. Ölüm korkusu tüm bedenini kapladı. İçindeki sese ne kadar küfür biliyorsa söyledi. Bir cinayetin sorumluluğu üzerindediydi. Sonra polis amcaları düşündü. Hayatta kalan tek kişi kendisiydi ve etrafında şu an üç ceset vardı. Bir tanesi kafasını masaya gömmüş, bir diğerininki omzunun üzerinden sarkıyor, diğeri ise görünmüyordu. Herhalde yerde yatıyordu. Çocuk ellerini masanın üzerinde koydu ve kendini kaldırmaya çalıştı.

Ayaklarından destek almaya çalışırken, yerdeki kan tabakasının etkisiyle az daha kayıp düşüyordu. Tekrar masaya tutundu ve titreyerek kalktı. Korku vücudundaki her hücredeydi. Önce Yavuz'un başı görüldü, sonra sandalyenin dayanak yeri. Yavuz'un başının bir noktasından ufakça kan sızıyordu. Aman Allah'ım dedi, ne yaptım ben? Başıyla florasan neredeyse aynı boya gelecekti. Gözünün önünde yoğun bir ışık huzmesi vardı. Masanın etrafında dolaşmaya başladı. Burhan'ın arkasından geçip Yavuz'un yattığı yere doğru ilerledi. Genç adam cenin pozisyonunda yatıyordu. Yetimhanede izlediği bir filmde bir insanın hayatta olup olmadığı nabız atışından belli oluyordu. O da öyle yapmak istedi ama cesaret edemedi. Sadece öldüğünü düşündü ya da öyle umduğunu. Yanına yaklaşamazdı. Hala köpek gibi korkuyordu. İçindeki ses de susmuştu. Onu terk etmişti. Selim birkaç kere ona bir şeyler sordu ama onun çıtı çıkmadı. Artık yalnızdı. Kötü arkadaşı da gitmişti.

Bulunduğu yerden masa ve çevresi bir hayli korkunç görünüyordu. Yerinde otururken öyle değildi. Bu sadece bir oyundu ve ölümcül bir rekabet hakimdi. Ama şimdi... Burada olup bitenler hiç de kabul edilebilir değildi. Ağlamaya başladı. Kendine hâkim olamıyordu. Duvarlar görünmüyordu. Her yerde bir karaltı vardı.

Ağızyla derin nefesler alıp veriyordu. Göz yaşları yanaklarını ıslatıp düştüler. Polis amcalar birazdan gelecek diye düşündü. Gelecek ve onu tutuklayıp götürecekler. *Annemi istiyorum!* "Heeeeeey heeeeeey! Bak bi bitti! Ka kazandımmmm! Ba bana a annemi veeer!"

Etraftan hiçbir tepki gelmedi. Gözlerini ardına açık bir halde etrafı izliyordu. Sanki terk edilmiş gibiydi. Kandırılmış. O yabancı bizi kandırdı!

Sonra bir tıkırtı geldi. Duvarların ardından topuklu ayakkabıya benzer bir ses geldi. Selim pür dikkat kesilerek sesi dinledi. Ses sonra kapının o tarafta durdu. Selim yine ses çıkarmadan oraya odaklandı. Aceleyle göz yaşlarını sildi. Merakla bakakaldı. Kapıya doğru birkaç adım attı. Ayakkabılarının altında hala kan vardı ve adımlarında kan izi bırakıyordu. Titremesi hala devam ediyordu ama şimdi de hiçkırık tutmuştu. Tiz bir ses birkaç saniyede bir odada yankılanıyordu. Kendini tutmaya çalıştı. Birkaç adım daha yürüdü. Sonra kapı tıkırtıdamaya başladı.

Önce bir anahtar sesi geldi. Belli ki orada kilitliyidiler. Sonra tıkırtılar kesilip gıcırtya döndü ve kapı hareket etti. Yavaşça açıldı ve arkadan ince, mavi bir ışık huzmesi içeri girdi ve ardından bir gölge. Uzun boylu kadınsı bir gölge. Selim'in nutku tutuldu. Artık galiba bir anneye kavuşacaktı. Gölge birkaç adım atıp içeri girdi ve yüzü görüldü. Kızıl toplu saçları ve geniş omuzlarıyla bir kadın içeri girdi. Önce kapının önünde bir süre ayakta durdu. Onu izledi. Gözlerinin içine baktı. Sonra arkasını dönüp kapıyı kapattı. Selim tepki veremedi. Sadece bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünüyordu.

(DEVAMI GELECEK SAYIDA)

DOGUKAN CANBAY

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

3.SINIF

ÖMRÜM SENİ UNUTMAYA YETMEZ

İçimde kalan hatıraların üç asrındır

İçimi öyle sömürdün ki güzelliğinle,

Hangi özelliğini unutmaya başlasam bilemedim ki

Saçını mı?

Burnunu mu?

Yoksa o senin güzel mahzun gözlerinden mi başlayayım?

Ömrüm seni unutmaya yetmez.

Seni unutabilmem için önce kendimden başlamam lazım

Kendi duygularımdan vazgeçmem lazım

Kendi hislerimden vazgeçmem lazım

Seni unutabilmem için üç yüz sene geçmesi lazım güzelim.

Ömrüm seni unutmaya yetmez.

YOUNOUS ADOASOTİ

SOSYOLOJİ

3.SINIF

AŞK-SEVGİ-EVLİLİK ÜZERİNE

Aşkla sevgi arasında ilişki; x^2 (X kare) ve türevi (2X) gibidir. Aşk, her şeyi pozitive etme gücüne sahiptir. Görünenin aksine, azalmaya başladığını sandığı an, anlaşılmaz bir artışa sebebiyet verir. Aşkı bitiren tek şey olağanlıktır. O! Aşk ilkbaharda ki toprak gibidir. Yeşermeye ve filizlenmeye hazırdır. Katlanarak çoğalır tabi bu çoğalma; ekilen duyguya bağlıdır. Ekersen fazlasını –hep fazlasını- verir.

İnsan elinde verebileceği çok şey olduğunu sanır. Ve aşk bu zannetmeleri; yani ilişkiye zarar veren olguları sindiren – yok eden- temel organdır. Aşk bir süre sonra var olduğu zannedilen her şeyi bitirir ve geriye sadece bir (1) kalır. Tam bu anda türevlenir ve yerini 2X'e yani sevgiye bırakır. Aşkta bir (1) hiçbir anlam ifade etmez. Sadece kendini tekrar eden saçma bir paradoksa dönüşür. Ve türevlenmez ise, verimi sıfır olan bir tepkime gibi söner.

Türevli aşka sevi denir. Her şeyi pozitive etmez. Daha realisttir ve bir (1) kalınca bile artışa geçebilir. Ve bu artış daha kontrol edilebilirdir. Daha az karmaşıktır. İnsan; sevgide alabileceği ve verebileceği- şeyin bir (1) olduğunu bilir. Bu yüzden karşısındakini yormaz, kendisi de yorulmaz. Çünkü aşk zannedilen her şeyi ortadan kaldırmıştır.

Sevgi bir süre sonra yerini daha net bir birleşime bırakır.

Evlilik!

Evlilikse 2X'in türevidir. Yani iki (2). Evlilik sevginin türevini almaktır. Sevinin bilinmezliğini bir kenara bırakıp, netliğin sığ olağanlığında yüzmektir. X'e yer yoktur evlilikte. Artık iki (2) olunmuştur ve daha fazlasına yer yoktur. Evlilik; aşkın olağan dışı beklentilerinden ve sevginin bilinmezliğinden kurtulmuştur. Artık hayatın netliğiyle karılıp kendini bulmuştur. Evlilik çaba ister. Beklentileri nettir. Verilebilen nettir. Şüphe yoktur. Bunların dışında ki bütün ilişkilerde işlem hatası vardır.

Çocuk; evliliğin sağlaması değildir. Sonucudur. Ve bütün soruların cevabı çoktan seçmeli şıklarda bulunur. Gidiş yoluna puan verilemez. Fakat; rastgele işaretlenmiş doğru cevaplarda konunun bilindiği anlamına gelmez.

Aşk-Sevgi-Evlilik birbirinin türevidir. Bu üç olgunun temeli de sevgidir. Sevgi kendi başına sonucu doğurabilir. Fakat aşk; kendi başına yalnızca sevgiyi doğru bilir. Evlilik aşkı bitirmez yalnızca daha kullanılabilir hale getirir. Ve dönüşen şey bitmez. Buna da aşkın korunumu yasası denir.

Aşk sonuç odaklı değildir.

Aşk; güzeldir...

EKREM AKSU

GAZİ ÜNİVERSİTESİ BİYOLOJİ

2.SINIF

GECE YÜZLÜ ÇOCUK

Şiir milleti değil mi?

Köküne kibrit suyu...

Oysa çok zor değildi

Güneşi sevmek...

O, gece yüzlü çocuk...

O, maskeli balo

Kahramanı...

Kırık ses tellerinin

Hüzünlü prensi...

Geceyi sevdi..

Gecenin bundan haberi

Yoktu..

Kırmızı başlıksız kadınlar

Tanıdı...

Kurtlardan istedi

Sigarasını...

Ciğersiz umutlarda

Uyudu...

Hiç ölmedi gece yüzlü

Çocuk...

Zaten ölümün de bundan

Haberi yoktu...

Sabahlar bekledi

Kuytularda...

Gören hiç olmadı...

Kayboldu kalabalıklarda...

Şiire bulandı...

Şiirin bundan haberi yoktu..

Huzur gemisi çoktan yol

aldı...

Attı kendini dalgalara...

Yetişemedi...

Seyir defterleri kaldı

avuçlarında...

Kaptanın bundan haberi

yoktu...

Bir kadını aradı

satırlarında...

Satırlar kayboldu,

kadın

fırari...

Unutulmuş şiirlerde yarım

kaldı kadın...

Üstüne gazete kağıdı

örttü...

Kadının bundan haberi

yoktu...

Tüm lambaları

söndüğünde sokakların,

Ayak izlerini saydı

yaşanmışlıkların...

Şehir kapattı yüzüne

örtüsünü...

O, şehri süpürdü...

Şehrin bundan haberi

yoktu...

Cepleri doluydu...
Hüzünbaz kakkahalar,
Yırtık pırtık kelimeler,
Eskimiş sanat
sevicilerle...
Çekti silahını vurdu
kendini...
Kendinin bile haberi
yoktu...

O,
Gece yüzü çocuk...
Ruhunu gömdü...
Herkesin haberi vardı

MAVİ GÖZLÜ İHTİYAR YAZAR
KONYA ŞEHİR TİYATROSU TİYATRO OYUNCUSU

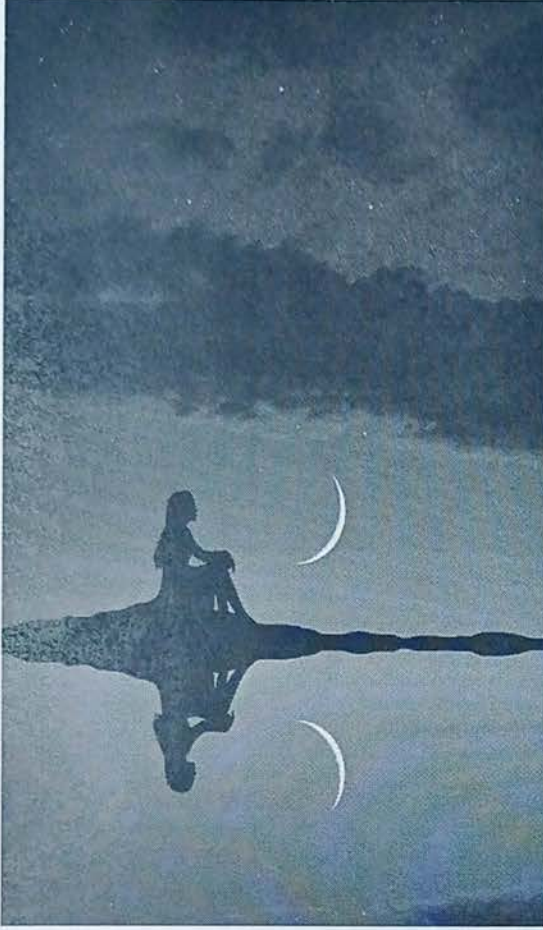
SÖYLENENLER ÜZERİNE ANEKİTODLAR

*"Sevmek nedir?" Diye sordu.
Faulkner arkasını döndü ve soluk, kül bulutlara baktı apartmanın penceresinden.
"Sevmek..." dedi. "Sevmek, yaşarken ölmektir..."
Ve bir daha da geri dönmedi...*

Bir bestenin daha sonuna gelirken Faulkner, piyanosunun başında birçok kez olduğu gibi göz yaşlarına hâkim olamadı. Hüzününü saklayamazdı hiçbir zaman. Acı, özlem, keder, kasvet... Ölümünün üzerinden tam kırk üç sene geçmişti. Faulkner iyi bir piyanist değildi. Piyanoda kendisinin değil zaten. Bir hatıra, bir kıymetliydi onun için. Çok sevdiği eşi, en güzel bestelerini ona çalar, başarısından ötürü ona sarılır ve mutlu olurdu. O zamanlar genç ve saygın bir piyanistti eşi. Belki nadir bulunan güzellikte olan şarkıları, şimdilerde birer hüzünlü ağıttı onun için. Yitip gidenlerin ardından, bir nefes daha çekti amansız, acılı hayatından...

Faulkner, bir sabah kalktığına yaşlı gözleri görmez olmuştu artık. Hayatın kendisine bu kadar sabır ederken, birde huysuzluğunu çekmek tarif edilemezdi. Sevmek, bir hissiyattan çok artık kelimedenden öteye geçemez olmuştu. Acı çekmek neydi? Her öksürdüğünde yanan ciğerleri mi yoksa her gece beynini kavuran düşünceleri mi? Kırk üç sene geçmiş olsa bile kendisini bırakmayan özlemi mi?

Her geçen gün kendisine yaklaşan fakat bir türlü uğramayan ölümü müydü? Acı neydi ki? Bir fantezi mi? Şimdilerde sıradan bir kelimeden ibaretti o da... Güneş bile sıvazlamazken gözlerini, zaten görmek istediği de bir şey yoktu. Gerçeği ve olanları görmek istediği kadar...

Sessizlik onun için bir ses olmuştu. Yaşamak ise bir hayaldi belki. Fakat her şeye rağmen umarsızca devam eden şeyler neydi? Nedenler nelerdi? Beyni niye yaşına bakmaksızın tekrar tekrar onu yormaya devam ediyordu? Neden sürekli düşünüyordu? Neden her seferinde kaybolup tekrardan kendini bulmaya çalışıyordu? Her haliyle yaşlı bir adamdı Faulkner. Kabullenilmiş benlikler içinde yeniden doğuyordu belli ki. Aşılabilir engeller koyup, bunları kendinin koyduğunun farkına varmadan, övünüyordu belli ki. Halbuki aslında hiçbir şey değişmiyordu. Bir adım attıktan sonra tekrar ve tekrar arkasına bakıp yüz binlerce defa adımını sorguluyordu. Sorguluyordu, sorguluyordu ve dönüp tekrar baktığında beynine bir şimşek çakıyordu.

İçine sıkışıp kaldığı dört duvar evinde, ağlamaktan belki de yosun tutan göz pınarları artık ona hizmet edemez durumdaydı. Söz söyleme hakkı da kalmamıştı çünkü artık onu muhatap alan biride yoktu. Kırk üç senin sonunda zavalıca uzandığı yatağında, yokluğun

susuzluğuyla bütün kalbi yalnızlıkla dolmuş ve artık dayanılmaz hale gelmişti. Elveda demek zordu bu hayata son sözü söylemek zordu. Ama yeni bir başlangıcın sonunda söylenecek çok şey olmasına rağmen o sadece susmayı tercih etti. Gözlerini yumdu ve süzülen son bir damla göz yaşıyla son nefesini bu dünya da geride bıraktı.

Dışarı çıkarken ardından açılan kapıdan bir kadın sesi geldi: "Sevmek nedir?" diye sordu. Faulkner arkasını döndü ve soluk, kül bulutlara baktı apartmanın penceresinden. "Sevmek..." dedi. "Sevmek, yaşarken ölmektir..." ve bir daha da geri dönmedi. Kapı ardından tekrar kapanırken sessizce indi merdivenleri. Apartmanın çıkışına geldiğinde yerde yatan cesede gözleri inanmadı ve yere yıkıldı. Bir ömür boyu sözlerinin bedelini ödeyeceği belki de kimsenin aklına gelmezdi. Kırk üç sene boyunca yaşarken ölecekti her defasından...

FURKAN TURGUT

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

KİMYA MÜHENDİSLİĞİ BÖLÜMÜ

YÜKSEK LİSANS

İNSANOĞLU

Yok olmakta insanoğlu farkında değil

Öyle bir kaptırmış ki kendini dünya haline
Sanırsın başı değmeyecek hiçbir zaman yere

Öyle bir işlemiş ki içine kin, kibir, öfke
Hakkı unutup, karar vermiş kendi cezasını kesmeye

Öyle bir sapmış ki erdemliğinden
Zevk alır olmuş kâğıt parçasına hizmet etmekten

Öyle bir dönmüş ki gözler fanilikten
Sorsan şimdi, 3'te 1'i, anamda babamda para der çekinmeden.

Ne ara unuttuk biz onca güzel hissi?
Ne ara kaybettik insani özelliklerimizi?

Bu sebepten devir de değişti
Hayvanlar, insanlardan daha insan

İnsanlar da hayvanlardan daha yaban şimdi.

YASİN ÖZTOPRAK

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

2.SINIF

(Domenico di Michelino italyan ressamın Divine Comedy (İlahi komedy) çalışması)

İLAHİ AHLAKSIZLIK

- Ve son olarak şunu anlamanız gerekiyor ki, şeytan her yerdedir. Bir insanın dilinde, ötekinin gözlerinde, bir sigaranın izmaritinde ve de bir sevgilinin öpücüğünde... Vücudunuza girmek için yer arar durur. Sizi hasta etmek için bin oyun eder. Haklı olduğunu düşünür, bütün benliğinizle inanırsınız. Bazen o kadar saf ve temiz görünür ki, ona inanmamak elden gelmez. Sözleri tatlı, teklifleri cazip, görüntüsü ihtişamdır. Gözünüzü mühürler, kulağınız ondan başkasını duymaz, gönlünüz hiçbir ferman dinlemez hale gelir. O vakit, yapacağınız tek şey Tanrıya sığınmaktır. O, sizi her yerde görebilen, duyabilendir. İsmi andığınız anda dadınıza yetişir. Gardınızı düşürmeyin canlar, ifrit her yerdedir!

- Abla, peki karşımızdakinin o olduğuna nasıl emin olacağız?

- Aklının başından uçtuğunu anladığın anda sen tanrının adını ver, o rengini belli eder!..

Şu gelişmiş, endüstriyel toplumdan nefret ediyorum. Hiçbir özgürlüğümüz kalmadı. Her şeyi onlar bize dayatıyor ne giyip ne yiyeceğimize karışıyorlar! Her gün binlerce ürünle bizi sıkıştırıp duruyorlar. Artık hangi kitabın içinde hakikati bulacağımızı bile bilemiyoruz. Okumak önemli ama hangi kitapları, bunların hangisinde saklı o gizli hakikat; yoksa sadece mutlak olan o kitaba mı sadık kalmalıyım? - diye düşündü. Birkaç roman dikkatini çekti, içlerinden birini eline aldı, üstündeki fotoğrafı dikkatlice süzdü, uzun uzun baktı. İsmi okudu, aklında yavaş yavaş tekrar ettirdi "Gabriel... Marguez". "Alsam mı ki?" diye düşündü. "ne derler kitaptır sonuçta?". Ya üstündeki şu çıplak kadın portresi, ismi de bir garipmiş, orospu mu yazıyor? Ah, şu ahlaksızlıklar. Tabii ki de almamalıyım, nasıl böyle bir iş tutarım, hiç bana yakışır mı? Daha geçen nur yüzüne inanıp aldığımız, profesörün söyledikleri neydi? Her psikolojik sorunu cinselliğe bağlayan sapık ihtiyarın eline daktilo geçmiş; yazmış, yazmış! Amacın ne olduğu belli değil mi? Unutmamam gerekir, şeytan her yerdedir. Evet, Garcia Bey, sizin kitabınızdadır, şeytan sizin şu çıplaklığını sergilediğiniz kadının bedenindedir. Bir hanımefendiye yakışmayacak şu edalardadır! Kahrol! Kahrol! Az daha sana kanacaktım! İşte şeytanın cazibesi... Biri mi geliyor?..

Hemen elindeki kitabı rafa yerleştirdi; elleri titriyordu, kaşlarına doğru alından bir damla ter akmıştı, ya birisi onu. o kitabı okurken görmüş olsaydı, ne düşünürlerdi? Telaşa kapılmıştı, bir göz kırpmında kitabı rafa yerleştirip, hemen yan sıradan bir kitaba sarıldı. Eline alır almaz, ortalarına doğru sayfaları çevirdi.

Gelen genç bir çocukmuş; çocuk yanına yanaştı, rafları karıştırdı, "şu kitap hala basılıyor mu?" diye muhtemel bir hatıranın taaccüp ve sevinciyle kitabı eline aldı. Sayfalarını çevirdi. Kafasını yasladı, yeni kitap kokusunu içine çekti; mutluymuş. Azra şu iyi giyimli, güler yüzlü genci göz ucuyla süzüyordu. İçinde hala bir miktar heyecan vardı. Ellerinin titremesi geçmişti ta ki çocuğun "Bu kitabı çok severdim" dediği ana kadar. Ne yapacağını şaşırı, kafasının içinde binlerce şey öyle bir hızla geçiyordu ki, birisini yakalayıp da cevap veremiyordu. Uzunca çocuğun yüzüne şaşkın şaşkın bakan Azra bunun iyi bir karar olmadığını, hemen bir cevap niteliğinde gülümsemeyle karşılık verip, geçiştirebileceğini düşündü. Bedeni gerilmiş, yüzüne donuk bir ifade gelmişti. Rahatladı, temkinli bir şekilde dudağının kenarlara doğru ittirdi. Yüzündeki şu sahte gülümsemenin meziyet olmadığını fark edip bir de kafasını hafifçe salladı. Ah! Evet! Sonunda onun ve karşı taraf için şu gergin selamlaşma faslı geçilmişti. Hemen kafasını kitabına döndürdü; birkaç dakika öyle bekledikten sonra kitabı rafa koyup, sakince oradan uzaklaşmayı planladı. Planına koyulmuşken ve de planın ilk bir dakikasını başarıyla gerçekleştirmişken yine o ses! Ne dedi? Neyi beğenmiş?

- Kitabı diyorum, güzel seçim, herhalde yeniyetmelik dönemimde okumuştum ben de bunları. Betimlemeleri güzeldir; öyle sıkıcı bir felsefeye boğmaz seni. Ne de tam bir bilimsel çalışma niteliğinde değil. Güzel bir romandır, işin daha çok insani tarafını ele almış, cennet, cehennem, araf... Senin gibi biri için ... Güzel ... bilemiyorum ... ben sevdim ...

Ne diyor? Ah, evet kitaptan bahsediyor. Ne kadar da kendinden emin? Duruşu, bakışı, parfümü bile güzel kokulu! Sesindeki şu güven verici eda. Fakat, ben ne yapıyorum? Ne diyor? Ah şimdi cevap vermem gerekecek! Ne dedi? Neyden bahsediyormuş? Yine zaman daralıyor, cevap vermem gerek! Beni neden böyle sıkıştırıyorsun ki? Benim gibi mi? Ne varmış ki ben de? ...

- Neyin?

- Anlamadım.

- Deminden beri uzun uzun anlatıyorsunuz ya, neyin teori tarafını ele alıyor?

- Ah, evet, kitap! Kitap... Dante... İlahi Komedyada işte, şu elinizde tuttuğunuz. Güzel bir kitap, dinsel açıdan da...

- Nasıl yani dinsel açıdan da ne demeye çalışıyorsunuz, anlayamadım ...

- İh!.. Nasıl söylesem bilemedim. Sizin gibi birisi için iddialı ve güzel bir seçim.

- Beni gibi birisi dediğinizden neyi kastettiğinizi anlamış değilim ...

- Yani, kapalı... Dindar. Dante bu kitapta bir az din sömürüsü, modern dünya dinlerin ...

- Din sömürüsü mü? Din nasıl sömürüyormuş ki, insanı?

Azra'nın az önce naif ve ürkek halinden eser görmeyen çocuk yüzündeki şaşkın gülümsemeyi bir kenara bırakıp, doğru bir savunma yapma, kendini ezdirmeme, haklı çıkma çabasına düşmüş olacak ki, kafasını aşağıya indirip hafifçe salladı; kendinden emin bir şekilde kinaye dolu bir gülücük attı. Azra onun bütün hareketlerini dikkatlice izliyordu. Güzel bir meleğin ifrite dönüşü, başkaldırışı! Gülüşüne bir bak!

- Niye gülüyorsun? Komik bir şey mi oldu?

- Sadece beni yanlış anladığımı söylüyorum. Sadece senin gibi dindar insanın bir az imansız işi olan kitapları okumasını ilginç buldum o kadar ...

- İmansız mı? Bu kitabın üstünde "İlahi" yazmasa alır mıyım elime?

- Gerçekten mi? Gerçekten de sebebin bu muydu?..

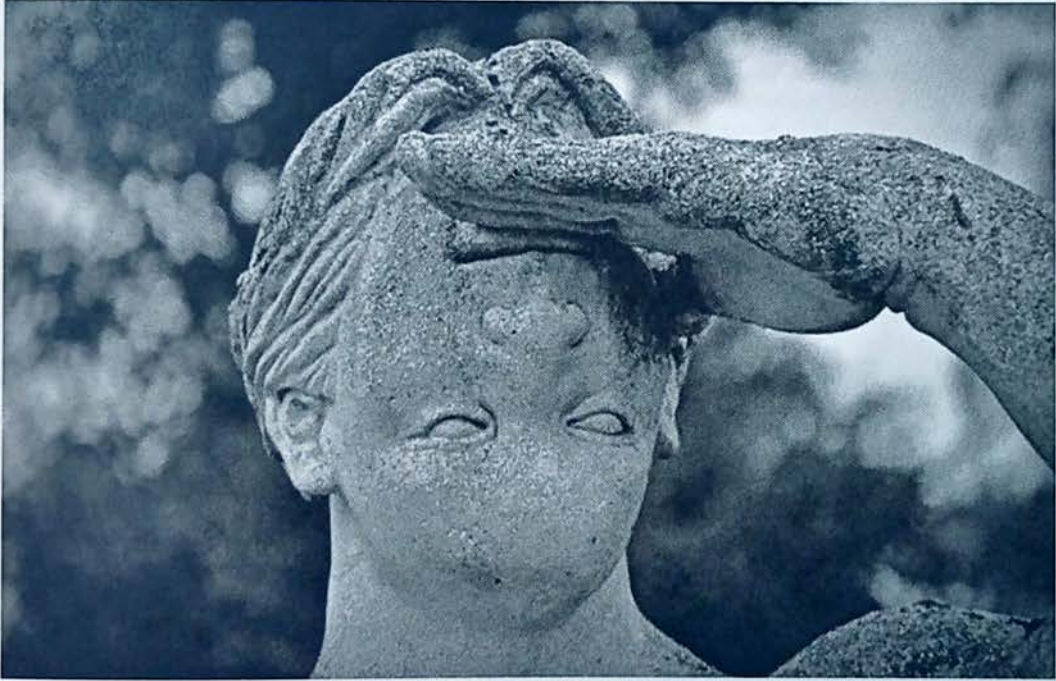
Nasıl yani? Bu soruyu neden sordu ki şimdi? Ne demek istiyor? Ben üstünde "orospu" yazılı kitapla yakalanmamak için, üstünde "ilahi" yazan bir kitaba sarıldım. Tanrım, anlamıyorum, beni ne ile sınıyorsun? Bana yardım et. Şu güzel yüzlü adamın şehvetinden kurtar beni! Aklımı aldı! Ne yapacağımı şaşırdım! Tanrım, sana sığınıyorum...

ELCAN BAYRAM

HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ

TURİZM İŞLETMECİLİĞİ VE OTELCELİĞİ

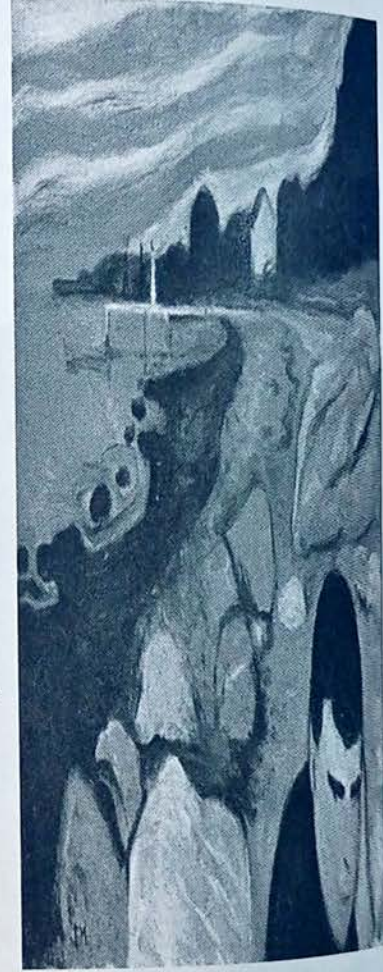
4.SINIF

ÖLÜM MASALI

Kim fark edebildiyse dizelerimde yaşamak istemediğimi
Kim görebildiyse intihar eğilimimi
İşte ona bir ödül,
İşte ona bu şiir...
Gitsem diyorum,
Çünkü "hayatın neresinden dönülse kâr" mış.
Çünkü, bazı insanların üstüne yazın bile kar yağarmış.
Sevdiği başkayken, seveni başkaymış
Baş kaldıramamış...
Kaldırımı uzanmış sonra,
Öylece kalakalmış.
Jehana aşıkmiş, Cihana değil.
Kaldı ki iki cihan bir araya gelse yine de sığamayacak kadar geniş bir
ruhu varmış.
Taşı obsidiyen, gezegeni dolunaymış,
Gözleri dolduğunda ağlayamamış.
Güven denen şeyi zaten sağlayamamış.
Sonra bir sabah, bir de bakmış..

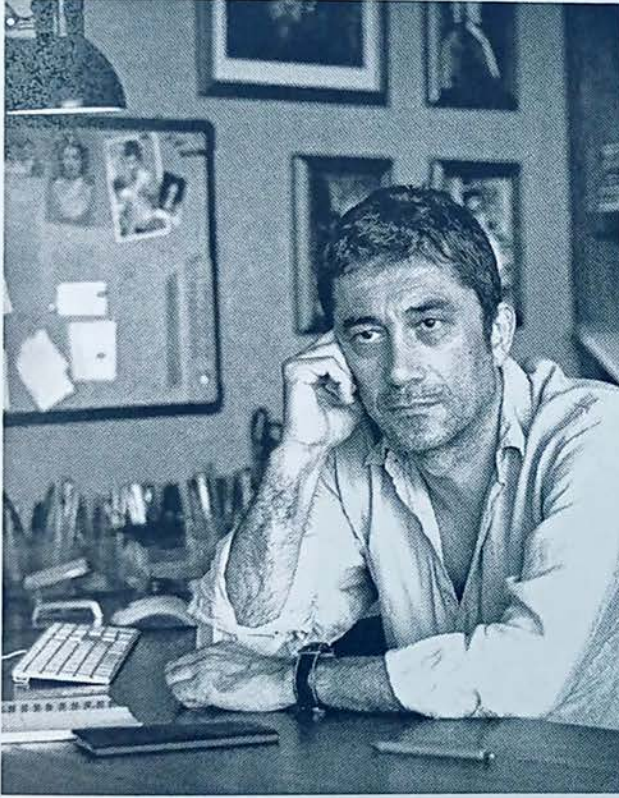

SELİN SIVARI
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

NURİ BİLGE CEYLAN SİNEMASI

Ahmet Sarı, Gösteri Dergisi, Sayı:250, Temmuz-Ağustos 2003

Sade dili, amatör figürleri, Hollywood filmlerinin yüksek meblağdaki çekim bütçesi göz önüne alındığında oldukça mütevazı olan çekim bütçesi, çekim ekibi azlığı ile 'tutkusuz, renksiz, tekdüze görünen hayatın sinemaya uyarlanması olan Nuri Bilge Ceylan'ın filmleri TRT ve Kültür Bakanlığı tarafından hak ettiği desteği göremese de gerek yurt içinde gerek yurt dışında sinema çevrelerinden büyük ilgi gördü ve ödüller aldı. Bunun son örneği de 'Uzak'tı.

Uzak Nedir?

Kendinin bile ücrasında

yaşayan

benim için

Gidecek yer ne kadar uzak

olabilir?

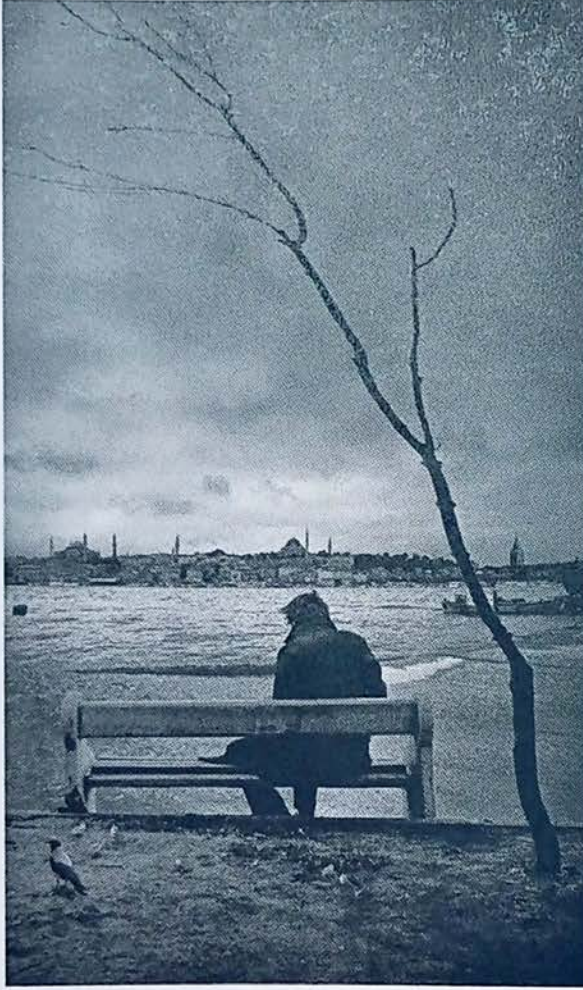
İsmet Özel

Türk sinemasının tarihi seyri düşünüldüğünde bu görsel sanat hususunda o kadar da karamsar olmamız gerekir. Türklerin sinematografik alanda ilk bakışlarından geç siyah-beyazlı dönemlere, Metin Erksan'la gelen uluslararası başarılarından, toplumcu-gerçekçi/politik sinemaya, erotolojik sinemadan-popüler sinemaya ve son olarak da bu yazıda biraz incelemeyi amaçladığımız 'author'lerin çektiği bağımsız sinema olan 'şiiresel sinema'ya değin sinemamız hep umut vaat eden bir sinema olmuştur. Eğlencelik boyutunu da

unutmadan sinemamız, Nebil Özgentürk'ün TV programı 'Bir Yudum İnsan'da belgeselleştirdi gibi 'iyi niyetli' fantastik filmler dahi çekivermiştir. Milenyumda, gri dönüp baktığımızda sinemaya ilişkin elimizde mükemmel bir veri tabanı ve bir kültürün her anlamda mitolojisini oluşturacak yoğunlukta filmler görmek mümkündür. Türk sinemasının basit ve komik dahi olsa (!) her türde ve her kategoride film yapmış olması bir yana, görseelliği ve şiireselliği ön planda tutan, uzun konuşma ve diyaloglardan kaçınmayan, filmin temasını iyi, kaliteli müzikle ören, hüznü esas bilen, kısacası ancak 'author' olarak adlandırabileceğimiz yönetmenlerin beceri ve yetenekleri ile sonsuzlaşan şiiresel-gerçekçi filmler oluşturması hususunda şansını nedir?

Bizler Cumhuriyet devrimlerinden bugüne Türk toplumunun geçirdiği siyasal-toplumsal-sosyal-kültürel-dini değişim ve sendromlarını, hüznünü, devrim dönemlerindeki kırımlar ve ruh depremleriyle de bağdaştırarak, İran sinemasında olduğu gibi şiirsel-gerçekçi filmler haline dökememişiz. Şiirsel-gerçekçi filmler için toplumdaki baskıcı rejim ve devrimin ateşleyici bir unsur olduğu düşünülecek olursa, Türkiye’de Metin Erksan

istisna olmak üzere- şiirsel-gerçekçi sinemanın bir silsile olarak Nuri Bilge Ceylan’a kadar gelmesi, Ceylan’da apayrı bir anlam kazanması düşündürücüdür. Sinema tarihinde hiçbir yönetmenin hakkını yemek istemeyiz. Hepsinin emeklerine saygımız var. Tabii ki onların çektiği filmler de Türk sinemasında kategori olarak yerlerini alacaklardır ama bugün edebiyatta şayet ‘değerli’ (belletristik) ve ‘değersiz’ (trivial) edebiyat varsa, sinemada da ‘popüler’ (trivial) ve ifade edildiğinde, tasarladığımız kavramın yerini her ne kadar tutmayacaksa da bir ‘bağımsız’ sinema gerçeği vardır. Mehmet Ali Erbil’in mankenler grubuyla, Okan Bayülgen’in eş-dost çevresiyle başrollerini aldıkları filmlerin eğlenceliği ve popülerliği, karamsar olan ve şenlikli şeyler arayan bir toplum için gerekli olabilir ama Yunanistan sinema modelinde Angelopoulos filmlerinin evrenselliği ve sonraki kuşaklara kalıcılığı söz konusu olduğunda bu filmler sınıfta kalır.

Peki ama Türk milleti olarak sinematografik alanda

varoluşumuzun tarihine baktığımızda, kökeni yirminci yüzyıl başına dek gitmesine ve çeşitli nedenlerle gelişme göstermesine rağmen, Türk sinemasında neden şiirsel-gerçekçi filmler azınlıktadır? Batı Godard’lardan Bunuel’e, Carlos Saura’lardan Angelopoulos’a, Almadovar’lardan Passolini’ye, Bergmann’lardan Antonioni’ye, Wenders’lerden Fassbinder’e; Doğu Bahman Gobadi’den Kiarostami’ye değin bir yığın ‘author’ çıkarmışken Türk sinemasında şiirsel-gerçekçilik neden gelişmemiştir. Haklarını verelim Metin Erksan’dan Ömer Kavur’a kadar bu alanda iyi ve özgün eserler ortaya koyanlar var ama Türk sinemasının son on yılı düşünüldüğünde elimizde neden Demirkubuz, Ustaoglu, Ceylan örnekleri kalsın. bu sayıda neden bu artma olmuyor?

Şundan dolayı sayısal bir artış görülüyor: Bu iş bir niyet meselesidir; bir yönetmen olarak sinemadan para kazanmayı, sinemanın izleyicisine (yani tiribünlere) oynamayı, popüler ve medyatik insanları filmlerine serpiştirerek kafanızda 'binlerce tilki dolandırmayı' amaçlarsanız; popüler sinema yapma yoluyla 'hepimizin bildiği yalanlarla kitleyi avutmayı, uyuşturmayı' düşünürseniz; 'insanı kendi gerçeğinden uzaklaştıran ya da gerçeği güvenli bir mesafeden hissettiren kolay, yorucu olmayan ticari filmlerin daha çokkızleyici çektiği düşüncesi ile popüler film yapmaya eğilim gösterirseniz, insanlara mantıksal ve ahlaksal zorluklar çıkarmayan popüler filmler ve televizyon dizileriyle onların algılama gücünü körelterek iğdiş eden filmlere eğilirseniz'; filmleriniz 'mevsimlik' ve 'moda' filmlerse, Türk sinemasının bağrından Angelopoulos'un, Bahman Gobadi'nin, Kieslowski'nin çıkmasını bekleyemezsiniz.

Her ulus-devlet sinemasının, devletten kaynak alan ve bağımlı-angajman sinemasının yanında bir karşı, bir alternatif ve bağımsız sineması olmuştur. Bağımsız sinemanın devletten kaynak alan çoğu sinema yönetmeni ya da sektöründen farkı, bir yere güdümlü, bağımlı olmadığından sinema dilinde ve ifade tarzında rahatlıklar göstermesidir. TRT'den kaynak alıp da TRT'yi ya da Türkiye'yi eleştiren, öz-eleştiri geliştiren film yapmak –en azından şimdilik- zor olduğundan 'bağımsız' ve 'kara' sinema yapanlar, kendilerini destekleyenleri yurt dışından sinemaya değer veren ve bizlerin yanı başımızda görmediğimiz kaynağı, ta uzaklardan gören vakıflardan (Fund) paralel yardım almak yoluyla bulmuş, kendi dışlarından-damaklarından artırdıkları, çektikleri filmin az kazançları ile yeni filmlerini çekme zorluğuna girmişlerdir. Özgür olduğunuzda, sizleri kısıtlayacak bir kaynak-kurum, yaptığımız çalışmayı makaslayacak, ufkunuzun daraltılması için ekstradan çalışacak bir otorite-kişisi, kurum, devlet olmadığı zaman ortaya her alanda ifadenizi, film dilinizi doludizgin anlatabileceğiniz bir rahatlığa kavuşursunuz. Nuri Bilge Ceylan'ın sineması da işte anlattığımız bu kategoriye girecek bir sinema türüne sahiptir. Şimdi Ceylan'ın sinemasına bir göz gezdirelim.

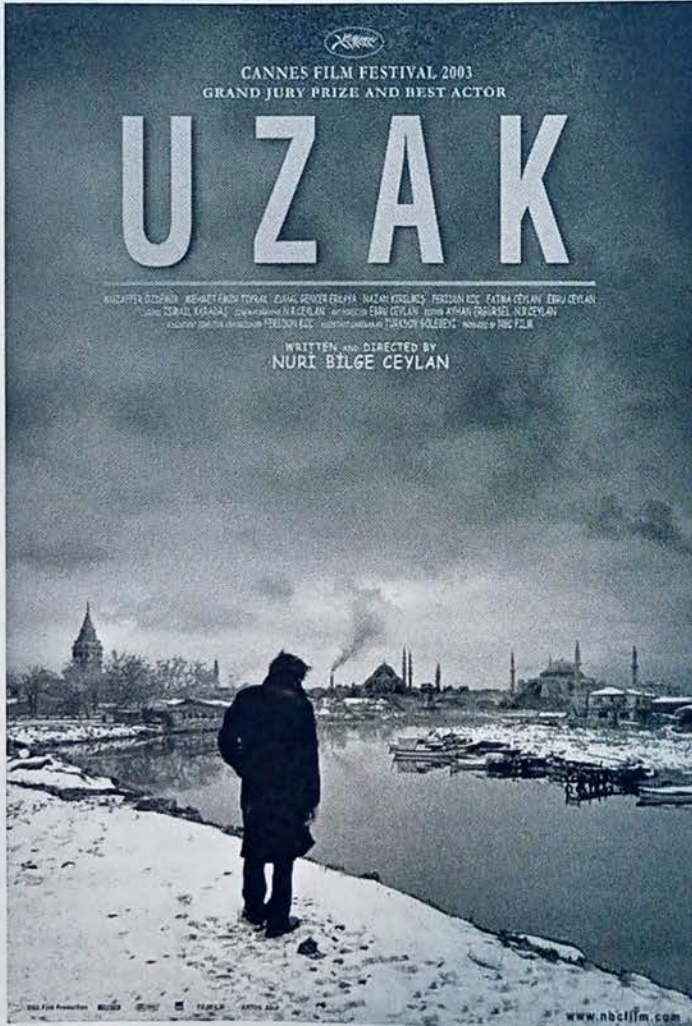
RENKSİZ VE TEKDÜZE GÖRÜNEN BİR HAYATIN SİNEMAYA YANSIMASI

Son yirmi yılda yetişen Türk sinemasının yüz aklarından biri olan Nuri Bilge Ceylan fotoğrafçı gözü ile, şiirsel-görselliği sinema karelerine aktaran, çevirdiği 'Koz', 'Kasaba', 'Mayıs Sıkıntısı'nda yerelliği, memleket manzaralarını seve seve sinemalaştıran, yerellikten korkmayan ve bunu başarıyla yapan bir sinemacı-author'dür. Seçilen kişi ve karakterlerin amatörlüğü, bunların çoğunun hep aynı aile efradından olması, profesyonel oyunculara taş çıkartacak bir oyun sergilemeleri de gariptir. 'Mayıs Sıkıntısı'nda film çekmeye gelen gençlere şaşırtıcı bir rol yapan, aktörlerin bile zorlanacağı jest-mimikleri, hal-hareketleri yapmakta zorlanmayan ihtiyarın: 'Uzak'ta Yeşilçam'da hiç adını duymadığımız, geçen sene trafik kazası sonucu aramızdan ayrılan Mehmet Emin Toprak'ın profesyonelliği, filmin derinliğine apayrı bir derinlik katmıştır. Ben, Okan Bayülgen'i, Mehmet Ali Erbil'i ya da herhangi bir popüler yüzü sinema filminde gördüğüm zaman, filme kendimi kaptıramıyorum. İzlerçevre olarak film sentetik bir tat veriyor. Oysa bir film, yer yer hiç tanımadığımız yüzleri karşımıza çıkararak bizleri/seyirciyi farklı ve inandırıcı dünyalara çekmelidir. Demirkubuz'un Sarı'yı, Ceylan'ın da Özdemir ve Toprak'ı keşfetmeleri, filmlerinde onlardan faydalanmaları bu yüzdendir.

'Koz'ı, 'Kasaba'yı, 'Mayıs Sıkıntısı'nı bir üçleme olarak görenler bence 'Uzak'ı da bu halkadan saymalıdırlar. Mehmet Emin Toprak'ın oynadığı kişilik daha önce 'Mayıs Sıkıntısı'nda film çekimleri için Çanakkale'nin Yenice kasabasına gelen kuzenine (Muzaffer Özdemir) bu yörelerde artık çalışma kalmadığını, işlerin yolunda gitmediğini, işlerin yolunda gitmediği, seramik fabrikasının kapanma tehlikesi geçirdiğini, bir işe ihtiyacı olduğunu söylemişti. 'Uzak', bu formatta 'Mayıs Sıkıntısı'nın bir devamı değil midir? İşlerin iyi gitmediği taşradan/köyden kalkıp 'Uzak'ta reklam fotoğrafçısı ('Mayıs Sıkıntısı'nda sinemacıydı) olan kuzeninin yanına gelen birinin bir süreliğine onun yanında kalmak zorunda

olunca ortaya çıkan bir akraba-yabancılaşmasını konu alıyor film. Baş roldeki fotoğrafçı-kuzen (M.Özdemir), ideali ile yaşadığı gerçek hayatı bir türlü özdeşleştiremez. Tarkovski gibi filmler çekmeyi amaç edinen, geceleri Tarkovski'nin 'Stalker'ini izleyen, gezdiği ve yaşadığı yerlerde fotoğrafılık mekânları götüp çekmeye çalışan, sanatçı ruhlı, ama ne yazık ki hayat şartlarının zorlukları yüzünden sevmediği, en azından zevk almadığı bir işi reklam fotoğrafçılığı yapan, eşini sevmesine rağmen ondan ayrılan ama hep onu özlen, yer yer 'cafe'lere içmeye, kafa dinlemeye giden, yabancılaşmış bir birey örneği var önümüzde. Toprak'ın oynadığı kuzen rolü de işler yolunda gitmeyince köyden kalkıp İstanbul'a gelen, yabancı ülkelere gidebilmek için gemilerde iş arayan bir kişilik. Onun da sorunları var. Ailesine, hele de annesine, ağrıyan dişini çektirmesi için para göndermek durumundadır. Kuzenine İstanbul'da yük olmak da istemez. İşler istediği gibi yol almayınca, kendisini ağırlayan, misafir etmek zorunda olan kuzeninin davranışları iş bulma meselesinin gitgide belirsiz bir alması üzerine kendisine karşı gitgide değişince, kurtuluşu kuzeninin yanından uzaklaşmakta bulur. Filmin ortalarına doğru hasta annesine refakatçi giden karakterimiz, annesinin isteği ve ricasıyla sigarayı bırakmıştır. Ne yazık ki kuzenine karşı takındığı bu haksız davranışlar yüzünden yoğun bir iç-muhasebe yaşar, vicdanı sızlar. Filmin sonunda Marlboro'dan başka sigara içmezken, hatta kuzeni ile 'ucuz Türk sigarası içtiği için' alay ederken, bıraktığı sigaraya, kuzeninden kalma ucuz sigarayla yeniden başlayacaktır.

'Sakatlanmış yaşandan' bir yansıma olan bu figürler, iki binli yıllar beriyinin tüm hastalıklı hallerini gösterirler. Taşradan gelen, alabildiğince samimi ve cana yakın, tertemiz, pırl pırl bir genç. İstanbul'da kahvelere gidip, arabesk ortamları ziyaret ederken, İstanbul'daki kuzeni artık kendisine de yabancılaşmıştır (self-alienation).

Taşralılığı kalmamış, İstanbul'da, insan öğüten bu büyük makinede tek başına yaşamı öğrenmiş, her yere "tırnaklarıyla kazıyarak" gelmiştir. Yıllarca yalnız başına bu metropolde çalışmış olması da çileli bir yaşantı sürmesine, hiç kimseye güvenmediğinden, yalnız başına yaşamaya alıştığından kendine ait bir 'Kıza' örmesine neden olmuştur. Yalnızlığa alıştığından, o yalnızlıkta kendine ait bir yaşantı oluşturduğundan, farklı bir özne, bir akrabası ya da en yakını dahi olsa, onun ruhunun zedelenmesi anlamına gelmektedir. 'Fare izleği' bu noktada devreye girer. Ev sahibi kuzen içerdeki ötekinden rahatsız olmaktadır. Huzursuzluğu farenin yakalanmasına dek sürecek, onun canlı canlı dışarı atılmasıyla (kuzeninde olduğu gibi) bir son bulacaktır. Sonuçta fare de kuzen de dışarı atılır.

'Uzak' sade dili, amatör figürleri, Hollywood filmlerinin yüksek meblağdaki çekim bütçesi göz önüne alındığında oldukça mütevazı olan çekim bütçesi, çekim ekibi azlığı ile 'tutkusuz, renksiz, tekdüze görünen hayatın sinemaya uyarlanmasıdır'. Ceylan, bir röportajında 'Uzak'ın konusunu betimlerken "birbirlerine benzeyen günlerin belirli hiçbir iz bırakmadan geçip gittiği, insanda bazen yoğun bir anlamsızlık duygusu yaratan ve sanki belli bir yaştan sonra varlığını, daha da hissettiren bir ruh halinin bir filme konu olabilmesi fikrini" bu filmde işlemeye çalıştığını, "bir duyguya, kendisine katlanmayı mümkün kılacak bir anlam katabilmek ya da arada bir sempati bağı oluşturabilmek adına" böyle bir işe giriştiğini ve 'Uzak'ı çektiğini söylüyor. Buna "benim en otobiyografik filmim" cümlesini de ekliyor.

Nuri Bilge Ceylan'ın sinemasını, "Türk sinema dünyasının konvansiyonelliğinin dışında kişisel filmler" olduğu için yürekte desteklemeyen ya da destek konusunda çekingen davranan TRT ve Kültür Bakanlığı, bu filmlerin büyüklüğünü ve önemini kavrayamasa da 'uzak'larda, örneğin Cannes'da, bu filmlere hakkını veren, iyi sinemadan anlayan birileri var. Bu bizi sevindiriyor.¹

EDİTÖR'DEN

¹ http://www.nbcfilm.com/uzak/press_gosteriahmet.php

ELİMDE BİR KADEH RAKI

Bu gece, elimde bir kadeh rakı.

Bir yanım şehre kimliğini verircesine
Gündoğdu Meydanı,

Bir yanım tüm ateşle Göztepe.

Önümde Kafsikaf ayrılık türküleri söylüyor

Ve Konya çok uzaklarda

Bu gece, elimde bir kadeh rakı.

Bu gece, elimde bir kadeh rakı.

Kordon boyu esiyor,

Dalgalar desen hevesiz.

Bir vapur limana ilerliyor ki ıssız,

Yıldızlar bile yalnız

Bu gece, elimde bir kadeh rakı.

Bu gece, elimde bir kadeh rakı.

Düşünmek istemiyorum kapattığım an
gözlerimi.

Çünkü getiremedim Gündoğdu'ya seni.

Koklayamadık İzmir'in dağlarında açan
çiçekleri.

Besleyemedik saat kulesinde güvercinleri

Bu gece, elimde bir kadeh rakı.

Bu gece, elimde bir kadeh rakı.

Belki bir siyah perdenin arkasına geçip

Birbirimize günahlarımızı itiraf etmeliyiz

Ki gözyaşlarımızı kendimiz bile görmeyelim...

Tanrı affetsin seni

Bu gece, elimde bir kadeh rakı.

Bu gece, elimde bir kadeh rakı.

Yirmi dört yaşımı yirmi dört gece,

Bildiğim tüm beyaz ölümleri tatsam delice,

Sonra atsam kendimi şu hevesiz denize...

Ulaşır mıyım sana sevgilim?

Ulaşır mıyım sana

Bu gece, elimde bir kadeh rakı...

DOĞUKAN CANBAY

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

3.SINIF

OYSAKİ SEVMELİDİR İNSAN

Oysaki sevmelidir insan,
Sevdiğini geride bırakmamalıdır,
Asla vazgeçmemelidir sevgisinden,

Seven sadece ölüme korkmalıdır,
Zorluklarda korkmamalıdır insan,
Aşk rüzgarları korkutmamalıdır insanı,

Aşktan daha mutlu edebilecek bir duygu olmadığını bilmelidir insan,
Çok seven hep zorluk çeker bilmelidir insan,
Aşk hep seveni ıslatır bilmelidir insan,

Hiç aşk yağmurundan kaçmamalıdır insan,
Seven sadece ölüme korkmalıdır ki,
Çünkü aşk ölüm kapısı çalınca biter.

YOUNOUS ADOASOTİ
SOSYOLOJİ
4.SINIF

YAŞADIKÇA ÖLÜYORUM BEN...

Bu başlık, benim ileride yayınlamak istediğim kitabımın başlığı. Her şey böyle başlamıştı zaten...

Siz bu satırları okurken, ben yolumu yarılamış, sizlerin de üzölmüş, kalbiniz kırılmış ve tükenmiş olarak geldiğinizi biliyorum. Fakat artık dert etmeyin. Hayattaki en kıymetli amacım; sizlerin ruhuna dokunabilmek. Ben geldim, ruhunuza dokunmaya geldim.

Ben, tarifsiz hislerinizin yazılmış haliyim. Ben diye bir şey yok artık BİZ varız! Hoş geldin, dünyanın en güzel varlığı. Hoş buldum, ruhunu başka dünyalara sürüklemek isteyen insan.

Bizler hep istediğimiz yerdeyiz. Ve ben huzur bulduğum huzura ulaştım. Hiçbir şey tesadüf değildir. Beni beklediniz ve geldim.

Editörün, bu güzel Adım dergisinde benim yazılarımı yayınlamak istediğini dediği andan beri duygulu anlar yaşamaktayım. Sonunda sizlere kavuştum. Ben değil, biz olabilmek için ömrümü adadım.

O zaman iyi ki varız, iyi ki satırlarımda buluştuk.

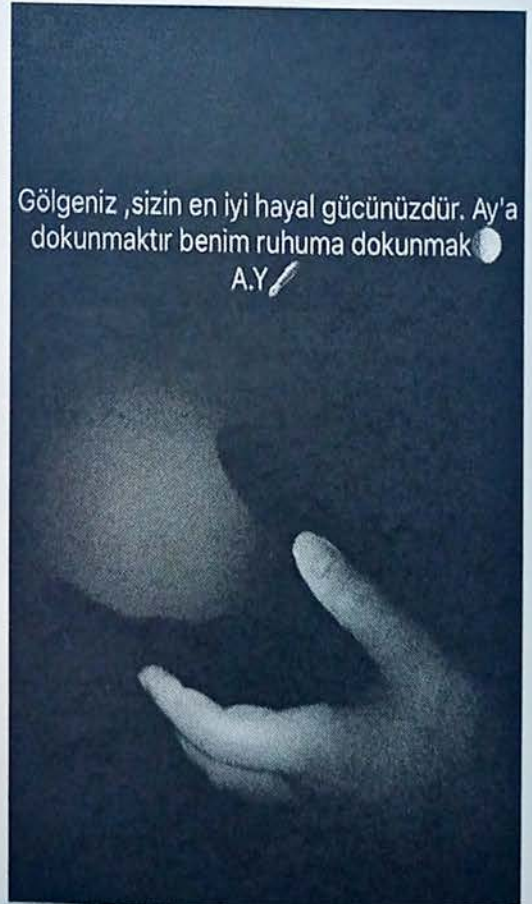
Sizleri tanyorum ve sizleri seviyorum.

Bana dilediğiniz anda ulaşabilirsiniz.
(aslihanyaslioglu@gmail.com)

Bir dahaki buluşmamıza kadar ruhunuza iyi bakın...

ASLIHAN YAŞLIOĞLU

ALMANCA ÖĞRETMENİ

Gölgeniz ,sizin en iyi hayal gücünüzdür. Ay'a dokunmaktır benim ruhuma dokunmak

A.Y.

İNSAN OLMAK GEREK

Sonsuzluğun içerisindeki sonlu hayatlar,
Sonu belki gelecek belki gelmeyecek kaybolmuşlar...
Okuyup anlamayanlar,
Okuyup anladığını sananlar...
Düşünüp konuşmayanlar,
Düşünmeden konuşanlar...
Farklı fikirlere bıçak çekenler,
Farklı fikirlerden beslenenler...
Fikirlerini kendine saklayanlar,
Hiçbir fikri olmayanlar...
Kendi geleceğine ateş edip,
Bir başkasının çocukluğunu yakanlar...
Yaşadığı hayata küfredenler,
Küfredilen hayatı özenenler...
Doğacak olan çocuklar,
Sahibini bekleyen karakterler...
Kavuşamamış aşıklar,
Aşkı tatmamış ruhlar...
Kaderini kabullenenler,
Kadere inanmayanlar...
Ölümden sonrasını düşleyenler,
Ölmek istemeyenler...
Umut dolu yeni güne uyananlar,
Yalnızca gözlerini açanlar...
İçindeki çocuğu katledenler,
Çocuk kalmayı başarabilenler...
Sorgulamaktan yoksunlar,
'Neden?' olmadan yola çıkmayanlar...
Kadın diyenler, erkek diyenler,
Yalnızca insanı tercih edenler...
Hayata katlananlar,
Hayatı katledenler...
Anlatmakla anlaşılmaz,
İnsan olmak gerek.

BEYZA KALFA

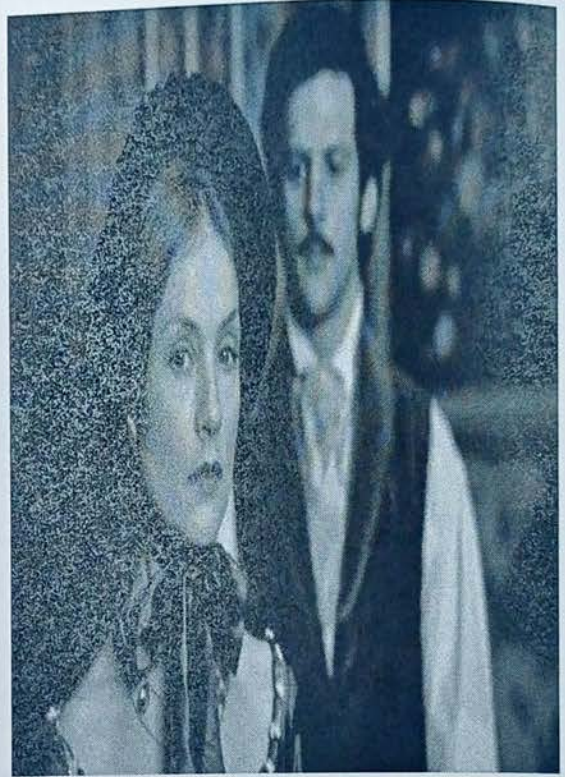
MADAME BOVARY VE XIX. YÜZYIL FRANSA'SI ÜZERİNE!

Hikâyesini özetleyen herkesin "Basit bir aşk romanıymış!" tepkisi aldığına adım gibi emin olduğum romandır Madame Bovary. Ama burada suç romanı özetlemeye çalışan kişidedir çünkü kitapların hikâyesini kısaltma cüretini göstererek birilerine aktarmaya çalışmak hem yazara hem de insanlığa yapılmış bir suçtur. Bu yazıyı okuduktan sonra kitapların, özellikle dünya klasiklerinin, aslında geniş anlatılmış hikâyeler olmasının yanında birer tarih kitabı yahut birer psikoloji kitabı olduğunu anlayıp bana hak vereceksiniz. Ve bunlar gibi kitapları insanlara kısaltılmış olarak anlatamayacak, kendilerinin okumalarını isteyeceksiniz.

Bu yazımda sizlerle Madame Bovary romanına farklı bir açıdan yaklaşacağız. Anlattığı hikâyenin geri planında Flaubert 'in döneminin hayat tarzını, dünya görüşlerini, insanlarını nasıl bize dolaylı olarak yansıttığını inceleyeceğiz.

Öncelikle ana karakterimiz Emma Bovary ile başlayalım. Edebiyat dünyasının kadın kurbanlarının başında gelen Emma; gençliğinde kaldığı yurttan gizli gizli temin edip okuduğu aşk, ihtiras, kalp çirpintileri, yeminler, cinayetler, gözyaşları ve yakışıklı prensler veya markiler dolu romanların etkisinde, cam kenarında oturup ona nice mutluluklar yaşatacak erkeği bekler durur. Okuduğu kitapların etkisinde kalan bir başka kahramanımız *Don Kişot* gibi hayatını düşler ülkesinde yaşayan Emma büyük beklentiler ve büyük umutlarla babasını iyileştiren Doktor Charles ile evlenir. Emma evlilikte sürekli heyecanlar, ayağını yerden kesecek tutku dolu anlar arar.

"Denizi ancak fırtınaları için sever, yeşillikten ancak, harabeler arasında parça parça serpilmiş olursa hoşlanırdı." (s.36)

Emma evlilikten beklediği heyecanları bulamamış, içindeki arzu şelalesini dindirememiştir. Günler böyle geçerken, kocasının tedavi ettiği Marki d'Andervilliers çiftimizi köşklerindeki baloya davet ediyor. Ve hayatı boyunca dış dünyayla pek iletişime geçmemiş ve okuduğu kitaplarla düşlerini süslemiş olan Emma hep arzuladığı hayatların gerçekten var olduğunu fark ediyor. Bu uyanışla birlikte yazar Flaubert 'in psikoloji literatürüne kattığı "*bovarizm*" hastalığının başlangıcını görüyoruz kahramanımızda. Emma bundan böyle ömür boyu tatminsizlik yaşayacak, kendini diğer herkesten üstün görecektir ve asla gerçekleşmeyecek düşler peşinde koşmaya başlayacaktır.

"Mutlu yaşayan kadınlardan aşağı kalan nesi vardı ki? Balodaki nice düşeslerin vücutları kendisinininkinden daha hantal davranışları ve sohbetleri çok daha bayağıydı." (s.69)

Charles karısının hastalığına hava değişikliğinin iyi geleceğini düşünerek Yonville'e taşınmak için araştırmalara başlıyor. Romanın bu bölümünden sonra bambaşka bir Emma görüyoruz.

Durmadan hayal ettiği hayatların onları hak etmeyen(!) insanlar tarafından yaşandığı düşüncesi onu kahrediyor ve bu üzüntü onu kocasından uzaklaştırıyordu. Yolculuktan hemen önce özenerek yatak odasının başköşesine koyduğu düğün buketini hiç düşünmeden ateşe atması tüm bunların bir sembolüdür.

Sonraki bölümlerde evliliğinde bulamadığı heyecanları ve tutkuları başka insanlarda arayan Emma'nın hayata gözlerini yummadan önceki son sözü "Kör!" dür. Bu söz o sırada sokaktan geçen kör bir dilenciye söylenmiş gibi görünse de aslında kendisine isyanıdır, kendi içindeki pişmanlıkların dışavurumudur. Onu çok seven kocasının iyi yanlarını görememiş, hep başka yönler bakmıştır. İçtiği arsenik yüzünden öldüğü düşünülür ama onu asıl öldüren arsenik değil dünya düzenidir.

***

Şimdi de doktorumuz Charles Bovary 'ye bakalım. Roman Charles'ın okuldaki ilk gününü anlatarak başlıyor. Sınıftan birinin gözüyle bakıyoruz bu yeni gelen öğrenciye:

"O, son bir çaba göstererek ağzını alabildiğine açtı ve birine seslenirmiş gibi, nefesinin olanca kuvvetiyle şu kelimeyi fırlattı: Şarbovari." (s.3)

Yeni öğrencimiz o kadar pasif, o kadar geri plana atılmıştır ki öğretmeni de onunla dalga geçmekte geri kalmaz ve ona yirmi defa "ridiculus sum" (Lat. *ben gülüncüm*) yazma ödevi verir. Onun bu gülünç, pasif halleri romanın sonuna kadar devam eder. Sürekli annesinin telkinleriyle, kendi istediği hayatı yaşayamayan bir karakterdir Charles ama hiçbir zaman da karşı gelmez bu telkinlere. Annesi ona oturacağı evi kiralar, yemeklerini ismarlatır ve günü geldiğinde evleneceği bir kadın bulur.

"Ama oğlanı okutmak, tıp tahsili ettirmek, hekim diye Tostes'a yerleştirmekle iş bitmiyordu; ona bir de kadın bulmak lazımdı. Annesi onu da buldu: Dieppe'li bir mübaşirden dul kalmış, kırk beşinde, yılda bin iki yüz frank geliri olan bir kadın." (s.10)

Oğluna bir kadın bulma görevini layıkıyla yapmış hatta zengin bir dul bulmuştu. Onun için tabii ki önemli olan oğlunun mutluluğu, aralarındaki uyum gibi şeyler değildi. Önemli olan kadının zengin olmasıydı. Tabii ki Charles annesine karşı çıkmamış bu kadınla hemen evlenmişti. Ama doktorumuz kendi hayatında olduğu gibi, evlilik hayatında da başkasının telkinlerine boyun eğiyor, hiçbir kararı kendisi vermiyordu;

"Fakat evin efendisi karısı oldu; Charles 'ın herkesin içinde şunu deyip bunu dememesi, cumaları et yememesi, karısının keyfince giyinmesi, para vermeyen müşterileri mektupla sıkması lazım geldi." (s.11)

İlk evliliğini annesinin yönlendirmeleriyle yapan Charles ilk karısının ölümünden sonra ikinci evliliğinde de annesinin etkisinden kurtulamaz:

"Ne diyeceğini bilemezdi; annesini sayar, karısını da son derece severdi; birinin görüşlerinde, düşüncelerinde yanılmadığına kaniydi ama ötekini de kusursuz buluyordu" (s. 44)

Bencil, çıkarıcı ve düşünmeden başkalarının fikirlerine göre hareket eden burjuvazinin temsilcisi olan Charles, evlilik hayatlarında eşinin isteklerinin yerine getirilmesinin ve kendi isteklerinin karşılanmasının mutluluk olduğunu sanan maddiyatçı erkeklerin de sembolüdür. Doktorumuz karısını seviyordu "Charles'ın nazarında evren, Emma'nın ipek etekliğinin etrafından ibaretti." (s.34) ama karısı sadece sevilmek istemiyordu :

"Charles'ın konuşması bir sokak kaldırımı gibi dümdüzdü, beylik fikirler oradan her zamanki kıyafetleriyle geçer durur, ne bir heyecan veya gülüşe neden olur ne de bir hülya uyandırır. Charles, söylediğine göre, Rouen'da iken merak edip tiyatroya, Paris'li aktörleri görmeye gitmemiştir. Yüzmek, kılıç kullanmak, nişan almak gibi şeyleri bilmezdi; karısı bir gün romanda gördüğü bir binicilik terimi sorunca, onun da ne olduğunu söyleyemedi." (s.41)

"Charles yaşlandıkça tavrı, hareketleri de adileşiyordu; yemek yendikten sonra boş şişelerin tıplarını kesiyor; diliyle dişlerini temizliyor; çorba içerken her yudumda gürk gürk diye sesler çıkarıyordu." (s.63)

Kendine ait bir hayatı olmayan Charles'ın kendine ait fikirleri de yoktur. Eczacı Homais'nin telkinleri ve ünlü bir doktor olma hayalleri ile Hyppolite'in ayağını son dakikada nasıl yapılacağını kitaplardan öğrenmeye çalışıp ameliyat etmeyi dener. Böyle bir ameliyat

tabi ki hüsrarla sonuçlanır. Charles ünlü olmak için zavallının ayağının kangren olmasına sebep olmuş ve Hyppolite'in ayağı kesilmiştir.

Kendini hiçbir konuda geliştirmeyen; basit, bayağı bir adam olan, karısıyla hiçbir zaman ilgilenmeyen, tüm hayatı işi olan Charles Bovary bize o dönemin insanlarına dair bilgi verir.

***

Çiftimiz taşınma kararı aldıktan sonra, Yonville'de, Mösyö Homais ile karşılaşır. Homais kentin eczacısıdır ve sürekli yeni gelen doktorla iyi anlaşmanın yollarını arar çünkü içten pazarlıklı, ikiyüzlü ve paraya düşkün eczacımız önceden kentte yasa dışı olarak hastaları tedavi etmiştir ve yakalanmaktan çok korkar. Ve tabi ki doktorumuzun göndereceği hastalara ilaç satıp para kazanacaktır. Tek derdi para olan ve diğer hiçbir şeyi önemsemeyen tüccarların sembolü Homais aynı zamanda sürekli insanların inançlarını yargılayan, din adamlarına satışan bir kimsedir;

"Ama, dedi; Tanrı bizim gereksinimlerimizi bilir, dua neye yarayacak öyleyse?" (s.363)

Roman boyunca sürekli olarak kendini övmelerle ve kendi gibi olmayanları aşağılamalarla doludur karakterimiz.

"Elbette anlarım; ben eczacı, yani kimyager değil miyim?" (s.142)

"Şeker uzatırken "Saccharum, doktor" dedi." (s.355)

Ameliyat yapma konusunda sürekli Charles 'a telkinler veren Eczacı Homais aynı zamanda zavallı Hyppolite'i de ameliyatın bedava olacağını söyleyerek ikna etmiştir. Yani karakterimiz insanların zayıf yönlerini bulma konusunda gerçekten uzman. Charles 'ın ünlü olma konusundaki arzularını sezmiş ve Hyppolite'in de tehlikeli olsa bile, bedava bir şekilde tedavi olma şansını geri çevirmeyeceğini bilmıştır. Ama büyük resme odaklandığımızda gerçek kazanan Homais olacaktır. Homais'nin çıkarıcı ve bencil bir kimse olduğunu Emma Bovary ölüm döşeğinde kıvrılırken eczacı Bovary'nin ona bir faydası dokunacaktır. Emma Bovary ölmek üzereyken aklından geçen tek şey yardım için çağırdıkları ünlü Doktor Canivet Larivière 'e yaranmaktır:

"Mizacı itibariyle, meşhur kimselerin yanından ayrılmazdı. Nitekim beraber yemek yemeyi kabul etmek suretiyle kendisine şeref vermesini Mösyö Larivière'den rica etti." (s.354)

Romanın sonunda görüyoruz ki Homais romanın kazananlarından biri olmuştur. Flaubert burada burjuva-kapitalist toplum düzenini eleştiriyor. Zamanla birlikte değişen toplumsal-ahlaki değerleri bu karakter aracılığıyla görüyoruz. Romanın son cümlesi ona ayrılmıştır:

"Ve şimdi kendisine şeref nişanı da verdiler" (s. 385)

***

Romanın, ya da böyle bir dünyanın bir diğer kazananı ise Mösyö Lheureux'dür. Yazarımız bu ismi ona boşuna uygun görmemiş (Fr. Heureux=Mutlu).

Lheureux senet karşılığı ticaret yapan bir tüccardır. Ama onun insanları çok iyi analiz edebilmek; kime, ne zaman, nasıl yaklaşacağını; kiminle nasıl iletişim kuracağını çok iyi bilmek gibi meziyetleri onu diğer tüccarlardan ayırır ve bu meziyetler XIX. Yüzyıl Fransa'sının toplumsal hayatını bize yansıtır.

Yazarın gerçeği olduğu gibi aktardığı, hiçbir duygu veya düşüncesini katmadan yazdığı romanlara realist roman denir. Tıpkı Stendhal'in dediği gibi; Flaubert sokaklarda bir ayna gezdirmiş ve yansımaları bize Madame Bovary romanıyla aktarmıştır.

Emma 'nın mutsuz bir kadın olduğunu ve evliliğinden de memnun olmadığını anlayan tüccar, sürekli kadını ikna etmeye, kandırmaya ve bir şeyler satmaya çalışır:

"Fazlasıyla nezaket gösterip daima birini selamlar yahut davet eder gibi yarı eğilmiş bir vaziyet alırdı." (s.108)

"Onunki gibi küçük bir dükkân zarif bir hanımın dikkatini nasıl celp edebilirdi ki? Zarif bir hanımın derken sesine bir kuvvet veriyordu" (s.108)

Türlü uğraşlardan sonra Lheureux, Emma Bovary'yi kendi dükkânından alışveriş yapmaya ikna eder. Kadının sonsuz güvenini kazanan tüccar en başlarda para dahi istemez, hatta Emma'nın ödeyemediği borçları için ona yüksek faizli paralar verir; zira bilir ki Emma ne zaman mutsuzluğa düşse alışverişe gelecektir. Emma'nın mutsuz olduğu anlarda birden cazip teklifleri ve göz alıcı

mallarıyla kadının lüks ve alışveriş arzusunun kökleri. Bir yavru kedi gibi gördüğümüz Lheureux borçların ödenmesi gereken tarih geldiğinde adeta bir aslana dönüşür:

"Benim, dedi; kıyamete kadar size pir aşkına müteahhitlik ve bankerlik yapacağımı mı sanıyordunuz, hanımcığım?" (s.322)

***

Şimdi tekrar edelim; Emma Bovary'yi öldüren arsenik değildi, onu toplum, sistem ve insanlar öldürdü. Emma sadece bu sistemin dışına kaçmak istedi ama yapamadı.

Aslında kitaplar, üzerinde sadece hikâyeler olan sayfalar bütünü değildir. Onlar günümüzden yazdıkları döneme açılan kapılardır. O kapılardan geçip etrafa dikkatlice baktığımızda o zamanın insanların dünya görüşlerini, hayat tarzlarını ve felsefelerini çok net bir şekilde görebiliriz. Döneminin ve hatta dönemimizin usta yazarı Gustave Flaubert'e bizi çıkarttığı bu yolculuk için teşekkür ediyor ve herkese kitaplardaki yolculuklarında başarılar diliyorum.

YASİN TULUM

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

3. SINIF

¹ Kaynakça

- Gustave Flaubert, Madame Bovary, Çeviren: Nurullah Ataç ve Sabri Esat Siyavuşgil, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, 2016, İstanbul
- Kaba, Fatma. Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, Sayı 15, Madame Bovary'deki Burjuva Karakterler Üzerine Bir İnceleme
- Göğercin, Ahmet. Yazmak Okumak ve Eleştirmek Fransız Yazını Üzerine, Çizgi Kitabevi, 2016, Konya

PETIT COUP D'ŒIL SUR...

François de La Rochefoucauld

C'est à Paris en 1613 que naquit François VI, duc de La Rochefoucauld, dit François de La Rochefoucauld. Issu de la grande noblesse française, cet écrivain, moraliste et mémorialiste français obtint le titre de duc en 1650, à la mort de son père.

Attiré très jeune par la politique, il soutiendra Anne d'Autriche contre Richelieu, ce qui lui vaudra un séjour à la Bastille. Cette malencontreuse expérience le condamnera à s'intéresser de plus près à la vie mondaine et à la fréquentation des salons des «honnêtes gens». Parmi eux, la Marquise de Sévigné ainsi que Madame de La Fayette, qui lui seront très proches.

Ce changement de milieu permit à La Rochefoucauld de laisser éclore son brillant esprit lucide. Il excellera dans deux œuvres principales, *Les Mémoires*, publiés en 1662 en l'honneur d'Anne d'Autriche, et *Les Maximes*, publiées en 1665. Ce grand séducteur exprime ses vérités de manière paradoxale et concise qui l'amène à transmettre une vision pessimiste de l'homme, loin de tout idéal du bon. Ce dernier est pourvu de pulsions instinctives le poussant à ramener tout à soi. On parle plus précisément d'amour-propre.

«Ce que l'homme voit comme vertu, n'est que vice déguisé», résume la philosophie de La Rochefoucauld. L'être humain ne peut être bon, car sans cesse tyrannisé par ses passions, il est vaincu. Son pessimisme est imprégné de la doctrine de Port-Royal qui a marqué l'époque de la littérature classique. Son esprit janséniste qui guide ses *Maximes* le mène à peindre une image qui dénonce la vanité humaine, et les faiblesses des hommes qu'il use vis-à-vis de lui-même.

N'ayant pas pour but de changer l'homme, La Rochefoucauld l'invite essentiellement à la lucidité et élabore une morale n'inspirant point d'ennui.

La maxime de La Rochefoucauld est donc une forme brève de l'écriture moraliste du XVIIème siècle qui, à la lecture de ces mots d'esprit et de philosophie est considérée comme le moyen d'une meilleure instruction du lecteur.

«L'amour-propre,
est l'amour de soi-même
et de toutes choses pour soi,
il rend les hommes idolâtres
d'eux-mêmes, et les rendrait
les tyrans des autres
si la fortune leur en donnait
es moyens»
Maximes 1665-1678

RABİA DOĞAN

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

3.SINF

KIŞ

Şu durmadan yüzüme çarpan
Çirkin beyaz kuşlar
Hangi dağın eteğinden kalkıp
Yanıma kadar uçmuşlar
Göçebe yalnızlığımdan ancak
Kırlangıçlar anlar
Tepemden dibime düşen saçlar
Varlığımdan bihaber akıp giden
Günler, aylar, yıllar
Yaşlanıyoruz be şarabım
Güzelleşiyor muyuz muallakta
Oysa çok geç indi bu bedene aklar
Hani göçüp gidenlerin melodisi
Yaşanacak yıllar?

REFİK DOĞA KARAMEHMETOĞLU

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

3.SINIF

GÜNLERDEN CUMARTESİ

Belki başka bir şehirde
Bir gün, ansızın seninle
Rastlaşırız sokak ortasında
Hem de günlerden cumartesi

Durur zaman, güneş en tepede
Hafiften bir rüzgâr tenimizde
Şımarık bir sevinç gözlerimizde
Hem de günlerden cumartesi

Yeniden başlar gibi halimiz
Yeniden biz, birbirimiz
Yeniden kavuşur ellerimiz
Hem de günlerden cumartesi

Son olur ayrılık geride kalır acılar
Yaşamamışlıklar can bulur
Yarınlar sırada, bekleşir mavi umutlar
Hem de en güzel cumartesiler

“Belki bir şehir yetmez de şehir şehir dolaşır her şehirde en tazesinden aşkları doğurur, sonsuz oluruz;
Hayat dediğimiz bu oyunda kazanan hep biz oluruz.”

MEHMET ÖZCAN YADSIBAŞ
ENVER KURTTEPELİ ANADOLU LİSESİ
EDEBİYAT ÖĞRETMENİ

GÖKYÜZÜ

Şiirlerimin taç beyitine imza
Yüreğimin derinliklerine mühür
Gözlerimin ufka açılan penceresi
Gökyüzü parıltılı kadın
Kalemim adını sayıklıyor
Her mürekkep damlası kâğıdı sızlatıyor
Aşk lisana kavuşuyor
Gökyüzünün yansıttığı kadın
Sözlerim iltifatlara gebe
Bakışlarım maviliğine denk gelse
Bilincim bilincine değse
Gökyüzü sıfatlı kadın
Eylemlerim adınla düğüm
Kelimelerim senle şen
Can bahçem çiçeğinle büyür
Gök yüzü aşka davet kadın

SERGEN GÖK
İKTİSAT
3.SINIF

ANNEM VE AKŞAM

bir kapı açıldı, ansızın, baktık;
akşam!.. kimse benzemez oldu kendine;
kimbilir ne kadar hüznü artık,
bir odadan ötekine geçmek bile...

sen neysen o kadarsın, ey akşam!
annem içini çekiyor kimi ansa;
ürkü!.. biri ansızın bir gül koparsa;
şimdi uzak olandır neye ulaşsam...

ah, akşamdan bile türküyor çocuk;
her yer alacakaranlık gurbet;
soldu annem, solarken goblen ve tülbent;
ve akşamın ucuna doğru yolculuk...

bir türkü söylendi, neyin tadı var?
akşam bile bitti, kalmadı çünkü...
çekildik, bir başına kaldı o türkü;
kapılar arkamızdan kapanmadılar.

Hilmi YAVUZ (1936 -)

MA MERE ET LE SOIR

une porte s'est ouverte, soudain, nous avons regardé:
le soir! personne ne ressemble à lui- même;
qui peut savoir combien c'est triste,
de passer d'une pièce à l'autre...

oh! soir tu n'es que ce que tu es;
ma mere soupire pour celui dont elle parle;
la peur! si quelqu'un cueille une rose ;
maintenant c'est loin ce que j'ai déjà atteint...

oh! l'enfant a peur même du soir ;
toute contrée est crépuscule en exil ;
ma mère s'est fanée pendant que le gobelin et le mousseline se fanaient ;
et le trajet à la destination du bout du soir...

un chant est chanté, quel goût nous reste-il ?
même le soir est fini, rien n'en est resté...
On en a retiré, ce chant resté tout seul
derrière nous, les portes ne sont pas refermées.

Hilmi YAVUZ (1936-)

Traduit par Galip BALDIRAN

Şehrin

EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Sektörün

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100

33x70 cm Baskı

Her Türlü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
Dijital

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON

KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horozluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel: +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr